Străjerul

.... Era prin anul 79..... Pompeiul, micul oraş roman, cel atât de căutat de nobilimea romană, era în plin progres. Tot ce ai fi dorit puteai găsi în acest orăşel cu cei vreo 30.000 de locuitori ai săi. De altfel şi aşezarea lui îi ajuta în mare măsură la faima pe care şi-o câştigase între oraşele falnicului imperiu de pe vremuri al Romei.

Nu departe de Pompei se ridica într'o măreţie minunată un munte de vreo 1.200 metri. Doar 24 kilometri despărţea oraşul roman de această înălţime, care pe cât se arăta de frumoasă pe dinafară pe atât de clocotitoare de pustiire era înăuntru.... Vezuviul, acesta era numele acelei înălţimi pe care nobilii romani ce veneau în viligiatură în Pompei îl admirau şi găseau plăcere în a se sui până în vârful lui, de unde să privească ţinuturile înconjurătoare de cea mai mare frumuseţe.

Cine şi-ar fi putut închipui că tocmai acesta, Vezuviul, să aducă o mare nenorocire?....

Lunile de vară se scurgeau în frumuseţea lor, şi ca de obiceiu, micul orăşel Pompei se bucura de vizita celor mai distinse personalităţi romane de pe vremea aceea.

August sosi, aducând cu sine punctul cel mai sublim al măreţiei verii în aceste locuri încântătoare, pline de verdeaţă, de flori şi vieaţă. Oamenii îşi duceau traiul mai departe în plăceri; căci fiind locul de întâlnire al viligiaturiştilor nobili şi bogaţi romani, distracţiile şi petrecerile se ţineau lanţ, ruinând atâtea vieţi.

De câteva zile se tot simţise oarecari sguduituri, şi cei întorşi de pe Vezuviu spuneau că ceva tainic se petrece pe acel munte, şi că sunete înnăbuşite şi clocote din ce în ce mai puternice se auzeau din interiorul lui.... Dar nimeni din cei veniţi să petreacă în Pompei, nu lua seama la aceste cuvinte, şi nopţile continuau să fie mânjite ca şi zilele de faptele murdare ale multora.

Dar iată.... într'o zi, garnizoana formată din elita oştirii romane, este anunţată că din Vezuviu a început să curgă lavă şi nori de cenuşă fierbinte se tot întind spre Pompei. Oraşul e în plină agitaţie, căci lava nu poate fi abătută din calea ei. Asemenea unui torent puternic ea se îndreaptă cu iuţeală şi în massă compactă spre Pompei, arzând şi pustiind totul în calea sa.

Nobilii şi bogaţii romani îşi strâng ce pot în grabă şi caută să fugă. La fel fac şi mulţi din populaţie, căutând a-şi găsi un loc de scăpare....

.... Este ziua de 24 August.... puhoiul arzător de lavă a ajuns la porţile oraşului, şi o ploaie de cenuşă împiedecă să vezi prea departe. Lumea fuge buimăcită care încotro, neştiind pe ce drum să mai apuce mai repede şi unde să găsească un loc sigur. S'a auzit că mulţi din cei cari fugise din oraş au fost prinşi pe drum de potopul de lavă, înghiţiţi şi făcuţi scrum, cu care cu tot.

Turnurile caselor dela marginea oraşului, în care se suise mulţi spre a nu fi ajunşi de lavă au fost însă înghiţite de ea şi astfel mulţi au trebuit să piară căzând pradă jarului lavei arzânde. Prin crăpăturile cele mai mici, lava îşi făcu loc, umplând pivniţele în cari mulţime de oameni se ascunsese.

In tot oraşul erau numai ţipete. Soldaţii din garnizoana romană, în cele din urmă îşi părăsiră posturile căutând să se scape care cum putea.

Iată însă că la intrarea Comandamentului garnizoanei, un ostaş roman sta neclintit. Oare el nu ştia de cele ce ameninţau frumosul oraş Pompei, oare nu simţea dogoarea ce se abătea tot mai copleşitoare asupra oraşului, oare cenuşa caldă nu-i orbea şi lui ochii, oare nu auzea ţipetele locuitorilor în disperare, oare nu vedea, din locul unde se găsea Comandamentul, că palatele multor nobili bogaţi fusese mistuite de lavă? Ba da, toate acestea le vedea şi le ştia destul de bine, însă pentru el nu erau motive destul de puternice ca să-şi părăsească postul ce i se încredinţase.

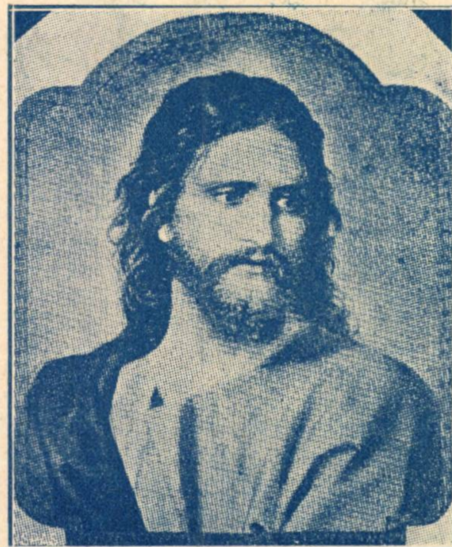
Dar lava cuprinde tot mai mult oraşul, şi nu mai rămase decât o mică parte din el.... cele câteva palate din jurul Comandamentului garnizoanei romane.

Ostaşul roman vede venind lava .... o simte la picioare.... îi simte focul ei, ... cenuşa se lasă tot mai abundentă peste el, arsurile sunt puternice, dar el nu se clinteşte niciun pas. El are de păzit Comandamentul, şi vrea să se dovedească credincios îndatoririi primită de străjer al postului dat lui în pază.

Lava se ridică şi-l acoperă, dar el rămâne cu mâna pe lance şi neclintit în poziţia sa de apărător al dreptăţii.

V. Florescu

In jurul lui Hristos

„Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa dela El, şi noi nu L-am băgat în seamă".

In vagon curat şi cald de clasa treia, tren accelerat, în Martie, dela Cluj la Bucureşti. Noaptea. In faţa mea un bărbat tăcut, cu caschetă. In stânga un vorbăreţ. In faţa lui un domn pe care vorbăreţul care-l cunoştea, îl numeşte „domnule inginer".

Scot Biblia din geantă să citesc câteva rânduri liniştitoare, după o zi de activitate care încordase nervii. Sunt îndată dus cu gândul în zilele Mântuitorului. Ucenicii înfierbântaţi, povestesc Maestrului divin că au întâlnit pe unii cari prooroceau în numele lui Hristos, fără a fi din ceata lor. „I-am oprit", au spus ei, convinşi că făcuse o bună ispravă. „Nu-i opriţi", le-a răspuns Invăţătorul, „fiindcă cine nu este împotriva voastră, este pentru voi".

„Bună carte citeşti, domnule", auzii deodată glasul vorbăreţului, şi de aci pornirăm la vorbă despre Mântuitorul. O mică grupă de călători a început a se aduna în jurul Fiinţei dragi nouă tuturor. Vorbirea aceasta despre lucrarea pe care o face Isus Hristos a durat un timp. Deodată omul cel tăcut sare din ungherul lui întunecos: „Ce tot vorbiţi de religie? Acestea nu sunt decât mijloace de a ţine în întunerec poporul!" Şi pentrucă mi se adresase îi răspund: „Noi nu vorbim despre formele de religii, ci despre Hristos. Ce crezi d-ta despre Hristos?"

„A fost un om mai învăţat decât alţii, şi atâta tot".

„Ba eu cred că este Fiul lui Dumnezeu", i-am răspuns.

„De ce crezi lucrul acesta?"

„Pentrucă Hristos este în stare să facă, ceea ce niciun om de pe pământ nu e în stare, şi anume să ierte păcatele. Oamenii sunt în stare să facă lucruri frumoase şi folositoare, cari cer cu adevărat multă pricepere. Dar nici cel mai mare învăţat nu este în stare să facă nefăcută o faptă rea. Lucrul acesta iese de sub puterea omului. Numai Dumnezeu e în stare să facă aşa ceva".

„Ce spui d-ta de Dumnezeu! Nu există niciun Dumnezeu", spuse vecinul meu, în timp ce scotea din buzunar un pacheţel cu bomboane din care luă una. „D-voastră cei cari credeţi în Dumnezeu, vorbiţi despre închipuiri. Eu vorbesc despre realităţi. Nu văd, nu cred. Iată, e ca şi cum eu zic despre bomboană că e bomboană, şi d-ta zici că e strugure. Trăiţi numai din închipuiri".

„Dar bine, domnule, d-ta poţi să-mi arăţi pe acela care a făcut bomboana?"

„Nu se potriveşte aceasta cu ce spun eu".

„Ba se potriveşte. Sau arată-mi pe acela care a făcut vagonul acesta".

„L-au făcut cei dela căile ferate".

„Arată-mi-l pe acela care l-a făcut".

„Uite, dumnealui l-a făcut", şi arată pe un slujbaş de cale ferată care tocmai venise lângă noi.

„Dumneata l-ai făcut, domnule?"

„Ba eu nu".

„Ei vezi.... Sau.... te rog arată-mi soarele".

„Acum vrei să-ţi fac lecţii de astronomie!"

„Nu, ci te rog să-mi arăţi soarele despre care ştii că există. In felul acesta ajungem şi la concluzia sigură că există Dumnezeu. Dacă vagonul acesta e făcut de cineva pe care nu-l văd, dar totuşi există, tot astfel şi pământul cu tot ce e pe el şi astrele, sunt făcute de Cineva mult mai puternic şi înţelept, cu toate că nu-L vedem".

.... Deodată simţim o sguduitură puternică. Trenul se opreşte aproape brusc. Personalul trenului coboară în grabă.... se aud alergături în sus şi în jos. In urmă bătăi în ferestrele vagonului şi ordinul: „Toată lumea trece în vagonul celălalt; la acesta s'au aprins osiile". In vagon mare învălmăşală. Uităm cu toţii de convorbire. Iată-ne în sfârşit aşezaţi în compartiment. Ce minune! Suntem aceleaşi persoane, faţă în faţă.

„Care-o fi fost păcătosul?" zice unul dintre ei.

„Care-o fi fost cel fără păcate?" zice un altul.

„Vezi domnule că există Dumnezeu?"

Omul cu caschetă rămâne până la Bucureşti fără nicio vorbă.

D. Florea

Carol Coulson,

micul toboşar

(Urmare din No. 3)

La terminarea războiului am fost detaşat ca inspector chirurg, şi am luat în primire spitalul militar din Galveston, ţinutul Texas. Inapoindu-mă dintr'o inspecţie, în drum spre Washington m'am oprit pentru câteva ore la New-York. După amiază m'am dus la bărbier. La intrarea în salonul de frizerie, am rămas surprins când am văzut diferite texte minunate scrise în diferite culori, puse în rame şi aşezate în mod simetric pe perete. După ce am luat loc pe un scaun, am observat chiar în faţa mea un tablou de felul celor de mai sus, unde erau scrise cuvintele: „Te rog să nu blestemi în acest loc". Nu peste mult timp îmi veni rândul să fiu servit, şi bărbierul începu să-mi vorbească despre Isus. Vorbea aşa de plăcut şi atrăgător, că prejudecăţile mele au fost dezarmate, şi am ascultat cu o atenţie din ce în ce mai mare cele ce îmi spunea. In tot timpul cât mi-a vorbit, m'am gândit la Carol Coulson, micul toboşar. El şi-a continuat vorbirea până când a terminat lucrul, vorbindu-mi despre Hristos, şi spunându-mi că deşi personal nu era iudeu, odinioară era departe de Isus, la fel cum eram eu pe vremea aceea.

Ascultând cu atenţie, interesul meu creştea cu fiecare cuvânt pe care-l spunea, şi după ce i-am plătit şi i-am mulţumit pentru interesul lui, am zis: „Eu trebue să plec cu primul tren". Din trăsăturile feţei se putea ceti că nu era mulţumit cu ceea ce făcuse.

Era o zi friguroasă de Februarie, şi poleiul ce căzuse din abundenţă îmbrăcase trotuarele şi străzile cu o cămaşă foarte alunecoasă, făcând mersul cam primejdios. De la hotel şi până la staţie erau numai două minute de drum, şi amabilul bărbier se oferi să mă conducă. Am primit bucuros şi îndată ce ajunserăm în stradă, mă luă de braţ, ca nu cumva să alunec şi să cad. Pe drum a vorbit foarte puţin. Dar când ajunserăm la staţie, întrerupse tăcerea şi zise: „Domnule, poate că nu înţelegi de ce am ales să-ţi vorbesc despre un subiect care-mi place aşa de mult. Când ai intrat în salonul meu, te-am cunoscut după faţă că eşti iudeu".

El a continuat să-mi vorbească despre „iubitul său Mântuitor", zicând că simte o datorie de conştiinţă ca ori de câte ori va veni în contact cu un iudeu, să-i facă cunoştinţă cu Acela pe care el Il socoteşte ca cel mai bun Amic din lumea aceasta şi din cea viitoare. Când l-am privit, ochii îi erau umezi de lacrămi. Plângea. Eu nu puteam să înţeleg cum omul acesta, cu care nu mă mai întâlnisem niciodată în vieaţa mea, arăta un aşa de adânc interes pentru fericirea mea, încât era în stare să plângă în timp ce vorbea cu mine.

I-am întins mâna spre a-mi lua rămas bun. El mi-a strâns-o afectuos cu amândouă mâinile. Lacrămile se rostogoleau pe obraji, şi cu o voce iubitoare zise: „Domnule, dacă nu vă supăraţi, daţi-mi adresa Dvs. şi îmi dau cuvântul meu de creştin că în timpul celor trei luni ce vor urma, nu voiu lăsa să treacă nicio singură seară, fără să amintesc numele Dvs. în rugăciunile mele. Şi acum, Isus al meu să vă urmărească şi să nu vă dea pace, până când nu-L veţi găsi aşa cum L-am găsit eu — un Mântuitor preţios şi Mesia, pe care Dvs. Il aşteptaţi".

I-am mulţumit pentru atenţia şi consideraţiunea lui, şi după ce i-am dat adresa, i-am spus mai mult în batjocoră: „Cred că nu e mare primejdie să mă fac şi eu creştin".

Atunci mi-a dat şi el adresa zicând: „Dacă vrei, te rog să-mi trimeţi o scrisoare când Dumnezeu va răspunde rugăciunilor mele şi îţi va ajuta"!

Am răspuns zâmbind: „Da, am să-ţi scriu", fără să-mi treacă prin minte că în cele patruzecişiopt de ore care urmară, Dumnezeu, în mila Lui, avea să răspundă la rugăciunile bărbierului. I-am strâns încă odată mâna, luându-mi rămas bun, dar în ciuda aparenţei mele exterioare de nepăsare, simţii o profundă impresie asupra inimii mele, fapt care se va vedea din cele ce urmează.

Vremea era foarte rece. Compartimentul trenului în care intrai era pe jumătate plin, şi, fără să-mi dau seama, în mai puţin de zece sau cincisprezece minute, ocupai fiecare loc liber.

Când mă văzură schimbându-mi locul aşa de repede, fără vreun motiv aparent, pasagerii începură să mă privească cu ochi bănuitori. In acele momente nu-mi dădeam seama că răul este în inima mea. In cele din urmă ocupai un loc liber în colţul compartimentului, cu intenţia hotărîtă să adorm. Inchisei ochii, dar mă simţii între două fluvii de foc. Se părea că într'o parte era bărbierul creştin din New-York, iar în cealaltă parte, micul toboşar din Gettysburg — amândoi vorbindu-mi despre Acel Isus, de al cărui Nume nici nu voiam să aud. Cu toate eforturile făcute, nu putui adormi şi nici să mă scap de impresia făcută asupra inimii mele de acei doi creştini — dintre cari unul îşi luase rămas bun de la mine numai

Orice nebun poate găsi greşeli; cel înţelept descopere virtuţi

o oră înainte, iar celălalt murise de zece ani. Şi astfel tot timpul călătoriei am fost neliniştit şi turburat.

La sosirea mea în Washington am cumpărat un ziar, şi primul lucru care-mi atrase atenţia fu anunţul unei adunări de redeşteptare într'o capelă unde se găsea cea mai mare Comunitate din oraş. Indată ce am văzut anunţul, o voce lăuntrică mi-a şoptit: „Du-te la această adunare". Niciodată nu fusesem la o adunare creştină în timpul serviciului divin. Altădată aş fi respins gândul acesta ca fiind dela cel rău. Când eram copil, tatăl meu intenţiona să mă facă rabin, şi i-am promis că nu voiu intra niciodată în vreun loc unde se vorbeşte despre „Isus înşelătorul", şi că nu voiu încerca niciodată să citesc o carte care conţine acest nume. Şi mi-am ţinut cuvântul până în acest moment.

Tot în acel anunţ mai era vorba şi de o reuniune de coruri dela toate adunările din oraş, care avea să cânte în timpul serviciului divin. Fiind un iubitor pasionat de muzică, aceasta îmi servi ca scuză pentru a lua parte la serviciul divin din seara aceea. Când intrai în capela ticsită de credincioşi, unul dintre diaconi, atras probabil de epoleţii mei auriţi (pentrucă nu-mi schimbasem uniforma), mă conduse în faţă, chiar în faţa predicatorului — un evanghelist bine cunoscut în Anglia şi America. Am fost fermecat de cântările cele minunate. După aceasta predicatorul îşi începu vorbirea; dar nu trecură nici zece minute, şi ajunsei la concluzia că cineva l-ar fi informat cine sunt eu. Aveam impresia că tot mereu arată cu degetul spre mine. El îmi câştigă atenţia şi uneori părea că mă ameninţă cu pumnul. Cu toate acestea eram adânc interesat de cele ce spunea.

Dar aceasta nu era totul. In timpul vorbirii îmi sunau mereu în urechi cuvintele celor doi predicatori de mai înainte — bărbierul creştin din New-York şi micul toboşar din Gettysburg — întărind cele rostite de evanghelist, şi în mintea mea puteam să văd clar pe aceşti doi iubiţi prieteni ai mei, repetând predica lor. Interesul meu faţă de cuvintele predicatorului deveni tot mai mare, până ce simţii că ochii mi se umeziră de lacrămi. Tresării la gândul că eu, ca iudeu, să plâng într'o comunitate creştină. Era prima dată când am plâns în public.

Trecui cu vederea să spun că în timpul predicei, când predicatorul privea pe deasupra mea, îmi veni în minte ideea că poate el arată cu degetul spre alte persoane cari sunt înapoia mea. Mă întorsei să văd cine este, şi, spre surprinderea mea, o adunare de mai bine de două mii de persoane, din toate clasele sociale, părea că se uită ţintă la mine. Imediat ajunsei la concluzia că sunt singurul iudeu în locul acesta şi doream din toată inima să ies, căci simţiam că am intrat într'o societate rea. Deoarece eram bine cunoscut în Washington atât între iudei cât şi între creştini, mă cutremurai la gândul că a doua zi ziarele din Washington o să scrie: „Dr. R., un iudeu, a luat parte la o adunare de redeşteptare, care s'a ţinut într'un local nu departe de sinagoga la care de obiceiu lua parte, şi a fost văzut plângând în timpul predicei!" Pentrucă nu vream să mă fac văzut de cineva (acolo erau şi feţe cunoscute), mă gândii să nu-mi scot batista pentru a şterge lacrămile; socoteam că o să se oprească dela sine; dar nu le puteam opri, căci ele curgeau continuu.

In cele din urmă predicatorul termină de vorbit, şi nu mică mi-a fost mirarea când, după predică, invită pe cei cari doresc, să rămână în urmă. Eu nici nu m'am gândit să primesc invitaţia, fiind bucuros că am ocazia să părăsesc localul de adunare. Când să ies pe uşă, simţii că cineva mă trage de pulpana mantalei. Intorcându-mă, văzui o doamnă în vârstă, după toate aparenţele o bună lucrătoare creştină din Washington.

„Scuzaţi-mă, domnule! Văd că sunteţi ofiţer. Eu v'am privit tot timpul în această seară, şi vă rog din toată inima să nu părăsiţi această sală, pentrucă eu văd că nu aveţi pacea sufletească. Cred că aţi venit aci să căutaţi pe Mântuitorul, şi nu L-aţi găsit încă. Veniţi înapoi. Eu aş dori să mă rog pentru Dvs.".

„Doamnă, eu sunt iudeu", am răspuns eu.

„Nu e nimic. Hristos a murit şi pentru iudei, ca şi pentru creştini".

Felul convingător în care îmi adresă aceste cuvinte, nu fu lipsit de efect. Merserăm în acelaş loc pe care-l părăsisem aşa de repede, şi când ajunserăm în faţă, ea zise:

„Dacă vreţi, îngenunchiaţi împreună cu mine, şi eu am să mă rog pentru Dvs.".

„Doamnă, acesta este un lucru pe care nu l-am făcut niciodată şi nici nu-l voiu face".

La aceste cuvinte, doamna aceasta mă privi cu o faţă liniştită şi zise:

„Stimate domn, eu am găsit un Mântuitor aşa de scump, iubitor şi iertător în Isus al meu, şi sunt pe deplin convinsă în inima mea că El poate să convertească un iudeu care stă în picioare, în timp ce eu mă voiu pleca pe genunchi şi mă voiu ruga pentru lucrul acesta".

Ea îngenunche şi începu să se roage. Vorbea într'un mod aşa de simplu cu Mântuitorul ei! Lucrul acesta mă enerva foarte mult.

Când se ridică, îmi întinse mâna, şi cu o iubire de mamă îmi zise:

„Vrei să te rogi în această seară lui Isus, înainte de a te culca?"

„Doamnă", am răspuns eu, „mă voiu ruga Dumnezeului meu, Dumnezeului lui Abraam, al lui Isaac şi al lui Iacob, dar nu lui Isus".

„Dumnezeu să te binecuvinteze! Dumnezeul vostru, al lui Abraam, Isaac şi Iacob, este Hristosul meu şi Mesia al vostru".

„Noapte bună, doamnă, şi vă mulţumesc pentru amabilitatea Dvs", şi imediat am părăsit capela.

(Urmare în numărul viitor)

Trd. *M. Manea*

Răscumpărați Timpul

Pe cadranul orologiului de pe frontispiciul colegiului *All Souls* din Oxford, sunt scrise următoarele cuvinte: *„Pereunt et imputantur"*, adică *„Orele trec, şi vi se va cere socoteală!"* Ce puţini oameni îşi dau seama de valoarea timpului! Timpul e tezaurul cel mai preţios, care odată pierdut, nu mai poate fi recâştigat. Cineva a zis: Chiar o avere pierdută, prin muncă şi economie poate fi înlocuită; sănătatea pierdută, prin cumpătare şi îngrijiri medicale poate fi recâştigată; dar timpul pierdut, nu mai poate fi înlocuit cu nimic şi niciodată.

Deci o zi pierdută sau rău întrebuinţată, e cea mai rea zi din vieaţa noastră, pentrucă nu mai poate fi rechemată. „Cu puţină stăruinţă", zice Smils, „putem întrebuinţa şi cele mai mici clipe de răgaz, pentru ca ele să producă rezultate de cea mai mare valoare". Printre oamenii de afaceri se spune că timpul este ban. Noi am putea spune ceva mai mult: Timpul este cultură, înnobilare, caracter... şi lista s'ar putea completa cu tot ce este spre desvoltare pentru fiinţa omenească. Deci să nu lăsăm ca timpul să se strecoare pe lângă noi fără niciun folos, fără să cultivăm vreo însuşire bună sau vreo deprindere bună. Ieremia Bentham îşi împărţea astfel orele de lucru şi acele de masă, ca să nu piardă nicio clipă. Vieaţa îi era regulată după principiul că cea mai mică pierdere de timp este o crimă. In vieaţa şi în lucrările sale a fost continuu condus de convingerea că zilele noastre sunt numărate şi că e aproape noaptea în întunerecul căreia orice muncă este cu neputinţă.

Psalmistul David, înţelegând valoarea timpului, se ruga cu aceste cuvinte: „Invaţă-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înţeleaptă!" Ps. 90, 12. Şi iarăşi: „Doamne, spune-mi care este sfârşitul vieţii mele, care este măsura zilelor mele, ca să ştiu cât de trecător sunt. Iată că zilele mele sunt cât un lat de mână, şi vieaţa mea este ca o nimica înaintea Ta. Da, orice om este doar o suflare, oricât de bine s'ar ţinea". Ps. 39, 4. 5. Tocmai pentrucă a înţeles valoarea timpului ne îndeamnă şi Ecclesiastul la o mai intensă activitate, zicând: „Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci în locuinţa morţilor, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuinţă, nici ştiinţă, nici înţelepciune!" Ecles. 9, 10. Iar Iov cel plin de răbdare zice: „Soarta omului pe pământ e ca a unui ostaş, şi zilele sunt ca ale unui muncitor cu ziua". Iov 7, 1.

Din toate aceste cuvinte extrase de pe paginile Cărţii cărţilor, se vede foarte lămurit că timpul este ceva ce nu ne aparţine. El aparţine lui Dumnezeu, şi dacă-l folosim rău, ne vom da socoteala de orice clipă înainte Lui.

Benjamin Franklin zicea: „Intrebuinţaţi-vă bine timpul şi nu lăsaţi să treacă ceasuri întregi, pentrucă nu sunteţi siguri de nicio clipă".

Timpul nostru aparţine lui Dumnezeu. Lui Ii aparţine fiece clipă, şi datoria noastră cea mai sfântă pe care o avem este de a o folosi spre proslăvirea Sa. Despre niciunul dintre talanţii încredinţaţi nouă, El nu ne va cere o socoteală mai amănunţită, decât de timpul nostru.

Mulţi oameni abuzează de timpul lor, folosindu-l numai pentru lucruri trecătoare, iar alţii nu-l folosesc nici pentru cele trecătoare, nici pentru cele veşnice. In cartea „Parabolele" ni se spune:

„Vieaţa este de prea mare importanţă, ca să fie absorbită de lucruri vremelnice şi pământeşti, iar omul să fie învârtit ca într'o morişcă de griji şi temeri cu privire la lucruri cari sunt de micimea unui atom, dacă le comparăm cu lucrurile de interes veşnic". Indemnul lui Dumnezeu către generaţia noastră este acela exprimat prin pana profetului Osea 10, 12: „Desţeleniţi-vă un ogor nou. Este vremea să căutaţi pe Domnul ca să vină să vă plouă mântuire".

Iubite cetitor, tânăr sau bătrân, opreşte-te o clipă în calea vieţii, şi meditează serios cât de trecător eşti şi cum ai petrecut timpul care ţi-a fost dat să-l trăieşti până acum! Dacă până acum n'ai ştiut că trebue să trăieşti vieaţa ta spre slava lui Dumnezeu, hotărăşte-te cel puţin astăzi ca timpul rămas să fie folosit astfel. Inchină-ţi vieaţa în cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu şi a cunoaşterii voinţei Sale, pentru ca să poţi spune la sfârşit ca şi marele apostol Pavel: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în ‚ziua aceea' Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui". 2 Tim. 4, 7—8.

Botoşani *V. Tolan*

FORMAREA C

„Mai bine caractere fără cultură decât cultură fără caractere". Aşa se exprimă un bărbat cunoscător al stărilor de lucruri din lume. Şi are deplină dreptate. La ce ar folosi toată cultura şi acumularea de multe cunoştinţe, dacă s'ar neglija lucrul cel mai de seamă în vieaţă, formarea caracterului? Ce ar folosi cuiva să aibă în buzunar mai multe diplome, dacă îi lipseşte ceea ce este mai de preţ, deprinderi sănătoase pentru vieaţă. Diplomele şi certificatele, rămân numai petece de hârtie, dacă cel ce le posedă nu s'a îngrijit şi de formarea caracterului.

Pretutindeni se aude azi vorbindu-se de criză — criză de bani — criză de lucru; dar nu acestea constitue cea mai mare nevoie a lumii. Nevoia imperioasă a lumii este de bărbaţi şi femei cu un caracter nobil şi cu principii de neclintit. Dacă vrem să vorbim de criză, ar trebui să spunem că ea este în oameni.

Ce înseamnă caracter?

Se pot da mai multe definiţii acestui termen, dar din toate vom aminti numai una: „Caracter sunt semnele, însuşirile prin care se deosebeşte un lucru de celălalt. In sens strict, caracter însemnează totalitatea însuşirilor pe care le are voinţa, felul de a lucra al unui om, şi se aplică la partea morală a omului, la personalitatea lui. *In sens şi mai strâns însemnează numai acea calitate a voinţei unui om, care rezistă ademenirilor, şi îşi urmăreşte principiul de conduită morală pe care şi l-a pus.*

„Caracterul în sensul cel strict al cuvântului, este voinţa fermă de a fi stăpân asupra înclinărilor şi pasiunilor noastre înăscute". D. Bardoşi, colonel invalid.

Când zicem bărbaţi de caracter, după această definiţie, înţelegem pe acei oameni cari au puterea morală de a rezista ademenirilor şi a fi stăpâni asupra pasiunilor ce fac parte din firea omului. Sau în termenii biblici, sunt acei oameni cari se împotrivesc păcatului.

Apostolul Pavel, vorbind despre primejdia zilelor din urmă, descrie în termeni foarte vii, starea lumii: „Căci vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînfrânaţi, neîmblânziţi, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea...." 2 Tim. 3, 2—5.

Dacă lucrurile stau aşa cum sunt descrise de pana inspirată şi lumea se află în starea aceasta, înţelegem de aci că mulţi oameni nu mai pot rezista ademenirilor, nu mai au forţa morală de a fi stăpâni asupra înclinaţiunilor înăscute, ci se lasă biruiţi şi robiţi de tot felul de păcate, unele mai degradante decât altele; deci se poate spune că unii ca aceştia sunt lipsiţi de caracter, sau au un caracter rău.

Ce însemnătate are caracterul?

Un om lipsit de caracter sau cu un caracter rău, este o persoană lipsită de forţa morală care îi dă putere să reziste ispitelor şi tuturor poftelor de care este cuprins un om nerenăscut, sau o persoană lipsită de însuşirile şi virtuţile cele mai nobile cari reprezintă pe om în cel mai înalt grad de desvoltare şi de asemănare cu Dumnezeu.

„Nobleţea de caracter" zice englezul Smiles, „este încoronarea şi gloria vieţii. Este cel mai preţios lucru — singurul care în obşteasca cinstire ţine loc de rang şi de avere; singurul care înalţă orice îndeletnicire în ochii mulţimei. Nobleţea de caracter lucrează cu mai mare putere ca averea, şi fără a trezi aceleaşi invidii ca faima, aduce aceleaşi onoruri. Este însăşi firea omului în ce are mai bun; este ordinea morală făcută în om. Marile caractere în adevăr nu sunt numai conştiinţa obştească, dar sunt puterea care mişcă prin excelenţă, căci la drept vorbind, calităţile morale conduc lumea...."

„Forţă, hărnicie, civilizaţie, totul pentru popoare atârnă de caracterele individuale. Această putere de caracter este temelia însăşi a siguranţei publice; legile şi instituţiunile nu sunt decât răsfrângerea şi consfinţirea ei".

Un altul zice: *„Bărbaţii şi femeile de caracter alcătuesc conştiinţa unei societăţi. Ferice deci de poporul la care cea mai mare laudă stă în însuşirea: Este un om de caracter"*. *V. Rein.*

Pe lângă faptul că un caracter nobil este de mare valoare aci pe pământ, el constitue singura avere pe care posesorul o poate lua cu sine în vieaţa cealaltă. „Caracterul format după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu este singura comoară pe care o putem duce cu noi din lumea aceasta în lumea cealaltă. Cei cari au ascultat de învăţăturile lui Dumnezeu în lumea aceasta, vor duce cu ei în locuinţele cereşti calităţile dumnezeeşti câştigate aici. Iar în cer acolo vom creşte mai

PS

Strigat-am către Tine, Doamne,
Şi Tu de noi Te-ai îndurat,
Din noapte la vieaţă nouă
Cu dreapta Ta ne-ai ridicat.

Aprins-ai al Dreptăţii soare,
Să dea lumină pentru noi,
Din robii, cari au plâns de veacu
Se 'nalţă neamuri de eroi.

Cu freamătul de codru verde,
Cu svonul grăitoarei mări
Vom înfrăţi cuvântul nostru,
Să Te mărească în cântări.

Noi ştim ce suntem, dar nu ce-am putea fi

ARACTERULUI

Biblioteca Universității Iași

departe în cele bune. Cât de importantă este, deci, cultivarea caracterului în vieața aceasta". *„Parabole", pag. 303.*

Cum se modelează caracterul?

Forța morală prin care un om se biruește pe sine, virtuțile nobile pe cari le-ar avea, se pot modela numai pe o singură cale și anume ca omul să privească la un model mai desăvârșit decât sine, pe care va încerca să-l imiteze în totul. Privind la acest model desăvârșit, omul primește aspirațiuni mai înalte și mai sfinte, iar gândurile, vorbele și faptele se schimbă în totul. Acest model desăvârșit la care trebue să privim, este Hristos, Mântuitorul neamului omenesc. Iată cum se petrece această operație:

„Dacă mintea rămâne la Hristos, caracterul este modelat după asemănarea divină. Gândurile sunt pătrunse de un simț al bunătății și iubirii Sale. Noi contemplăm caracterul Său, și în felul acesta El este în toate gândurile noastre. Iubirea Sa ne înconjoară. Dacă privim numai o clipă la soare în strălucirea sa din miezul zilei, când ne întoarcem privirile în altă parte, chipul soarelui apare oriunde vom privi.

La fel este și când privim la Isus; orice privim reflectează chipul Său, care este Soarele Dreptății. Noi nu putem vedea nimic altceva, și nici vorbi despre altceva. Chipul Său este imprimat pe ochiul sufletului și lucrează asupra oricărei părți din vieața noastră zilnică, liniștind și supunând întreaga noastră ființă. Privind, suntem schimbați după asemănarea divină, chiar în asemănarea lui Hristos. Spre toți cu cei cari venim în contact reflectăm razele cele strălucitoare și plăcute ale dreptății Sale. Noi am fost schimbați în caracter, pentrucă inima și mintea sunt schimbate prin reflexia Celui care ne-a iubit și S'a dat pentru noi. Aci iarăși, este realizarea unei influențe personale vii, care rămâne în inimile noastre prin credință". *„Messages to Young People p. 160.*

Tăria caracterului

Dacă a fost vreun timp când s'a cerut mai multă tărie de caracter, este tocmai timpul în care trăim noi. Niciodată tinerii nu au fost ispitiți ca în zilele noastre. Este nevoie de o hotărîre fermă și de o forță morală, grație căreia omul se poate împotrivi ispitelor, ducând o vieață mai bună. Persoanele cari rămân la principiile cele sfinte, biruind înclinațiunile înăscute și devenind stăpâni asupra lor, se spune despre ele că au un caracter tare. Tărie de caracter însemnează a avea o voință statornică, neclintită în acele lucruri, pe cari după o matură cercetare și judecată ne-am convins a fi drepte și sfinte, corespunzând voinței drepte și sfinte a lui Dumnezeu. Pentru ca cineva să ajungă la această tărie a caracterului ar trebui să-și examineze sugestiile, vorbele și faptele, înainte de a le pune în acțiune. Un lucru n'ar trebui să fie socotit ca bun numai pentru faptul că și alții îl socotesc a fi bun.

„Tăria de caracter este de însemnătate și necesitate foarte mare cu deosebire pentru tinerime; pentrucă numai în aceasta aflăm garanție pentru păstrarea virtuții, numai dela tinerii de caracter tare putem aștepta o activitate binecuvântată". *D. Făgărășanu.*

„Caracterul tare", zice *Demetriu Bardoși*, „este cea mai scumpă și cea mai mare avere pe lume, cu mult mai mare și mai scumpă decât cele mai bune îndeletniciri și cele mai frumoase virtuți și este cu mult mai prețios decât știință, minte, talent, ba chiar mai prețios decât geniul...."

Regina poetă, Carmen Sylva, referindu-se la tăria sufletească se exprimă în felul următor: „Căutând să deslușim chemarea noastră în taina firei, pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o și iubind această chemare — oricare ar fi ea — vom dovedi înțelepciune și tărie sufletească. A fi tare însemnează a merge cu pași siguri și voioși pe drumul pentru care am fost croiți, oricare ar fi ispitirile cărărilor lăturalnice, oricât de spinos și lipsit de farmec ar fi drumul nostru; a fi tare, însemnează a nu ne opri în mijlocul drumului, a nu lăsa nici o lucrare neisprăvită, însemnează a merge până la capăt chiar dacă nu suntem ajutați, nici îmbărbătați de nimeni, chiar dacă nimeni nu cunoaște sau nu ia seama la jertfa noastră...."

„Viețuiți așa", zice mai departe distinsa scriitoare, „ca fiecare zi să fie pentru voi o biruință. Fiecare zi să fie o treaptă pe care voi ați tăiat-o în stânca cea înaltă, pe care vă urcați. Pe fiecare treaptă ce faceți puneți piciorul până ce altă treaptă e din nou tăiată, pe care vă veți putea urca...."

Măsura tăriei de caracter

Tărie de caracter nu însemnează să rămânem neînduplecați, ținând morțiș la părerile noastre odată exprimate și la hotărîrile pe cari le-am luat, când alți oameni mai

(Urmare la pag. 15)

ALM

Strigat-am către Tine, Doamne,
Și Tu de noi Te-ai îndurat,
Din noapte la vieață nouă
Cu dreapta Ta ne-ai ridicat.

Cântăm cântarea biruinței,
O mândră turmă și-un păstor,
Neam liber, pe pământu-i liber
Și Domnul sfânt ocrotitor.

Mărire întru îndurarea,
Prin care Ție ne asameni,
Și pe pământ adaugi pace
Și învoire între oameni!....

I. U. Soricu

Iubire, Curtenie, Căsătorie

(Urmare din No. 3.)

Curentul electric al vieții

Dar ce este iubirea? Nimeni nu știe. Putem s'o definim, putem spune că este un simțământ al unei puternici atrageri față de cineva, simțământ născut din pricina admirabilelor calități observate în altul; dar definiția noastră nu a descris decât sentimentul, ea n'a spus în ce constă iubirea. Noi nu știm mai mult decât știm ce este electricitatea; și nici nu ne-ar fi posibil s'o găsim, căci în timp ce electricitatea se găsește în lumea fizică, iubirea e ceva sufletesc. Odată oamenii au crezut că lumina este focul trimes de zei. Când a venit știința, oamenii au căutat să explice ce este electricitatea, zicând că ar fi un fluid invizibil; dar acuma se caută a se arăta că ea este o putere produsă prin dislocarea electronilor. Chiar și în stadiul acesta, noi nu am făcut decât teorii asupra subiectului, negăsind încă secretul electricității.

Iubirea este curentul electric al sufletului. Putem să observăm efectele ei cum și ce o produce, noi o putem folosi pentru binele și fericirea omului, ne putem feri contra primejdiilor ei atunci când o folosim; dar când căutăm să aflăm taina originii ei, ne dăm seama că acesta este unul din acele lucruri primare pe cari nu le putem explica. Ea este un element indispensabil în vieață.

„Dumnezeu este iubire", care „are vieață în El însuși", și iubirea Sa este revărsată asupra noastră prin aceea că ne dă vieață. Omul are vieața Sa; el Ii datorește iubirea Sa. In vieața desăvârșită este și iubire desăvârșită; și chiar în vieața stricată mai rămâne puterea iubirii; și oricât de rău ar fi ea folosită, totuși darul lui Dumnezeu rămâne în ea.

„Noi îl iubim pentrucă El ne-a iubit întâiu". 1 Ioan 4, 19. Noi avem puterea iubirii să iubim nu numai pe Dumnezeu ci și pe om, să iubim pe oricine și totdeauna, fiindcă El mai întâiu ne-a iubit pe noi, și ne-a dat darul iubirii. In firea omenească nu este nicio rază de dragoste, nicio plăcere în serviciu altruist, ci toate acestea vin dela Tatăl ceresc, a cărui iubire trece prin toate canalele vieții. Și când iubirea omenească într'una din manifestările ei a ajuns murdară și rea, aceasta este fiindcă iubirea a fost denaturată și înjosită. Dela Dumnezeu vine iubirea; dela cel rău vine desfrâul. Nici la om și nici la cel rău nu putem găsi originea iubirii: iubirea este dela și din Dumnezeu; dar omul și Satana pot folosi atât de rău iubirea, încât ea să devină mai mult o putere spre moarte, decât o putere spre vieață.

Reaua îndrumare duce la moarte

In Cântarea Cântărilor a lui Solomon cetim: „Iubirea este tare ca moartea". Iubirea sau dragostea, asemenea electricității, dacă este rău îndrumată sau rău folosită poate pricinui moarte. Priviți cu mine asupra unei stații de metropolitan din marile orașe apusene. Privind, vedem nu numai două linii pe cari merg roțile vagoanelor, dar încă o a treia linie, care merge paralel cu cele două, și care este aproape în întregime acoperită. La ce servește această a treia linie? A! prin această linie trece curentul electric care mișcă trenul! Acest curent luat din linia aceasta, și pătrunzând în mecanismul vagonului motor, este care face ca întreg trenul să alerge ca fulgerul, ducând zilnic mii și zeci de mii, și milioane de oameni. Acest curent electric este o putere binefăcătoare, făcută să servească nevoile și să ușureze lucrurile omului.

Dar să se aplece cineva și să atingă doar cu vârful degetului această a treia linie, ce se va întâmpla? Imediat acest curent grozav și aducător de moarte trece prin el și îndată acel om este mort. Lucrul binefăcător a devenit aducător de nenorocire; ceea ce ajuta vieții a pricinuit moartea. Și de ce? Tocmai fiindcă acest curent a fost rău îndrumat. Și, indiferent dacă a fost la mijloc neștiință sau intenție, rezultatul este moartea sau o mutilare grozavă.

Acum câțiva ani eram ca profesor la o școală superioară, când s'au făcut planurile ca prin apropierea școlii să treacă un tren electric interurban. Planurile fusese gata, liniile au fost așezate, cablul electric întins, și curentului i se dăduse drumul prin cablu. Trenurile de serviciu începuse să circule, totuși nu fusese încă orânduit un serviciu de pasageri. Tocmai se făceau ultimele lucrări de încheiere și de curățire.

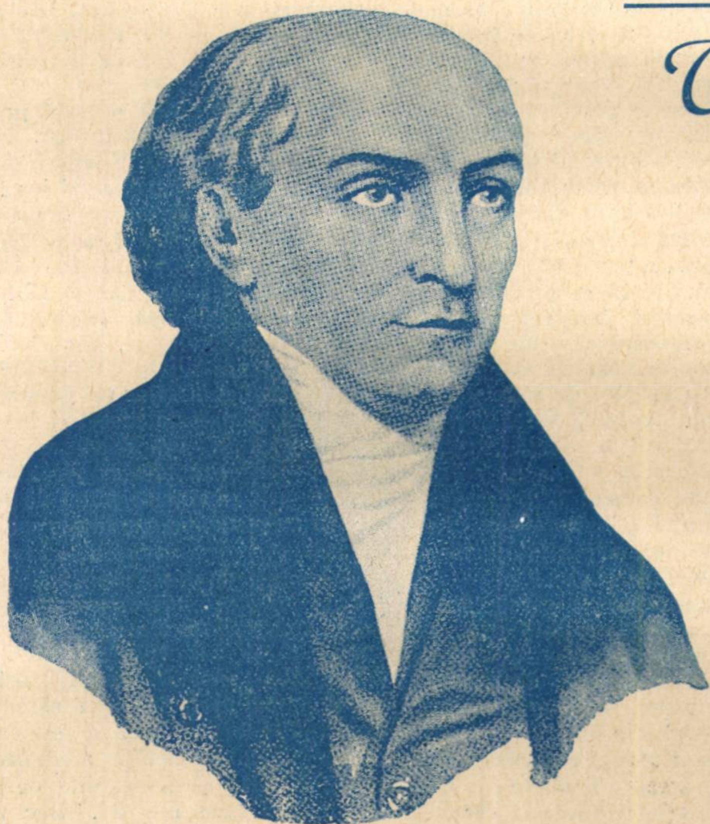
Intr'o Sâmbătă după amiază, în timp ce aveam adunarea tineretului, o mică grupă de copii până la doisprezece ani veni pe lângă școală și își găsi de joacă pe lângă linie. Ca oricari, începură și ei să-și arate dibăcia mai întâiu prin aruncarea cu pietre în izolatorii de sticlă cum și în cablu. Obosind cu felul acesta de joacă, și ajungând la o mare roată de sârmă pe care o lăsase lucrătorii, se hotărîră să arunce această sârmă peste cablul electric întins. Astfel, legară de un capăt al sârmei un băț și înfășurară pe el o parte din ea; apoi u-

(Urmare la pag. 14.)

Din vieața oamenilor mari

William Carey

Promotorul misiunilor

Printre puținii oameni cari se pot numi cu drept cuvânt „celebri“ prin faptele lor mari în folosul omenirii, se numără și William Carey, cel care a dus focul sacru al creștinismului pe tărâmurile întunecatei Indii. El este acela pe care Dumnezeu l-a folosit în gradul cel mai înalt la deșteptarea spiritului misionar, care ajunsese aproape inexistent în a doua jumătate a veacului al 18-lea.

Se născu în anul 1761 în satul Paulers Pury, districtul Northhamptonshire, Anglia — din părinți săraci, cu toate că tatăl său era învățătorul satului. Era un copil vioiu, dornic de învățătură, cu o inteligență sclipitoare, lucru care-l făcu să se distingă curând printre colegii săi de școală.

Cu toată lipsa și sărăcia ale cărei neajunsuri le-a simțit încă de mic, copilăria lui a fost plină de farmec, fiind alături de părinții săi, cari se străduiau să dea o bună creștere copiilor lor. Abia începuse să scrie și să citească, și începu să soarbă cu nesațiu din cărțile „Călătoria Creștinului“ și „Călătoriile lui Columb“. Cetirea acestor cărți și povestirile unchiului său care venise acasă după o lungă ședere în Canada, au deșteptat în el dorul de a se avânta în largul zării spre locuri necunoscute.

Pe vremea aceea nu erau multe școli ca astăzi, și posibilitățile de învățătură erau foarte reduse. Numai cei bogați se puteau bucura de avantajele școlilor superioare. Părinții lui William erau săraci, și n'au putut să-și dea băiatul la școală, cu toate că era foarte inteligent. Când era de 14 ani părinții îl duseră la Pidington să învețe cismăria, în atelierul lui Clarke Nichols. De dimineața până seara trebuia să stea în fața unei grămezi de ghete rupte, pe care trebuia să le repare. Și uneori avea nevoie de foarte mare răbdare.

Intr'una din zile, lucrând în atelier împreună cu o calfă, foarte bun prieten al său, se necăji rău din cauza unei reparațiuni dificile, și dădu cu ghiata de-asvârlita. După câteva clipe de tăcere, prietenul său îl întrebă pe un ton foarte blând:

„Carey, am dorit să te întreb de mult, ești tu creștin?“

Foarte surprins de această întrebare, William răspunse;

„Nu este tatăl meu secretar parohial, și eu nu sunt corist?“

„Știu, știu“, îi răspunse John Warr, „dar iubești tu cu adevărat pe Isus?“

„Eu nu sunt dintre aceia cari fac paradă de credința lor și se laudă că sunt buni. De altfel urăsc pe Metodiști și capela lor“.

Aceste cuvinte spuse pe un ton ridicat, închiseră gura lui John Warr, dar glasul conștiinței îl mustră de cuvintele rostite. Intrebarea prietenului său îi suna mereu în urechi și în cele din urmă ajunse la convingerea stării lui păcătoase și necesitatea unei cercetări a inimii în lumina Cuvântului Scripturilor. Numai a fi corist și a te trage dintr'o familie de creștini nu valorează nimic, dacă Isus nu locuește în inima ta. De aci înainte el începu o vieață nouă, spre bucuria prietenului său. Cât de mult prețuește o bună prietenie! Datorită unei astfel de prietenii, William Carey ajunse marele misionar de mai târziu.

Dorul de învățătură îi ardea în inimă. Se părea că de acum soarta sa e pecetluită. Avea să ajungă un cârpaciu, cu atelierul său, într'un sat neînsemnat al Angliei, muncind din greu ca să-și câștige existența sa și a familiei sale. Dar nu. Un

asemenea bărbat, care nu se aşeza niciodată la lucrul său fără să aibă o carte deschisă în faţă, şi care era atât de sever cu el însuşi, nu putea rămâne multă vreme lângă bankul de cârpaciu.

Tot răscolind prin rafturile atelierului unde lucra, găsi un comentariu la Noul Testament, pe care începu să-l studieze în legătură cu Biblia. Deoarece acesta avea şi expresiuni greceşti, începu să înveţe limba greacă. Acelaş procedeu întrebuinţă şi pentru învăţarea limbilor latină şi ebraică. Nu pierdea nicio clipă. Intrebat mai târziu de cineva cum îşi petrece timpul, el răspunse: „Invăţ mereu când stau la lucru şi când duc ghete la târg". Aşa s'a pregătit Carey pentru lucrarea sa de mai târziu. In vreme ce îşi immulţea cunoştinţele, nu uita să se adâncească într'o mai vie experienţă cu Isus.

La vârsta de 18 ani ţinu prima predică, iar la 22 de ani începu să fie de folos bisericii, ajutând la ridicarea moralului tineretului şi spiritualizarea membrilor.

In 1783 primi botezul şi doi ani mai târziu fu numit pastor (predicator) la Maulton. De aci înainte trebuia să predice concetăţenilor săi, să lucreze pentru întreţinerea unei familii grele şi să înveţe şi pe copii în şcoala satului. Dar Carey lucra cu bucurie şi voie bună.

Desvoltarea lui avea loc tocmai în timpul când biserica se interesa prea puţin de soarta milioanelor de locuitori din ţările păgâne, cari nu cunoşteau pe Dumnezeu, şi cari nici nu auzise măcar de puterea mântuitoare a sângelui lui Hristos. Preocupările ei erau altele, decât împlinirea poruncii divine: „Mergeţi în toată lumea şi predicaţi Evanghelia ...."

Nepăsarea ei în ce priveşte executarea acestui imperativ divin, făcu ca Dumnezeu să caute un bărbat credincios, om al rugăciunii, gata pentru jertfire de sine şi predat cu totul voinţei Sale; un om care să trăiască o vieaţă creştină şi să poată, prin vieaţa sa curată, să ridice pe oameni din întunerecul ignoranţei şi superstiţiei. Tocmai aceste însuşiri alese caracterizau pe William.

Preocuparea lui de căpetenie era aceea de a creia posibilitatea răspândirii creştinismului în ţinuturile locuite de păgâni. Ar fi dorit din toată inima să meargă să vestească Evanghelia acestora, dar era prea sărac şi planul era prea mare! Dar ideea aceasta îl obsedase. Glasul inimii sale îi spunea: „Trebue să se facă ceva pentru aceşti nenorociţi". In atelierul său avea o hartă pe care îşi arunca deseori privirile şi evalua numărul celor cari nu cunosc pe Hristos. Din zi în zi se convingea tot mai mult că trebue să se înceapă ceva pentru luminarea acestora.

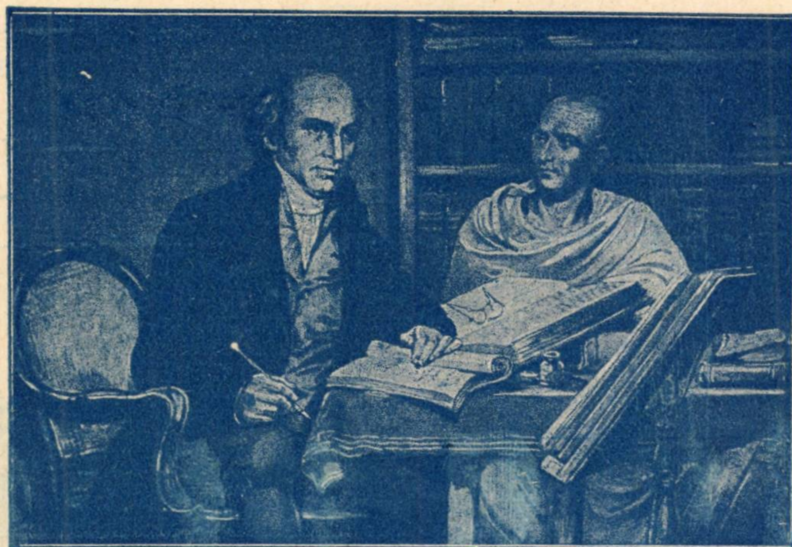
De două ori ridică această problemă în adunările pastorilor. Nu numai că nu fu băgat în seamă, dar fu luat şi în batjocoră. „Stai jos tinere. Dacă Dumnezeu va vrea să convertească pe păgâni, o va face şi fără tine", zise odată preşedintele adunării, când Carey ridică din nou chestiunea misiunilor. Erau tăioase cuvintele, dar Carey nu se descurajă. El continuă să explice coreligionarilor săi porunca Domnului şi datoria bisericii în această privinţă. Cu ocazia conferinţei predicatorilor la Nottingham, ţinu o cuvântare plină de însufleţire, bazat pe cuvintele din Isaia:

„Aşteptaţi lucruri mari dela Dumnezeu".
„Incercaţi lucruri mari pentru Dumnezeu".

Cuvintele avură efectul dorit. După patru luni, în casa sărăcăcioasă a unei văduve, se puneau bazele primei societăţi misionare cu 12 membri şi un capital de aproximativ zece mii lei. Dar ce erau aceştia în raport cu cei 420.000.000 de locuitori ai ţinuturilor păgâne! Perspectivele nu erau de loc strălucite, dar Carey avea un curaj neînfrânt, şi aceasta l-a dus la biruinţă. „Impărăţia cerului se aseamănă cu un grăunte de muştar", zicea Maestrul divin, şi cât de bine se potriveau aceste cuvinte pentru aceste slabe începuturi! Dar .... ele anunţau zorile unei mari mişcări mondiale de predicare a Evangheliei.

Astfel s'a organizat prima societate misionară, care în ultimii 138 de ani a dus Evanghelia la milioane de suflete, a ridicat capele de rugăciune, şcoli şi spitale în India, — rezultat al primei încercări făcută de un bărbat care a ştiut să voiască.

După mari greutăţi, atât din cauza lipsurilor financiare, cât şi din cauza familiei sale, care-l socotea nebun şi nu se arăta dispusă să meargă cu el în locuri necunoscute, Carey învinse şi plecă. In luna Noembrie 1793, ajunse în Calcutta,

Carey traducând Biblia

împreună cu familia doctorului Thomas, care mai fusese în India.

Două familii de misionari creştini în mijlocul milioanelor de păgâni! Două picături de apă într'un ocean imens! Fără locuinţă, fără mijloace băneşti, necunoscând pe nimeni, singura nădejde le era cerul. Spre el priveau şi aşteptau împlinirea cuvintelor cu cari au pornit: „Aşteptaţi lucruri mari dela Dumnezeu". Nu după mult timp Carey şi dr. Thomas fură angajaţi ca intendenţi la o fabrică. Acum, având într'o măsură oarecare asigurate posibilităţile de traiu, puteau să facă şi lucrare misionară. Durerea şi greutăţile erau nelipsite, dar curajul şi voinţa lor de muncă erau de granit. Carey era conştient că în cele din urmă va cuceri laurii biruinţii.

Unul din milioanele de locuitori ai Indiei, incercând în chipul acesta să stingă setea sufletului după dreptatea şi harul divin. Torturând corpul în mod ingrozitor, cred că pot fi liberaţi de păcatele lor!

Dar numai sângele lui Hristos poate curăţi de orice păcat.

Cine are idee de superstiţia care domneşte în India, despre miile de caste ale celor trei religiuni păgâne dominante, poate să-şi dea seama întru câtva de munca titanică a acestor bravi pionieri ai creştinismului în India. Abia după 7 ani Carey avu bucuria să celebreze în Gange primul botez, al fiului său Felix, care mai târziu continuă opera tatălui său, şi al unui hindus, care deveni primul misionar băştinaş.

La Serampore, unde întemeie misiunea, precum şi în alte localităţi, Carey întemeie capele pentru credincioşi, şcoli primare pentru băieţi şi fete şi alte instituţii folositoare pentru ridicarea celor de jos.

Dar aceasta ar fi însemnat prea puţin, dacă nu le-ar fi dat şi cuvântul vieţii într'o limbă înţeleasă de ei. Micul cismar din Pidington, acum misionarul Carey, muncea cu toată râvna să înveţe limbile băştinaşe spre a putea traduce Biblia. In unire cu alţi savanţi orientalişti, Carey a tradus Sfânta Scriptură, până la sfârşitul vieţii sale, în şase limbi, Noul Testament în alte 23 de limbi şi părţi din Biblie în cinci limbi: în total 34 de limbi. Inzestrat cu o putere de voinţă neobişnuită, biruind primejdii şi boli ce adesea îl duceau până în pragul mormântului, a îndurat orice, bucurându-se în suferinţă şi năzuind numai a servi lui Dumnezeu şi a face pe alţii fericiţi.

Afară de această gigantică lucrare de misionar şi traducător, Carey mai era şi profesor la universitatea Wesleiană, numit de însuşi guvernatorul Indiei. In vremea aceasta a dus o luptă aprigă împotriva obiceiului băştinaşilor de a arde femeile cari rămâneau văduve, crezând că în felul acesta vor fi alături de soţii lor cari „s'au dus pe lumea cealaltă". Carey a câştigat şi s'a făcut o lege aspră care oprea cu desăvârşire acest obiceiu barbar, dând drept la vieaţă şi acestor sărmane fiinţe.

Când s'au primit în Anglia rapoartele despre lucrarea sa, un episcop a exclamat plin de admiraţie: „Am cetit acum al 29-lea capitol al Faptelor Apostolilor". Şi avea dreptate.

Aceste prime succese ale lui Carey făcură ca misiunile să ia un avânt neobişnuit. Lumea întreagă se înjuga la carul cel mare al Evangheliei, spre a se împlini astfel cuvântul Mântuitorului: „Şi se va predica această Evanghelie în toată lumea . . . ."

Slăbit de atâta muncă şi sbucium sufletesc pentru binele altora, Carey muri la 9 Iunie, 1834, în vârstă de 73 de ani. Muri sărac, dar dăduse în toată vieaţa sa 46.000 lire, aproximativ 23.000.000 lei pentru misiuni . . . .

„Omul creiază împrejurările", a zis cineva. Şi cu drept cuvânt, dacă punem aceste cuvinte în legătură cu vieaţa lui Carey. Tineri, nu vă lăsaţi conduşi de împrejurări, ci conduceţi-le voi. Puneţi-vă în faţă ţinte înalte şi străduiţi-vă să le ajungeţi, dar nu uitaţi să închinaţi energia voastră Celui ce v'a creiat, spre binele şi fericirea semenilor voştri, iar nu pentru ambiţiuni personale.

C. A.

Iubire, curtenie, căsătorie

(Urmare dela pag. 9.)

nul din băieţi încercă s'o arunce — dar nu izbuti; încercă un altul — nici acesta nu izbuti. Un al treilea băiat, ridică bâţul şi izbuti să-l arunce peste cablul electric; dar făcând aceasta el puse în contact sârma cu curentul electric din cablu, şi imediat, sârma care era lângă el făcu din acest băiat o masă de carne ce se svârcolea. Atunci ceilalţi copii începură să alerge cerând ajutor. Când am ajuns, el nu-şi mai dădea seama de nimic. L-am desfăcut de sârma ce se răsucise în jurul corpului său, l-am dus în dormitorul şcolii şi am chemat medicul. Vieaţa i-a fost salvată dar el suferi pierderea unui braţ, avea arsuri grozave pe corp, iar nervii i-au fost sdruncinaţi timp de mai multe luni. Privind la acest băiat care acum se găsea sub îngrijirea medicului, svârcolindu-se şi văitându-se chiar în inconştienţa sa, şi vizitându-l apoi în zilele următoare, am putut vedea ce nenorocire poate fi pricinuită de o îndrumare greşită a curentului.

Şi lucrul acesta se adevereşte şi cu iubirea. Iubirea este curentul electric al sufletului. Ţinut în căile rânduite lui să circule, iubirea este un foarte mare binefăcător, slujind nevoilor şi fericirii omenirii; dar dacă ea este amestecată, rău folosită, îndrumată pe căi nepermise, ea va arde, va schilodi şi va ucide. Este de mare trebuinţă să cunoaştem legile iubirii, căci iubirea este o mare ştiinţă, şi neluarea în seamă a acestor legi duce în mod fatal la o mare nenorocire. Se poate ca un bărbat sau o femeie să intre, fără să-şi dea seama, pe o cale ce îndrumă curentul iubirii acolo unde nu ar trebui să meargă; nu este deajuns a se abate primejdia care pândea pe un bărbat sau o femeie, spunând că ei nu-şi dădeau seama de primejdia la care se expuneau. Ei poate nu sunt vinovaţi din primul moment de intenţie rea, dar urmările pentru ei şi poate pentru alţi nevinovaţi, nu pot fi prin aceasta evitate. Nu numai neştiinţa, nevinovăţia, sau inocenţa, ci şi cunoştinţa şi puterea voinţei trebue să aibă un mare rol în lucrurile iubirii.

Mintea bine chibzuită şi simpatiile bine îndrumate, supuse voinţei lui Dumnezeu, nu vor fi doar o completă nesiguranţă faţă de josnicele forme ale nestatorniciei şi necredincioşiei care ard sufletul şi aduc cele mai mari dureri sufletului nevinovat; ci dimpotrivă, ele vor deschide mult mai larg uşile înţelegerii iubirii şi a priceperii mai depline a farmecului ei. Nimeni afară decât cel statornic nu ştie ce este iubirea, iubirea care-şi găseşte desvoltarea nu numai în împlinirea speranţelor şi satisfacerea dorinţelor, dar şi în purtarea sarcinelor, oboselii, dezamăgirilor, suportând cu bravură lipsurile, şi răspunzând la toate cu zâmbetul cel dulce al iubirii.

Stai, nu mişca . . . . . .

Dar o asemenea atitudine şi o asemenea experienţă nu poate veni decât prin studierea legilor iubirii şi prin împărtăşirea din puterea divină care este oferită odată cu puterea dumnezeească. Principiile sociale creştine, cari sunt atât pentru bărbat cât şi pentru femeie aceleaşi, sunt prea înalte pentru o lume care nu cunoaşte pe Dumnezeu. Fără îndoială, înseamnă prea mult a fi întrupat în legile civile, chiar ale Comunităţii creştine. Căci iubirea este mai mult decât lege, şi idealurile pe cari ea le pune în faţă cer, spre a fi împlinite, o mai mare putere decât oricare lege. Numai acela care cunoaşte iubirea lui Dumnezeu poate face ca o iubire omenească să fie ceva desăvârşit, aşa după cum ea ar trebui să fie.

A. W. SPALDING

In crâng

Un flutur alb coboară din senin
Aripele-i stropite cu rubin
Palpită 'n preajma crudelor răsuri.

Din albele crenguţe de mălin,
Petale mici cu palide nervuri
Imi plouă tot parfumul din păduri.

In luminos şi fin păinjeniş,
Burateci verzi se apără de soare,—
Smaralde incrustate în frunziş.

Şi-un trandafir, cu vârful unui spin,
Pe braţul gol, când i-am răpit o [floare,
Mi-a dăruit o boabă de rubin . . . .

„Licurici“ OTILIA CAZIMIR

 Este cu adevărat înţelept cel care învaţă din greşelile altora

Formarea caracterului

(Urmare dela pag. 10.)

bătrâni şi mai cu experienţă ne-ar arăta cu dovezi sigure că vorbele şi hotărîrile noastre sunt greşite, iar noi rămânem fără cuvânt de apărare. A ţine morţiş la părerile odată exprimate şi a nu ne lăsa înduplecaţi de sfatul celor mai bătrâni, după ce ne-au dovedit netemeinicia celor susţinute de noi, aceasta nu însemnează tărie de caracter, ci mai de grabă am putea s'o numim cerbicie, îndărătnicie, sau, cu un cuvânt mai tare, încăpăţânare.

„Tăria de caracter constă din două lucruri: *puterea voinţei şi puterea stăpânirii de sine.* Mulţi tineri greşesc când iau pasiunea puternică şi necontrolată drept tărie de caracter; dar adevărul este că cel care este stăpânit de pasiunile sale este un om slab. Adevărata mărime şi nobleţe a omului este măsurată prin puterea sa de a-şi stăpâni sentimentele sale, nu prin puterea sentimentelor sale de a-l subjuga. Omul cel mai tare este cel care, în timp ce este predispus să abuzeze, totuşi îşi va înfrâna pasiunea şi va ierta pe duşmanii săi.

„Dumnezeu ne-a dat putere intelectuală şi morală, dar într'o mare măsură fiecare este clăditorul propriului său caracter. In fiecare zi clădirea se apropie tot mai mult de terminare. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează să luăm seama cum clădim, să luăm seama ca zidirea noastră să fie întemeiată pe stânca cea veşnică. Vine timpul când lucrarea noastră va sta descoperită aşa cum este. Acum este timpul ca toţi să cultive puterile ce li le-a dat Dumnezeu, pentru ca ei să poată forma caractere de folos aci, şi pentru o vieaţă mai înaltă după aceea.

„Credinţa în Hristos ca Mântuitor personal va da putere şi tărie caracterului. Acei cari au credinţă sinceră în Hristos vor fi serioşi, aducându-şi aminte că ochiul lui Dumnezeu este peste ei, că Judecătorul tuturor oamenilor cântăreşte valoarea morală, că fiinţele cereşti inteligente veghează să vadă ce fel de caracter se desvoltă".. *„Messages to Young People", p. 412. 413.*

Fie ca aceste cuvinte să folosească tineretului.

M. Manea

SANATATEA. — revistă ilustrată de medicină populară, higienă socială, educaţie morală, literatură medicală. Este o publicaţie medicală accesibilă oricui, prin felul de prezentare a chestiunilor de ordin medical. Director: **Dr. Sigmand Sigma.** Redacţia Str. Triumfului 7, Bucureşti IV.

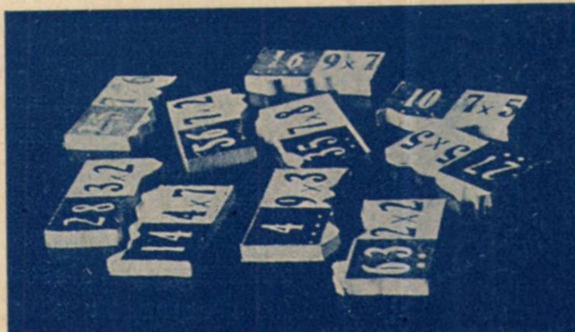
ORIENTARI. — revistă de studii, critică şi literatură, de mare folos celor cari apucă drumul cel greu dar plăcut al condeiului. Director: **C. R. Crişan.** Redactor: **I. I. Alexandrescu.** Redacţia: Moineşti, Bacău.

SFETNICUL VIEŢII. — revistă de medicină populară şi sfaturi pentru păstrarea sănătăţii. Articolele publicate sunt semnate de medici specialişti din România şi străinătate. Redactor: **V. Florescu.** Redacţia: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, Bucureşti IV.

LE PROGRES ROUMAIN. — mare organ de propagandă pentru apărarea intereselor noastre culturale, sociale şi economice în ţară şi străinătate, în franţuzeşte şi româneşte. Director: **Vintilă Petrescu-Vrancea.** Redacţia: Str. Meteor, 53 Bucureşti VI.

ZAMBET DE SOARE. — revistă de ..... pace, poezie, visare. Puţin dar bun. Directoare: **Minodora Florişor.** Redactor: **Marin Smarand.** Administraţia: Com. Ursoaia, Olt.

Anunţ

Adesea copiii noştri se luptă din greu cu cele patru operaţiuni de aritmetică, dintre cari mai grele apar immulţirea şi împărţirea. Chiar unii dintre adulţi au uitat de mult aceste exerciţii matematice.

Un sistem practic pentru exercitarea minţii spre învăţarea acestora este

JOCURI MATEMATICE DE IMMULŢIRE ŞI IMPARŢIRE PENTRU COPII ŞI ADULŢI

de A. Hedwig şi G. Popa

care dă putinţa tineretului şcolar de a învăţa mai lesne aceste operaţiuni; în timp de recreaţie le produce clipe serioase de distracţie, ferindu-i de tovărăşii şi apucături dăunătoare şi nefolositoare. Iar celor adulţi le dă putinţa de a-şi împrospăta memoria cu acestea, fiindu-le de folos în vieaţa de toate zilele. Chiar şi pentru neştiutorii de carte (analfabeţi) va fi un prilej bine venit de a învăţa, indiferent de vârstă, aceste operaţiuni. Jocul de immulţire conţine 38 de figuri, iar cel de împărţire se compune din 50 de figuri. Instrucţiunile pentru joc se găsesc în fiecare cutie. Jocurile se pot procura, trimeţând costul prin mandat poştal, sau prin ramburs pe adresa: Gheorghe Popa, Str. Meşterul Manole 18, Bucureşti IV.

Jocul cu operaţia împărţirii va apare mai târziu.

La o comandă de mai multe jocuri, taxa de porto se micşorează potrivit cu comanda.

Preţul fiecărui joc este de lei 50, plus porto şi ambalaj lei 15.

TANARUL DE CARACTER

„Vrem tineri de caracter, tineri cari își zic: ‚Mă apasă o mare răspundere, căci am înaintea mea problema vieții mele. In sufletul meu îmmuguresc germenii viitorului. Cu conștiința vie trebue să mi-l încălzesc și să mi-l îngrijesc, ca să producă o floare frumos mirositoare înaintea tronului dumnezeesc . . . .

***

„Vrem să creștem tineri cu caracter neatins și cu principii sănătoase, cari nu fug de greutăți și sunt cavaleri fanatici ai datoriei împlinite. Tineri tari la trup și la suflet ca oțelul, drepți ca însăși dreptatea, veseli ca razele soarelui și curați ca apa limpede din izvorul dela munte.

***

„Primăvara iese plugarul pe moșia sa, privind îngândurat la brazdele dela cari își așteaptă pâinea cea de toate zilele, parc'ar întreba: ‚Ce-mi vei da în acest an, pământul meu?' Iar pământul pare că-i răspunde: ‚Spune mai curând ce-mi vei da tu mie?' Așa stă și tineretul în fața porții tainice a vieții lui: ‚Vieață, ce-mi vei da tu mie? Ce mă așteaptă?' Și vieața îi răspunde: ‚Cât vei munci, atât vei primi. Cum vei munci așa vei secera!'...

„Ți se cere deci, act de voință fermă, de voință hotărîtă. Să vrei. Să vrei a-ți stăpâni simțurile și sentimentele tale. Să vrei a-ți ordona cugetele. Să vrei mai întâi să cugeți și numai apoi să vorbești, mai întâi să cumpănești și numai apoi să lucrezi. Să vrei a învăța din cele pățite în trecut, a te gândi la viitor și deci a folosi bine prezentul. Cu un cuvânt să-ți zici: ‚Vreau să muncesc bucuros, să sufăr, dacă trebue, cu răbdare, să trăiesc totdeauna cinstit, după voia lui Dumnezeu, ca să mor când va voi Domnul, liniștit, cu nădejdea fericirii de veci.

„Mai este oare un program al vieții mele, mai folositor și mai sublim? Este oare un scop mai frumos și mai vrednic decât acesta?"

Din cartea *„Tânărul de caracter"* Dr. **Tugomir Toth**

Edit. și Tip. „Cuvântul Evangheliei". București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, No. 116.

Biblioteca Universității Iași

Amicul Tinerimii

Paner de argint

Precum suntem osândiți să câștigăm cele trebuincioase vieții, cu sudoarea frunții noastre, tot astfel sufletul nostru trebue să lucreze, pentru a se hrăni cu adevărul. Dar această hrană a sufletelor este așa de plăcută și sufletul e atât de înflăcărat când a gustat din ea, că, deși obosește căutând-o, nu obosește însă niciodată s'o dorească și să reînceapă cercetările sale — căci suntem făcuți pentru adevăr.

...

Ceea ce face valoarea omului nu e deloc adevărul pe care îl cunoaște bine, sau pe care crede că-l cunoaște; ci este sforțarea sinceră ce a făcut-o, ca să-l cunoască. Căci omul nu-și sporește puterile și nu se perfecționează prin adevărul aflat, ci prin căutarea lui.

...

Despre cunoscutul romancier englez, Walter Scott, se povestește că fiind pe patul de moarte, a rugat pe ginerele său să-i citească ceva din carte.

„Din care carte?" întrebă acesta.

„Nu există decât o singură carte: Biblia", răspunse marele scriitor care însuși scrisese atâtea cărți frumoase și cetise atâtea altele.

...

Cu cărțile se întâmplă ca și cu fecioarele. Tocmai cele mai bune, mai vrednice, rămân adeseori multă vreme necăutate. Dar la urma urmei vine unul, care le înțelege și le scoate din întunerecul unde erau ascunse, la lumina unui cerc frumos de activitate.

...

Cărțile rele sunt o otravă morală, care răspândește răul. Autorii răi, chiar după ce au fost așezați în mormânt, continuă să omoare inimile urmașilor, din generație în generație. Cartea bună este o comoară pentru vieață; cea rea este un duh chinuitor.

...

Cineva, copleșit de imensitatea universului și a tainelor lui de nepătruns, zicea: „Fericit cel ce nu caută să priceapă tainele Dumnezeirii, ci cântă înaintea ta, Doamne, ca o harfă. Fericit cel ce a înțeles, cât este de greu să știi ceva și cât e de dulce să Te iubească pe Tine".

...

Intr'o zi cineva puse această întrebare profesorului Morse, inventatorul telegrafului electromagnetic:

„Domnule profesor, când îți făceai experiențele în laboratorul universității, ai ajuns vreodată acolo ca să nu mai știi ce să mai faci?"

„O! chiar de multe ori", răspunse savantul.

„Și ce ai făcut atunci?"

„La această întrebare ți-aș putea răspunde așa în taină, domnule", răspunse profesorul, „dar pentrucă e o chestie de care publicul nu știe nimic, am să spun ca să știe toți: M'am rugat pentru mai multă lumină".

„Și ai primit lumină?"

„Da. Și dă-mi voie să spun că atunci când primeam felicitări din Europa și America pentru invenția care-mi poartă numele, simțeam că nu le merit. Eu am făcut o aplicare valoroasă a electricității, nu pentrucă am fost mai ceva decât alți oameni, ci numai pentrucă Dumnezeu care vroia s'o dea omenirii, trebuia s'o descopere cuiva, și I-a bineplăcut să mi-o descopere mie".

Ținând seamă de aceste lucruri, nu e de mirare că primul mesagiu al inventatorului era: „Ce a făcut Dumnezeu!"

...

O sărmană femeie sta lângă o vie, privind cu jind la strugurii cei frumoși. „Ai dori câțiva struguri?" întrebă proprietarul care tocmai trecea pe acolo. „O! ți-aș fi foarte recunoscătoare", răspunse ea.

Numaidecât aduse un coș pe care stăpânul viei îl luă, plecă cu el în vie, și întârzie o bună bucată de timp. Femeia așteptă, dar la urmă de tot, se descurajă, crezând că n'are să mai vină. Era cât pe aci să plece, dar tocmai atunci apăru și stăpânul viei cu coșul plin cu struguri frumoși. „Te-am făcut să aștepți, zise el, dar știi, cu cât ai așteptat mai mult, cu atât și strugurii au fost aleși mai frumoși și mai buni".

Așa se întâmplă de multe ori și cu noi în rugăciunile noastre. Aducem vasele noastre goale lui Dumnezeu și I le dăm prin poarta rugăciunii. El pare că zăbovește, și uneori credința noastră slăbește de atâta așteptare. Dar în cele din urmă El vine, și coșul nostru este plin până în vârf cu binecuvântări alese. El întârzie spre a ne putea aduce un răspuns mai bun și mai deplin.

...

Tinerețea e timpul zbuciumărilor. „Marea! Marea! strigă tânărul încântat. Marinarul cel încercat însă, care s'a luptat cu valurile și furtuna mării, strigă, când zărește portul: „Țărmul! Țărmul!"

Pilde Regeşti

Doi gospodari distinşi

„Ferice de tine ţară, al cărei împărat este de neam mare". Ecles. 10, 17.

Sunt multe ţări cari se pot mândri cu o familie domnitoare ai cărei membrii s'au dovedit bărbaţi de muncă spre binele şi propăşirea neamului, şi printre acestea, România îşi are un loc de frunte.

Venind dintr'o ţară cu o veche civilizaţie, aici la noi, când de abia începusem să ne scuturăm jugul care de veacuri ne apăsa grumazii, şi când toate erau în păragină, aşa cum ne lăsase anii vitregi ai asupririlor, înţeleptul Rege Carol I, dădu dovadă de o voinţă de fier şi o putere de muncă de neasemuit.

Inconjurându-se de bărbaţi destoinici, gândul şi strădSuinţa bunului Rege a fost ca zi cu zi, ceas cu ceas, să ajute la înălţarea poporului în sferele de lumină ale civilizaţiei, la care lumea era chemată pentru o vreme ca aceasta. In întreaga lume se petreceau schimbări ma'i şi noi trebuia să ţinem pas cu vremea.

La înfăptuirea idealurilor pentru patria sa adoptivă, Regele Carol I a avut un ajutor preţios în destoinica şi evlavioasa Sa soţie, Regina Elisabeta. Activând pe toate tărâmurile, ajutând şi îmbărbătând pe toţi la fapte mari şi înălţătoare, am putea spune că dacă ne putem bucura astăzi într'o ţară mare şi liberă, aceasta se datoreşte în mare parte muncii ei neobosite de Regină. Oricine citeşte biografia cea atât de bogată despre Regina Elisabeta, este încântat de vraja frumuseţii acestei vieţi atât de curată, atât de devotată, şi gata de sacrificiul cel mai mare pentru binele celor de jos. Vieaţa ei a fost ca o făclie ce a ars numai şi numai spre a lumina cărarea celor în întunerec. Educaţia pe care o primise în nobila sa familie, nepregetul ei de a se adânci în fiecare zi în studiul Cărţii cărţilor, din care studiu ne-a lăsat idei de cea mai înaltă şi mai profundă cugetare, apoi legătura cu Dumnezeu pe care a întreţinut-o continuu, sunt pentru noi toţi cei de astăzi, cari ne bucurăm de roadele muncii ei uriaşe, tot atâtea pilde vrednice de urmat.

Dar vremuri din cele mai grele se abăteau asupra omenirii întregi. Norii grei ai războiului şi distrugerii apăsau asupra popoarelor. Suna ceasul liberării pentru toată suflarea omenească, liberare prevăzută în planul lui Dumnezeu pentru un timp ca acesta.

Regele Carol I, apoi la doi ani după aceea, când tunurile începuse să fredoneze cântecul morţii pe plaiurile bătrânei Europe, şi Regina Elisabeta, se stinseră din vieaţă nimbaţi de glorie, iar domnia fu luată cu demnitate de loialul Rege Ferdinand I.

Vremuri de bejanie se abătuse peste ţara noastră. El a ştiut să îndure greul cu multă tărie, necruţându-şi câtuşi de puţin vieaţa, ci, după cum o spun cei cari au avut favoarea să vadă această pildă regească, luând parte cu totul la vremurile de restrişte prin care trecea poporul său. Poate că în acele vremuri erau persoane cari-şi mai petreceau clipe de destindere sufletească, dar pentru Regele Ferdinand, acestea nu-şi aveau nici timpul şi nici locul, gândul său fiind frământat de atâtea probleme grele cari-i cereau o minte clară în orice moment.

Şi gândul mi se îndreaptă apoi la abnegaţia de care a dat dovadă vrednica şi neobosita Mamă a răniţilor, Majestatea Sa Regina Maria. Câtă mângâiere nu a adus celor pe cari răni grele îi copleşeau de durere în spitalele pe cari le vizita în timpul războiului până noaptea târziu! Acestea sunt fapte de o măreţie sublimă, şi dovada unei iubiri ce umplea inima Sa de Regină.

După trecerea acestor zile de dureroasă amintire, au venit zile când s'a simţit nevoia de înfiinţarea societăţilor de binefacere, al căror factor important şi iniţiator a fost

tot M. S. Regina Maria. Ea nu s'a gândit la odihnă şi linişte, ci numai la binele şi alinarea durerilor celor obijduiţi, indiferent de ce naţionalitate ar fi ei.

Condusă cu pricepere înlăuntru şi în afară de Regele cel loial, ajutat fiind de bărbaţi destoinici, ţara a cunoscut timpuri de prosperitate. In această stare primeşte sceptrul neobositul Rege, Carol al II-lea. Cine Il cunoaşte de când era Prinţ moştenitor, îşi aduce aminte de inima Sa deschisă, firea Sa comunicativă şi iubirea cu care Se angaja în discuţii cu toţi cei ce-L înconjurau.

Ajungând prin voinţa lui Dumnezeu Rege al ţării, dovedeşte zi cu zi toată nobleţa caracterului Său şi munceşte neobosit pentru promovarea a tot ce este bun, frumos şi înălţător. L-am văzut deseori în mijlocul populaţiei, interesându-Se de aproape de nevoile ei, având un zâmbet binevoitor şi plin de dragoste faţă de fiecare, şi simţind cu toţi cei obidiţi.

Cât de bine se potrivesc cuvintele înţeleptului rege de pe vremuri Solomon: „Impăratul, care şade pe scaunul de domnie al dreptăţii, risipeşte orice rău cu privirea lui!"

Şi nu este operă de binefacere sau de întărire în această ţară în care să nu se simtă tăria voinţei Sale regeşti.

Dar o asemenea activitate cere timp şi muncă, pe care Regele nostru le sacrifică din belşug, dând în felul acesta o pildă pentru toţi.

Această pildă vrea s'o lase cu prisosinţă Marelui Voevod de Alba Iulia, Mihai. Fiece zi este o dovadă în plus că ţinta va fi ajunsă.

Alături de un Rege al muncii se se desvoltă un Prinţ al muncii, care va şti să continue opera începută de iluştri Săi înaintaşi.

Mi-am înclinat fruntea când am văzut pe Marele Voevod de Alba Iulia ţinând coarnele plugului şi trăgând o brazdă adâncă, ce va aduce rod. Prin aceasta sufletul Său de Prinţ moştenitor se apropie tot mai mult de sufletul poporului de plugari al ţării noastre. Nu a ales să lucreze cu ceva motorizat, ci a ales unealta cea simplă a ţăranului nevoiaş, plugul acela primitiv, dar care înfrăţeşte pe om cu ogorul, căci de braţul celui care ţine coarnele plugului depinde şi brazda şi apoi şi lanul cât va fi de bogat şi plin de roade.

Fie ca Bunul Dumnezeu să binecuvinteze această familie domnitoare, care din neam în neam s'a dovedit o familie de Regi şi Prinţi ai muncii, iar tânărul vlăstar, Marele Voevod Mihai, să fie o pildă vrednică de urmat pentru toţi tinerii ţării noastre. Numai prin muncă se poate cuceri adevăratul loc sub soare. Numai prin muncă se înfăptuesc idealuri.

Să ne dovedim cu toţii urmaşi ai acestor pilde regeşti de muncă şi sacrificiu pentru tot ceea ce este bun şi folositor, să simţim cu cei în nevoie şi să fim gata a da o mână de ajutor. Mai ales să nu uităm vieaţa plină de credinţă în Dumnezeu a Reginei Elisabeta, înfrumuseţându-ne şi noi caracterul, ca şi Ea, cu mărgăritarele de mare preţ pe cari le vom găsi în Sfintele Scripturi, aşa cum ne îndeamnă vrednica Regină prin pilda Sa.

Tineri şi tinere, în faţa voastră stă un Prinţ tânăr ca şi voi, care vă dă un exemplu de muncă şi putere de învăţătură, Regi şi Regine din a căror vieaţă puteţi învăţa multe lucruri mareţe, şi în deosebi o Regină, plină de încredere în Dumnezeu!

Urmaţi pildele regeşti!

V. Florescu

M. S. Regele Carol II

PLUGURILE

Noroc bun!.. ; Pe câmpul neted ies Românii cu-a lor pluguri!
Boi plăvani în câte şase trag, se opintesc în juguri.
Braţul gol apasă 'n coarne; fierul taie brazde lungi
Ce se 'nşiră 'n bătătură cu lucioase, negre dungi.

Treptat câmpul se umbreşte sub a brazdelor desime;
El răsună 'n mare sgomot de voioasa argăţime,
Iar pe lanul ce în soare se svântează fumegând,
Cocostârcii cu largi paşuri, calcă rar şi meditând.

Acum soarele-i l'amiază; pe pământ omul se 'ntinde,
Cârd de fete şi neveste dela sat aduc merinde;
Plugul zace 'n lan pe coaste, iar un mândru flăcăuaş
Mână boii la izvoare şi îi paşte la imaş.

Sfântă muncă dela ţară, izvor sacru de rodire
Tu legi omul cu pământul în o dulce înfrăţire! . . .
Dar lumina amurgeşte şi plugarii către sat
Hăulind pe lângă juguri, se întorc dela arat.

V. Alecsandri

Adeseori stăruinţa face lucruri mai mari decât geniul

Carol Coulson

Micul Toboşar

Isus este gata să dea lumină celor ce o caută din inimă

Partea II.

In drum spre casă, reflectând asupra recentei mele experienţe, mă întrebam:

„Cum se face că creştinii se interesează atât de mult de iudei şi de păgâni, cari le sunt cu totul străini? Este oare cu putinţă ca toate milioanele de bărbaţi şi femei cari, în decursul celor 18 secole, au trăit şi au murit încrezându-se în Hristos, să fie greşiţi, şi un mic număr de iudei, împrăştiaţi în lumea întreagă, să aibă dreptate? Pentru ce acel mic toboşar, pe patul de moarte, s'a gândit atât de mult la sufletul meu neconvertit? Şi pentru ce acel bărbier creştin din New York da pe faţă un interes aşa de mare pentru mine? De ce predicatoru din această seară mi-a arătat atâta atenţie, arătând chiar cu degetul spre mine, sau această doamnă, care mă chemă înapoi dela uşă ca să ne rugăm împreună pentru sufletul meu? Toate acestea le fac numai pentru Isus pe care ei Il iubesc, dar pe care eu Il dispreţuesc atât de mult! Cu cât mă gândeam mai mult la aceste lucruri, cu atât mă simţeam mai neliniştit. Pe de altă parte cugetam:

„Se poate oare ca tatăl meu şi mama mea cari m'au iubit atât de mult să mă fi învăţat vreun lucru rău? In copilăria mea m'au învăţat să urăsc pe Isus, căci există numai un Dumnezeu, care n'are niciun fiu".

Am simţit o dorinţă fierbinte în inima mea să fac cunoştinţă cu acest Isus, pe care creştinii Il iubeau aşa de mult. Mergând spre casă, mă hotării să nu mă culc până nu voiu cunoaşte dacă religiunea lui Hristos este o realitate.

Când am ajuns acasă, soţia mea, care era o iudeică drept-credincioasă, văzându-mă aşa de turburat, mă întrebă unde am fost. N'am îndrăznit să-i spun adevărul, dar nici nu i-am spus vreun neadevăr.

„Scumpa mea soţie, te rog să nu mă întrebi de aceste lucruri. Am unele afaceri foarte importante, şi doresc să merg în biroul meu, unde pot fi singur".

Am intrat în birou, am închis uşa, şi am început să mă rog, stând cu faţa spre răsărit, cum făceam de obiceiu. Cu cât mă rugam mai mult, cu atât neliniştea şi turburarea din inimă creştea. Nu puteam să-mi dau seama de cele ce se petreceau cu mine. Eram în mare încurcătură în privinţa însemnătăţii multor profeţii din Vechiul Testament, cari prezentau pentru mine un deosebit interes. Rugăciunea mea nu mi-a dat nicio satisfacţie, şi atunci mi-am adus aminte că creştinii obişnuesc să îngenunche când se roagă. Să aibă aceasta vreo însemnătate? Crescut ca iudeu drept-credincios, fusesem învăţat să nu îngenunchiu la rugăciune, şi acum mi-era teamă că dacă aş face lucrul acesta, aş putea fi înşelat de Isus, despre care, în copilăria mea, mi se spusese că a fost un înşelător.

Cu toate că era foarte frig (în biroul meu nu se mai făcuse focul de când plecasem), totuşi, niciodată în vieaţa mea n'am transpirat ca în seara aceasta. Filacteriile mele atârnau pe birou. Timp de treizeci de ani nu trecuse aproape nicio zi fără să le port, mai ales în Sabatele iudeilor şi alte zile de sărbătoare. Le iubeam foarte mult. Le-am luat în mână şi privind la textul din Geneza 49, 10, ca un fulger mi-a trecut prin minte: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Şilo (Pacificatorul), şi de El vor asculta popoarele". Alte două pasagii, pe cari le cetisem şi la cari cugetasem adesea, mi se înfăţişau vii în mintea mea. Unul era în Mica 5, 2: „Şi tu, Betleeme Efrata, măcar că eşti prea mic între cetăţile de căpetenie ale lui Iuda, totuşi din tine Imi va ieşi Cel ce va stăpâni peste Izrail, şi a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei". Celălalt text este profeţia bine cunoscută din Isaia 7, 14: „De aceea Domnul însuşi vă va da un semn: iată fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un fiu, şi-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu cu noi)".

Aceste texte s'au întipărit adânc în mintea mea, şi în turburarea sufletului meu, am strigat: „Doamne, Dumnezeul lui Abraam,

Isaac şi Iacob, Tu ştii că eu sunt sincer în aceste lucruri. Dacă Isus este Fiul Tău, descopere-mi-L în această seară, şi eu Il voiu primi ca Mesia al meu".

După ce am rostit aceste cuvinte, aproape inconştient, am asvârlit filacteriile mele într'un colţ al camerii, şi în cele din urmă am îngenunchiat şi eu în acelaş loc să mă rog. Gestul pe care-l făcusem eu cu filacteriile însemna o faptă aducătoare de blestem pentru un iudeu. Era o curată profanare. Pentru prima dată în viaţa mea mă rugam în genunchi. Inima mea era plină de îndoială de felul cum procedasem.

Nu voiu uita niciodată prima mea rugăciune către Isus. A fost după cum urmează: „O, Doamne Isuse, dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu; dacă Tu eşti Mântuitorul lumii; dacă Tu eşti Mesia al Iudeilor; dacă Tu eşti Acela pe care noi Il aşteptăm; dacă Tu poţi întoarce pe păcătoşi, aşa cum spun creştinii, întoarce-mă şi pe mine, fiindcă eu sunt un păcătos, şi Iţi făgăduesc că Iţi voiu servi în toate zilele vieţii mele".

Această rugăciune cred că nu s'a ridicat mai sus de creştetul capului meu. Motivul nu era greu de găsit. Eu am încercat să fac un fel de târguială cu Isus, că dacă El va face ce I-am cerut, mă voiu ţine şi eu, din partea mea, de făgăduială. Am rămas în genunchi aproape o jumătate de oră, şi în timp ce mă tocmeam în felul acesta, picături mari de sudoare îmi curgeau pe faţă. Capul îmi ardea. L-am lipit de perete ca să mă răcoresc. Eram în agonie, dar nu eram convertit. Mă ridicai şi începui să umblu încoace şi încolo prin cameră. O voce lăuntrică îmi spunea că am mers prea departe. Făcusem promisiunea că nu voiu îngenunchia niciodată. Am început atunci să mă judec pe mine însumi:

„Pentru ce am îngenunchiat? Oare nu poate Dumnezul lui Abraam, pe care L-am iubit şi căruia I-am servit în toate zilele vieţii mele, să facă aceea ce se spune că ar face Isus pentru păgâni? Pentru ce să merg la Fiul? Nu este Tatăl şi peste Fiul?"

Cu cât cugetam mai mult în felul acesta, cu atât mă simţeam mai turburat şi mai încurcat. In colţul camerii stăteau filacteriile mele. Fără să vreau m'am întors dela ele şi am îngenunchiat iarăşi, dar n'am putut scoate niciun cuvânt. Inima mea suferea, pentrucă eu aveam o dorinţă sinceră de a face cunoştinţă cu Isus şi să capăt convingerea că El este Mesia. In inima mea se da o luptă grozavă. Aci îngenunchiam să mă rog, aci mă ridicam şi mă plimbam grăbit prin cameră. Starea aceasta a durat dela zece fără un sfert seara, până la două fără cinci minute dimineaţa. In acest timp inima mea a început să se lumineze şi am început să cred în sufletul meu că Isus Hristos a fost adevăratul Mesia. Indată ce am ajuns la această convingere, am îngenunchiat, pentru ultima dată în noaptea aceea. Dar acum îndoiala dispăruse şi lăudam pe Dumnezeu pentrucă mi-a iertat păcatele prin Hristos. Acum îmi dădeam seama că toate ceremoniile iudaice nu aveau niciun rost, ci numai faptul de a fi o nouă făptură prin Hristos aceasta este totul.

Cu o bucurie ce nu cunoaşte margini, m'am ridicat dela rugăciune, şi îmi închipuiam că şi iubita mea soţie se va împărtăşi de această fericire, când îi voiu povesti despre schimbarea ce s'a petrecut în fiinţa mea. Cu gândul acesta am ieşit din biroul meu, şi m'am dus de-a-dreptul în dormitor. Ea dormea. In dormitor ardea o lumină slabă. Am pus mâna pe părul ei şi am sărutat-o, spunându-i:

„Scumpa mea soţie, eu am găsit pe Mesia". Privindu-mă turburată, mă respinse cu răceală, şi întrebă:

„Pe cine ai găsit?"

„Pe Isus Hristos, Mesia şi Mântuitorul meu", răspunsei eu.

Ea nu mai spuse niciun cuvânt, dar în mai puţin de cinci minute se îmbrăcă şi plecă la părinţii săi, cari locuiau peste drum, deşi era ora două şi zece minute noaptea. Nu i-am zis nimic, dar am îngenunchiat şi am rugat pe Mântuitorul meu să-i deschidă ochii aşa cum i-a deschis şi pe ai mei. După aceea m'am dus să mă culc.

Trd. *M. Manea*

(Va urma.)

„Scumpa mea soţie, eu am găsit pe Mesia".

Sufletul care se roagă, ţine pe Dumnezeu de mână

Cântecul Mamei

Cea mai mare fericire pentru un copil este atunci când aude pe scumpa lui mamă cântându-i lângă leagăn. O pace odihnitoare și o fericire pe care numai sufletul inocent de copil o poate gusta, planează pe fața lui. N'ați observat de mult ori când mama cântă un duios cântec de leagăn pentru odorul său, cum și acesta începe să gongorească? Acesta nu este altceva decât ecoul cântecului mamei, resfrânt de sufletul sensibil al copilului. El cântă. Acum trăiește clipe de extaz. Se întâmplă de multe ori când copilul a adormit de-a-binelea, și mama sau bunica crede că este momentul să înceteze cântecul și să se îndepărteze de lângă leagăn, spre a nu stingeri câtuși de puțin odihna pruncului, el tresare deodată și începe să plângă, sau să facă gesturi care trădează neliniștea. Mama reîncepe cântecul și fătul se liniștește și surâde fericit. Mamelor, cântecele de leagăn pe cari le cântați copiilor voștri au o influență covârșitoare asupra lor, trezindu-le gustul pentru ceea ce este frumos, armonios și divin. Ele dau naștere în inimile lor la simțiminte de iubire indestructibile, și la adânci bătrânețe veți fi fericite alături de copiii voștri iubitori și recunoscători, pe cari i-ați alintat în cântece desmierdătoare în copilărie. Un mijloc simplu dar foarte eficace, prin care puteți trezi în copiii voștri aceste însușiri dumnezeești este cântecul. Să nu vă surprindă lucrul acesta. Veți vedea din cele ce urmează că lucrurile stau chiar așa. Ba mai mult încă. Din întâmplarea următoare se va vedea cum cântecul a fost mijlocul prin care mama și-a regăsit copilul răpit, după o vreme îndelungată. Intâmplarea este relatată de un judecător.

Intr'una din zile i se aduse în cabinetul său un copilaș cu păr bălai, buclat, care fusese răpit de țigani când se juca în nisipul depe marginea unui râu. Lucrurile acestea se mai întâmplă și astăzi, oricât s'ar crede.

Trebuia să se găsească numaidecât părinții copilului. A fost însă cu neputință să scoată dela el cel mai mic amănunt despre părinții săi, despre domiciliul lor, despre locul său de naștere. Nu știa decât numele de botez. In fața acestei situații dificile, judecătorul avu o idee genială, pe care numai inima de părinte o poate inspira. Când copilul se împrieteni cu el, bunul judecător, care avea înfățișarea, ochii și vocea mai atrăgătoare și mai delicate decât ale multor bunici, îl întrebă despre felul cântecelor pe cari i le cânta mama lui. A! cât despre asta își aducea aminte foarte bine, și își mai aducea aminte și de rugăciunea de seară pe care ea îl învățase cuvânt cu cuvânt.

In jurul acestei întâmplări, judecătorul făcu o cronică pentru un ziar. El descrise cum putu mai bine trăsăturile copilului pierdut, dar mai ales avu grijă să arate în amănunțime cântecele cari trăiau în memoria acestui copil și reproduse cuvânt cu cuvânt rugăciunea.

In patruzeci și opt de ore după aceea, durerea de nedescris a mamei se schimbă într'o fericire fără de margini, când își putu strânge odorul la sân.

O altă întâmplare, în care putem vedea cum cântecul a slujit ca mijloc de învățământ pentru un copil paralizat mintal.

(Urmare la pag. 10)

Indemn că

Lucrați fără întrerupere să puneți
multă stăpânire... Cine nu m
Partea importantă nu e a
merge necontenit. Dac
ceput în strădan
blați stăruinț

„Intăreşte-te şi fii bărbat". Aceste cuvinte fură rostite de David, un bărbat cu experiență, un bărbat care atinsese treptele cele mai înalte dar şi cele mai de jos şi umilitoare ale vieții, dar care în cele din urmă câştigă bătălia. El dădu acest îndemn unui tânăr, fiului său Solomon. Pentru noi, îndemnul acesta este foarte impresionant, pentrucă este o parte din cuvântul de adio al tatălui, şi cuvântul de adio este totdeauna mai solemn, mai impresionant, decât cuvintele obişnuite. David cunoştea ceva din ceea ce avea să întâmpine fiul său pe drumul vieții; de aceea îi dă sfaturi.

Indemnul la tărie este un îndemn pentru tineret. „Slava tinerilor este tăria". Este adevărat că tinerii fac lucruri mari prin tăria lor, şi este o onoare pentru ei dacă sunt tari. Apostolul Pavel, vorbind către Timotei, îl îndeamnă să se întărească „în harul care este în Hristos Isus".

Veți observa dacă veți studia cuvintele de îndemn ale lui David că nu spune în ce privință trebue să fie tare fiul său, Solomon. Cu siguranță că el nu se referă aci la vreo tărie politică. Cu toate că nu aminteşte tăria corporală, totuşi sunt motive să credem că este vorba şi de aceasta, deoarece Dumnezeu se interesează totdeauna de tăria noastră corporală. Vă aduceți aminte ce spune El prin cuvântul inspirației? „Doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine, şi sănătatea ta să sporească tot aşa cum sporeşte sufletul tău". Tăria corporală este de absolută nevoie spre a putea rezista încordării intensive a vieții moderne, şi a face în stare pe cineva să țină la distanță bolile cari sunt aşa de nenumărate în lume.

Dumnezeu aşteaptă din partea noastră să îngrijim bine corpurile noastre fiziceşte, deoarece El spune: „Nu ştiți că sunteți Templul lui Dumnezeu, şi că Duhul lui Dumnezeu locueşte în voi?..... Căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, şi aşa sunteți şi voi". Apoi mai departe zice: „Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu". Dacă tinerii noştri şi-ar aduce mereu aminte că ei n'au fost cumpărați cu argint sau cu aur, ci cu sângele prețios al lui Hristos, credem că ei L-ar proslăvi în corpurile lor. Nu ne putem aştepta la o creştere a tăriei noastre corporale atâta timp cât de bună voie călcăm legile naturii.

Cu siguranță că îndemnul „Intăreşte-te şi fii bărbat", nu se referă numai la tăria fizică, ci şi la tăria spirituală, care este chiar cu mult mai importantă. Pentrucă acela care este tare spiritualiceşte, are cea mai bună ocazie de a fi tare şi corporal şi mintal. Enumărând unele dintre stările cari se vor găsi pe pământ în zilele din urmă, apostolul Pavel termină caracterizând pe locuitorii pământului ca „având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea". Lipsa de orice interes în lucrurile dumnezeieşti constitue un semn hotărît al apropierii venirii lui Hristos. Dar în vreme ce fluxul spiritual al lumii este foarte decăzut, Dumnezeu aşteaptă ca spiritualitatea celor credincioşi să fie cea mai înaltă cu putință. Lucrul acesta este cu putință pentru noi numai dacă facem din tăria Lui tăria noastră, invitându-L să locuiască în inimile noastre şi să trăiască vieața desăvârşită în noi. In felul acesta ce este al Său este al nostru; şi El spune: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ". Şi iarăşi: „A Ta este Impărăția, şi puterea şi slava, în vecii vecilor".

Când Psalmistul David zicea: „Domnul este tăria vieții mele", el

Stejarul de pe creasta dealului
tunii, dar aceasta, departe de a-l
să-l întărească pentru furtunii şi

ătre tineri

stăpânire pe voi înşivă, cât mai
u câştigă, începe să piardă.
e a merge iute, ci de-a
ă nu reuşiţi dela în-
e voastre, du-
şi nădăjduiţi.

Biblioteca Universităţii Iaşi

are de înfruntat toată furia fur-
dobori la pământ, nu face decât
mai mari.

vrea să spună că vieaţa sa era împletită, urzită cu vieaţa Domnului său. Ce frumos gând este acesta — ca vieţile noastre să fie împletite cu a Sa. Tăria Sa trebue să devie tăria noastră. Ce încurajare ar trebui să fie aceasta pentru tineretul nostru, deoarece „când suntem ancoraţi în mod sigur în Hristos, noi avem o putere pe care nicio fiinţă omenească n'o poate lua dela noi!"

Dar să ne aducem aminte că această vieaţă spirituală nu este un lucru pe care noi să-l putem cumpăra. Ea trebue să fie desvoltată în noi ca indivizi. Veţi întreba, cum? Mărturisindu-ne păcatele, hrănindu-ne cu cuvântul plin de Spirit, petrecând timpul în servire neegoistă pentru alţii, trăind o vieaţă de rugăciune, deoarece „spre a avea vieaţă spirituală şi energie, trebue să avem o legătură actuală cu Tatăl nostru ceresc". Da, desvoltarea acestei vieţi spirituale în Dumnezeu este o chestiune personală, o experienţă personală.

Mai există şi un alt element de tărie care merge totdeauna mână în mână cu tăria spirituală, şi aceasta este tăria morală. Fără îndoială că David se gândea şi la aceasta când dădea îndemnul fiului său. Cel care este tare din punct de vedere spiritual, este tare şi din punct de vedere moral. In mijlocul nostru sunt mulţi pitici spiritual; de aci şi mulţi slăbănogiţi moraliceşte. Profeţia ne spune că aşa cum era de abundent păcatul în cetăţile Sodoma şi Gomora, chiar înainte de distrugerea lor, la fel va fi chiar înainte de a doua venire a lui Hristos. Idealurile morale au fost scoborîte; da, chiar părăsite. Satana şi-a îndreptat săgeţile sale împotriva tineretului nostru. De aceea avem nevoie de tărie morală, altfel vom fi şterşi depe faţa pământului de valul pustiitor al nelegiuirii. Numai harul lui Dumnezeu ne poate salva. Noi trebue să învăţăm să stăm singuri, după cum şi Iosif a stat singur în Egipt, pentru Dumnezeu şi pentru dreptate, vină orice-ar veni.

Nelegiuirea abundă pretutindeni, dar cu toate acestea, din această prea înrăutăţită generaţie, Dumnezeu îşi strânge o oaste de tineri cari vor fi biruitori până la sfârşit, câştigând biruinţa asupra oricărui păcat. Făgăduinţa Sa pentru orice biruitor este: „Fericiţi cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu".

Trăim în timpul celor mai mari primejdii. Tineretul din aceste zile este chemat să dea lupta decisivă împotriva forţelor răului. Aceia cari vor trebui să ia mâine conducerea destinelor omenirii, sunt chemaţi astăzi la pregătire intensă, în ce priveşte tăria lor spirituală, morală şi corporală. „Exemplul lui Hristos ne arată că singura noastră nădejde de biruinţă este doar în continua împotrivire faţă de atacurile lui Satana. Acela care a biruit asupra vrăjmaşului sufletelor în lupta ispitelor, cunoaşte lupta pe care o desfăşoară Satana asupra omenirii şi l-a biruit în favoarea noastră. In calitate de biruitor, El ne-a dat avantajul biruinţei Sale, pentru ca în străduinţele noastre de a ne împotrivi lui Satana să putem alătura slăbiciunea noastră meritelor Sale. Şi sprijiniţi de puterea Sa susţinătoare în vâltoarea ispitei, prin atotputernicia Numelui Său noi putem să rezistăm, şi să biruim după cum şi El a biruit.

Apelez la voi, tineri, cari cetiţi aceste cuvinte, să fiţi cu inimă şi să ascultaţi de îndemnul lui David, „Intăreşte-te dar, şi fii bărbat".

Dacă primiţi acest îndemn al Psalmistului ca fiind adresat vouă personal şi îl întâmpinaţi cu curaj corporal, spiritual şi moral, veţi fi siguri că în cele din urmă veţi câştiga ca răsplată vieaţa veşnică.

B. Osiceanu

Cântecul Mamei

(Urmare dela pag. 7)

O mamă părăsită de soţul ingrat! Nimic n'o mai lega de vieaţă decât copilul său, rămăşiţa unei puternice iubiri nimicite. Ea îl îngrijea cu toată iubirea de care este în stare o mamă! Şi nu mică este iubirea ei! Dumnezeu foloseşte această iubire maternă ca termen de comparaţie pentru a arăta oamenilor mărimea iubirii Sale. Ea pândea cele mai mici mişcări ale corpului şi sufletului său ce se trezea. Dar vai! Copilul era bolnav de encefalită letargică! Aceasta îl ducea spre mormânt. Din fericire, sau din nefericire pentru ea — s'ar putea spune şi una şi alta — copilul nu muri. Adică nu muri de mic! El crescu aproape în nemişcare pe o canapea, şi aceasta n'ar fi fost nimic, dacă nu era şi spiritul său în aceeaşi stare de imobilitate. Privea întrebătoare în ochii săi cari până mai ieri erau plini de vieaţă, dar nu primea niciun răspuns. Mângâierile şi desmierdările care-i plăceau aşa de mult, îl lăsau nesimţitor de aci înainte. Pe scurt: un mort care respiră.

Ea rezistă desnădejdiei, şi încercă să aprindă în creierul său care odinioară era aşa de scânteietor, luminiţa ce mai pâlpâia încă. Dar vedea bine că orice efort este pentru copilul său o oboseală şi o trudă zădarnică. Mama se gândea cu groază la momentul când fiul său n'o să-i mai poată suferi insistenţele. Ea se văzu purtând prin vieaţă această sarcină moartă, un idiot fără reacţiune.

Poate cunoaşteţi această formă de descurajare completă când cineva, spulberându-i-se nădejdiile ca cicoarea la adierea unui vânt, cu braţele moleşite lăsate în jos, cu capul deşert, începe să râdă, mai adesea să cânte, într'o depresiune sufletească foarte înrudită cu nebunia! Intr'o asemenea stare cântă şi mama aceasta într'o zi. Şi în timp ce îşi depăna cântecul desnădejdiei, minune! Fiul său, ca un mort care şi-ar fi scuturat giulgiul, ridicase capul sus, o asculta emoţionat şi cu ochii vioi. Plină de uimire, se opri. Copilul recăzu greoiu în toropeala sa. Reincepu cântecul. Ca trezit dintr'un vis urît, copilul se deşteptă din nou, cu faţa întoarsă spre ea.

Ea înţelese că motivul acestei deşteptări intermitente este cântecul său.

Şi apoi — timp de zece ani încheiaţi — această mamă, care nu muri de desnădejde, ţinu vieaţa fiului său numai într'un cântec.

Ea l-a învăţat să vorbească, să socotească, să cunoască zilele şi anotimpurile, cântând. Tot ceea ce îi spunea, dacă vrea să fie înţeleasă, trebuia să spună pe un ton care-i plăcea lui, care mişca sensibilitatea lui.

Dar această muncă încordată de zece ani a istovit-o cu totul. Ce-i pasă! Nu regretă deloc. Fiul său trăeşte.

Vizitând admirabilele aziluri protestante din Laforce, în Dordogne, acum câţiva ani, călăuza mea îmi arătă două cruci înfipte în pământ într'o grădiniţă. Intre cele două morminte se vedeau câteva jerbe de flori uscate.

— Aci, zise călăuza mea, arătându-mi spre primul mormânt, zace o diaconeasă care a lucrat cu o iubire divină pentru micii idioţi dela *„Compătimirea"*, timp de douăzeci şi cinci de ani. N'a vrut niciodată să primească concediu. Mânca în mijlocul copiilor săi. Toţi se bălăceau în farfuria sa cu mâncare, dar ea nu scotea niciun cuvânt aspru. Avea un aşa de extraordinar spirit de observaţie, că înţelegea sensul oricărui ţipăt. Ii iubea pe toţi, şi toţi o iubeau pe ea, dar, nu ştiu cum, cel pe care îl iubea mai mult decât pe toţi era cel mai hidos, cel mai dispreţuit, un sărman hidrocefal, pe care — şi aceasta a fost capod'opera vieţii ei — îl învăţase versetul din Biblie care zice: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu". Puţin după aceea, ea s'a îmbolnăvit de paralizie. Lipsit de îngrijirile sale pline de iubire şi de cântările sale, copilul începu să tânjească, şi în cele din urmă muri. La câtva timp, muri şi ea. Pe patul de moarte şi-a exprimat dorinţa ca să fie immormântată în acelaş loc. Acum dorm amândoi aci.

Ea i-a cântat.... Când a încetat de a mai cânta, el a murit.

Copiii cu adevărat nenorociţi sunt aceia cărora nu li s'a cântat. Căci nu e deajuns să cânţi înaintea unui copil sau să-i dai ocazie să asculte o muzică, oricât de melodioasă ar fi ea. Pentru el trebue să se cânte cu încredere plină de iubire.

Se povesteşte despre un ştrengar de băiat dela *„Asistenţă"*, în vârstă de patru ani şi jumătate, că, într'o zi când doica sa avea în vizită câteva prietene, se aruncă asupra uneia care era cea mai veselă dintre tinerele femei pe care o auzea mereu fredonând, şi ghemuindu-se linguşitor lângă ea, îi zise:

„Vrei tu să fii mămica mea?"

Tânăra femeie, cu totul surprinsă, răspunse:

„Dar tu ai o mamă. Este doica ta".

„Da, suspină copilul; dar e una care nu cântă".

Cât de semnificative sunt aceste cuvinte rostite de un copil! Inima omenească doreşte frumosul, doreşte armonia, doreşte perfecţiunea. Mamelor, vreţi să câştigaţi pentru toată vieaţa iubirea odraslelor voastre? Cântaţi-le. Vreţi să desvoltaţi mintea şi puterile sufleteşti ale pruncilor voştri? Cântaţi-le. Cântecul este o forţă nebănuită în sufletul mamei pentru educarea celor mici. Cântaţi copiilor cântece desmierdătoare când sunt în leagăn şi vieaţa lor va fi un cântec pentru voi, în primul rând şi pentru societate în al doilea rând.

Puiul mamei.

DE ZIUA MAMEI

Eu nu sunt destul de mare,
Ca să pot să'nvaţ măcar
De pe carte o urare.
Şi nu sunt destul de mare,
Ca să-ţi dau un dar.
Dar îţi dau o sărutare
Ici, pe obrăjor
Şi pe mâna asta care
Mă 'ngrijeşte'n fiecare
Zi cu'atâta dor.
Zile lungi şi voie bună
Iţi doresc eu mult,
Şi mă rog de flori să-ţi spună
Să mă ierţi, măicuţă bună,
Că nu ştiu mai mult!

Elena Farago

Din vieaţa oamenilor mari

Ioan Calvin

Un erou al Evangheliei

S'a născut la Noyon în Picardia, în ziua de 10 Iulie, 1509. Tatăl lui Ioan, care era funcţionar al catedralei, avea un plan hotărît pentru vieaţa şi viitorul fiului său — un plan care ar fi costat o sumă enormă de bani. Neavând la îndemână posibilităţile materiale spre a pune în aplicare planurile sale pentru educaţia pe care dorea s'o dea fiului său, se folosi de trecerea de care se bucura pe lângă episcop, şi biserica îi puse la îndemână o bursă. Sprijinit astfel, Ioan, care era un băiat inteligent şi promiţător, fu dus la universitatea din Paris la vârsta de 14 ani, cu intenţia de a se pregăti pentru preoţie.

Pe vremea aceea universităţile nu aveau, ca cele din zilele noastre, înlesniri pentru studenţi. Aceştia trebuiau să-şi caute locuinţe prin uliţele murdare dela periferie, cari nu se puteau compara nici cu cele mai murdare din mahalalele oraşelor de astăzi.

După ce stau în clasă dela ora 5 dimineaţa până seara, ascultând sau luând parte la discuţii cârcotaşe asupra chestiunilor filosofice sau religioase, studenţii mergeau la locuinţele lor din uliţele mărginaşe ale Parisului, fie ca să studieze mai departe, fie spre a înfunda cârciumile spre a se mai recreia de munca lor grea de peste zi în jurul paharelor cu vin (!).

Ioan nu lua parte niciodată la chefurile lor aşa de des repetate. El ducea o vieaţă riguroasă, şi purtarea lui era ca un ghimpe în ochii colegilor săi cheflii. De aceea îl şi numeau *Cazul Acuzativ*.

Prin inteligenţa sa sclipitoare, puterea de pătrundere a tuturor chestiunilor, prin puterea sa de muncă în aprofundarea studiilor, ajunse în curând să se distingă între toţi colegii săi, iar profesorii se mândreau că au un aşa elev, nădăjduind că va ajunge un aprig apărător al Romei. Dar aci aveau să sufere o mare decepţie. Dumnezeu avea alte planuri cu acest tânăr serios.

Calvin se născu şi trăi tocmai în vremea când în lumea religioasă se petreceau mari prefaceri. Se arătau zorile unei zile noui. Cătuşele cari timp de atâtea veacuri ferecase conştiinţele oamenilor se sfărâmau în bucăţi la loviturile ciocanului Evanghliei, mânuit cu curaj de bărbaţi destoinici şi hotărîţi, cari au dispreţuit avantajele pe cari li le oferea vieaţa, şi s'au pus în slujba adevărului. Boemii Hus şi Ieronim au fost arşi pe rug pentru „vina" de a fi vestit Evanghelia. Englezul Wicliff tot pentru aceeaşi „vină", nu fu lăsat să se odihnească nici în mormânt, ci după patruzeci de ani dela moarte fu scos, ars pe rug, iar cenuşa fu aruncată în râul din apropiere. Aceeaşi soartă împărtăşi şi Tyndale, şi mulţi alţii. Digul ridicat de cei interesaţi ca să stăvilească valurile de lumină ce inundau pământul, nu mai avu nicio putere când se ridică reformatorul german, Martin Luther. Glasul său de tunet sgâlţâi cu toată puterea întreaga lume, începând o eră nouă. Reformaţiunea se întindea cu iuţeala fulgerului. Sufletele oamenilor, doritoare de lumină, primeau vestea cea bună a mântuirii cu o bucurie ce nu poate fi exprimată în limba muritorilor. Intreaga Europă se mişca.

Cum privea tânărul student din Paris, Calvin, la toate acestea? El era sincer. Educaţia primită în familie şi mai apoi în universitate şi felul cum înţelegea să-şi facă din idealul său un apostolat, îl determinau să fie un vajnic apărător al bisericii din care făcea parte. Avea groază de Reformaţiune. Pentru el

toți cei ce aderau la nouile învățături erau spurcați și meritau rugul. Dar pentru a putea lupta împotriva ereziei ce se întindea în toate părțile, căută să se familiarizeze cu teologia romană.

In vremea aceasta, când tânărul Calvin era pe punctul de a-și termina studiile universitare, mai locuia în Paris și un văr al său, cu numele Olivetan, care trecuse de partea Reformatorilor. De câte ori se întâlneau discutau foarte aprins problemele cari neliniștеau creștinătatea. Care este religiunea cea adevărată, aceasta era întrebarea cea mai arzătoare în jurul căreia se învârtea toată discuția.

„Religiunea cea adevărată nu este acea grămadă nemăsurată de ceremonii și practice, impuse credincioșilor, cari îndepărtează sufletul dela Hristos", zise Olivetan.

„Fugi cu învățăturile voastre rătăcite!, răspunse Calvin indignat de susținerea vărului său. Noutatea voastră mă jignește; nu vă pot asculta. Vă închipuiți voi că eu mi-am petrecut toată vieața în rătăcire?"

Totdeauna despărțirea între ei nu era cea mai plăcută. Olivetan era plin de răbdare și dovedea un deosebit tact față de vărul său. El își cerea iertare dar arăta că acestea sunt convingerile lui sincere în ce privește mântuirea. Mântuirea nu se poate câștiga prin altceva decât prin harul și sângele lui Hristos, care ne curățește de orice păcat.

Cuvintele vărului său păreau a nu avea vreun rezultat asupra lui Ioan. Dar conștiința lui se trezi și o dorință arzătoare după iertarea păcatelor se aprinse în inima lui. In neliniștea sa sufletească, încercă toate mijloacele pe cari i le recomandau superiorii, dar toate încercările fură zadarnice. Sufletul lui era ars de setea iertării păcatelor.

Intr'una din zile Calvin, frământat de aceste gânduri, plecă așa fără de țintă pe străzile Parisului. Intâmplarea îl duse într'un loc unde se făcuse pregătiri pentru arderea unui „eretic". Privind la această scenă înfiorătoare, Calvin fu profund impresionat de liniștea și pacea cari planau pe fața celui condamnat chiar în fața morții celei mai cumplite. „Care să fie taina acestei liniști sufletești", se întreba Calvin. Gândindu-se la Olivetan, vărul său, își aduse aminte că „ereticii" studiază Biblia. Se hotărî și el să facă la fel.

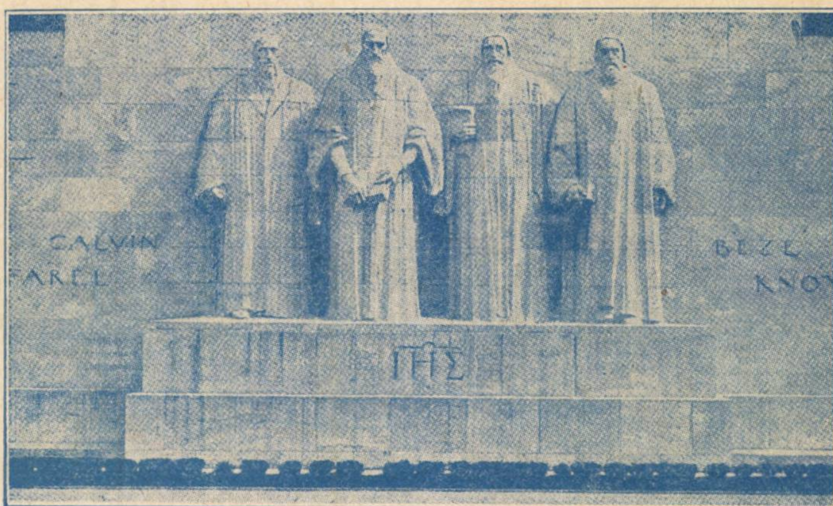

Aci el descoperi pe Hristos. „O, Tată", strigă el, „jertfa Sa a îmblânzit mânia Ta, sângele Său a curățit petele mele, crucea Sa a purtat blestemul meu, moartea Sa a fost de ajuns pentru mine.... Noi ne-am făurit multe nebunii nefolositoare, dar cuvântul Tău mi-a strălucit, întocmai ca o faclă, și Tu ai mișcat inima mea, pentru ca eu să nu privesc la alte merite, decât la meritele Mântuitorului".

Cu aceste gânduri și convingeri nu mai putea ocupa postul pentru care se pregătise. Atunci se hotărî să studieze dreptul, dar numai pentru câtva timp, căci abandonă și planul acesta. In cele din urmă se hotărî să-și consacre vieața predicării Evangheliei. Cu mare sfială începu să vorbească oamenilor despre mântuirea pe care el o găsise în Domnul Hristos Isus. Mergea din casă în casă, la câmp, oriunde găsea grupuri de oameni necăjiți, le deschidea Biblia și le lămurea adevărul.

După ce petrecu câtva timp într'un oraș din provincie, sub ocrotirea Margaretei, sora regelui Franței, care se arătase binevoitoare față de lucrarea Reformatorilor, continuându-și lucrarea sa, Calvin reveni la Paris, însuflețit de dorul sfânt de a vesti Evanghelia poporului francez. Lucra și studia neobosit. Dar nu putea să treacă mult timp neobservat, căci dușmanii Reformațiunii îl pândeau de aproape. Când socotiră că tânărul Calvin începe să ridice glasul cu îndrăzneală, se hotărîră să-l ardă pe rug. Pe când sta liniștit în camera de studiu, se pomeni cu prietenii săi speriați, cari îl anunțau că este urmărit. Imediat agenții fură la ușă. Prietenii lui Calvin îi ținură de vorbă, iar alții îl coborîră pe fereastră, ca și credincioșii din Damasc pe Saul pe vremuri, în primele zile ale bisericii creștine. In timp ce dușmanii fierbeau de mânie că le scăpase prada, un călător mergea cu pași grăbiți spre periferiile orașului. Ajunse la coliba unui muncitor, care iubea adevărul, îmbrăcă hai-

(Urmare la pag. 15)

Monumentul celor patru mari conducători ai Reformațiunii în Geneva: Farel, Calvin, Beza și Knox.

Iubire, Curtenie, Căsătorie

„Chiar şi vârsta apropiată adolescenţei nu este timpul pentru curtire, ci numai timpul când începe să crească iubirea"

Curtenie raţională

Atracţia mutuală a tânărului şi a tinerei, care se manifestă în curtuazie şi căsătorie, este rânduită de Dumnezeu. Acesta este un lucru ce nu trebue luat în glumă sau cu uşurinţă, un lucru cu care nu trebue să ne jucăm, sau de care să râdem, ci căruia trebue să-i dăm atenţia cea mai serioasă cât şi mai plină de bucurie. Curtenia este starea foarte aproape de căsătorie. Este o apropiere spre cea mai sfântă şi mai vitală dintre toate legăturile sociale, deci un lucru demn de studiu.

Pentru a face din curtenie o experienţă, este nevoie ca tineretul să înveţe şi să urmeze legile cari guvernează adevărata iubire. Faptul că mulţi dau greş în ceea ce priveşte căsătoria şi vieaţa, se datoreşte cauzei că mulţi din cei ce se căsătoresc astăzi nu sunt familiarizaţi cu adevăratele principii ale iubirii. Concepţiile greşite despre iubire, ideile false despre cămin, atitudinea egoistă în relaţiile personale, — iată cauza mizeriei şi răcelii dintre soţ şi soţie, precum şi a nenoroc'rii şi nedreptăţii faţă de copiii lor. Pe de altă parte, cei cari au învăţat noţiunile adevărate despre vieaţă şi iubire, idealurile înalte ale legăturii căsătoriei, şi serviciul neegoist ca ţintă supremă a vieţii, au pus temelia pe care clădind, să facă din căsătorie cea mai dulce, mai adâncă şi mai adevărată binecuvântare pe care o poate oferi vieaţa pe pământ.

Curtirea nu este un câmp, asupra căruia ne-ar fi îngăduit să ne jucăm cu pasiunea iubirii. Pe acest pământ dacă am păşit, trebue să păşim numai cu o concepţie serioasă asupra însemnătăţii lui, adică numai cu intenţia căsătoriei. Numai aceia sunt gata pentru curtire cari şi-au format principiile şi obiceiurile încât acestea să-i facă în stare să se apropie şi să se angajeze în căsătorie cu echipamentul fizic, moral intelectual, care le va asigura succesul.

Dar când este potrivit pentru tineret să înceapă curtirea? Este un timp potrivit, şi sunt şi timpuri nepotrivite. Tineretul trebue instruit, şi tinerii înşişi trebue să caute să înveţe faptele şi motivele cari determină chestiunea.

Nu în copilărie

In primul rând este evident că, copilăria nu e timpul pentru curtire sau ceva asemănător ei. Iubirea copilului este mai întâi de toate o iubire prietenoasă faţă de tatăl şi mama sa, şi în diferite grade, pentru ceilalţi membri ai familiei, o afecţiune exercitată mai mult sau mai puţin către prieteni, mai tineri sau

mai în vârstă. Dar natura copilului nu va fi niciodată în stare să înţeleagă sau să simtă iubirea dintre soţ şi soţie, manifestată în căsătorie. Este totuşi un lucru ciudat, că sunt mulţi adulţi şi chiar părinţi cari par a nu cunoaşte lucrul acesta. Ei pretind că ar fi un fel de curtire, care poate începe în copilărie, şi vorbesc în glumă faţă de copii despre „iubire" şi „dragoste", până ce mintea lor copilărească se umple cu noţiuni nebuneşti despre iubire, pe care n'o înţeleg nicidecum. Obiceiul acesta a devenit atât de comun, încât vieaţa de şcoală a copilului este stricată adesea de această culminantă absurditate şi de aceste ataşări nenaturale, spre marea pagubă a minţii copilului. Şi ceea ce este mai de plâns este faptul că aceste atitudini, din cauza formei viţioase a cunoştinţelor sexuale de cari se împărtăşesc copiii neinstruiţi de părinţi, duc adesea la legături murdare între băieţi şi fete, despre cari părinţii mai totdeauna nu ştiu nimic. Părinţii ar trebui să se trezească faţă de greşeala cauzată de această falsă atitudine dintre copii în ce priveşte iubirea, şi ar trebui ca prin educarea propriilor lor copii şi prin cooperarea cu ceilalţi părinţi, să facă tot ce le stă în putinţă spre a curma această rea şi anormală situaţie.

Copiii au o influenţă şi o pot exercita în bine, cum şi în rău. O

fetiță dintr'o școală religioasă, fiind luată în râs de colegele ei cu privire la un băiat de vârsta ei, cu care se jucase, le-a răspuns cu dispreț: „Sărmane neghioabe, nu știți că amorul nu e permis acuma? Mama zice că este o nebunie pentru băieți și fete chiar să încerce a se juca în rolul de iubiți și iubite". O schimbare distinctă s'a putut vedea, după aceea, în atitudinea acelor fete.

Unul din prietenii mei mi-a istorisit o experiență. El este tatăl a doi băieți. Pe timpul când a avut loc incidentul, cel mai mare era în vârstă de șase ani. El avea o prietenă peste drum, cu care se juca adesea. Intr'o zi, o tânără doamnă, invitându-l în casă, îi zicea insinuant: „Marioara este fata ta, nu-i așa?"

Privind în sus cu ochii mari, el răspunse: „Nu, nu e a mea. Eu n'am nicio fetiță. Când voiu fi mare ca tăticu și mă voiu căsători, atunci voiu avea și eu o fată".

„O, îi zise doamna, dar eu cred că ea este iubita ta și tu ești păpușa ei".

Dar el se arăta și mai nedumerit. El știa ce este păpușă, dar cum putea fi el o păpușă, era un lucru care depășea puterea priceperii lui. Atunci tatăl, socotind că e timpul să intervină și să apere inocența copilului său, zise doamnei:

„Vă rog, iertați-mă, dar băiatul nu știe despre ce vorbiți; ar fi bine să schimbați subiectul".

O fi fost nepoliticos, îmi mărturisi el, căci tânăra doamnă se roșise la față, și chiar el se roșise, dar a socotit că e mai bună nepolitețea, decât derutarea fiului său. De fapt nu era lucru de rușine, căci era o expresie de supărare îndreptățită, și bine ar fi dacă orice adult fără minte care n'are ceva mai bun de vorbit decât aceea doamnă, să fie la fel întâmpinat.

Vârsta romanței

Nu, copilăria nu este timpul potrivit pentru curtire, sau altceva asemănător. Dar când ajungem în vârsta adolescenței, când tânărul trece la demnitatea de bărbat, și tânăra la aceea de femeie, atunci observăm că în atitudinea noastră socială și mintală, începe o transformare. Tânărul privește pe tânără și tânăra privește pe tânăr într'o nouă lumină; în ficare se naște o apreciere față de celălalt, nu ca o afecție egoistă, ci ca o dorință după ceva desăvârșit, după un lucru menit să facă vieața o operă împlinită, un lucru complet, frumos și folositor.

In liniștea codrului la sfat.....

Chiar și vârsta apropiată adolescenței nu este timpul pentru curtire, ci e numai timpul când începe să crească iubirea care cere vreme pentru desvoltarea ei. Iubirea în acest timp este asemănătoare merelor verzi, primăvara, când nu sunt bune de mâncat, ci trebue să crească în razele soarelui și sub stropii ploii, să-și desvolte forma, să-și desvolte semințele, și în cele din urmă să dea în copt. In timpul scurt dinaintea adolescenței, puterile fizice ale bărbatului și femeii sunt la începutul formării lor; puterile morale nu sunt complete, și deci trebue să se desvolte; facultățile mintale — nu numai concepțiile religioase, ci și puterea de a percepe valoarea caracterului — sunt numai la începutul lor. Tânărul trebue să aștepte, exercitând control asupra voinței proprii, până când iubirea ajunge să se coacă.

In prima adolescență, iubirea, dacă este normală, este mai mult generală decât particulară. In tânăr ea idealizează pe femeie, și în tânără, idealizează bărbăția. Iubirea nu cuprinde numai pe individ, ci tot sexul. Prima adolescență este vârsta potrivită romanței, și prin idealuri, ea clădește în sufletul tânărului și tinerei o fortificație împotriva răului, o redută de noblețe și înaltă cugetare, reverență în simțire, eleganță în acțiune, înalta moralitate — toate acestea, dacă buna influență se află la lucru.

Iubirea dintre sexe nu devine ceva particular în scopul ei până când adolescența propriu zisă n'a fost atinsă. La 16 ani, aproximativ, tinerii tind spre asociere, și prin aceasta să-și însușească prima experiență despre o iubire deosebită. Este ceva natural și divin ca în această vârstă să se manifeste în cei mai mulți tineri și tinere această atracțiune specială, dar nu este timpul de curtire și căsătorie. Este trezirea, dar nu coacerea sentimentului conjugal. Experiența socială, precum și maturitatea sufletească ascunsă a tineretului, este foarte mărginită, și tinerii au nevoie încă de conducerea și sprijinul părinților și a celorlalți prieteni mai în etate.

La izvor

In această a doua jumătate din a doua decadă a vieţii lor, ei trebue să treacă printr'o perioadă de desvoltare socială. Acesta este un timp pentru aprecieri individuale, timp pentru a măsura pe o tânără sau pe un tânăr, spre a vedea dacă ea sau el întruneşte idealurile tânărului examinator. Apoi, spre sfârşitul acestei decade, acest proces de asociaţie, examinare, încercare, poate să continue, bine înţeles, fără vreo unire sau angajare, căci dela 16 până la 25 de ani gusturile, raţiomentele şi idealurile tânărului sau tinerei, se vor schimba intr'o măsură tot atât de sigură ca şi creşterea puterii spirituale şi sufleteşti.

Spalding

Ioan Calvin

(Urmare dela pag. 12)

nele acestuia, luă o sapă la spinare, şi porni la drum spre posesiunile Margaretei. Urmărirea celor setoşi de sângele său nu-l intimida. El lucra mai departe pentru luminarea oamenilor prin Evanghelie.

După câtăva vreme se reîntoarse la Paris, dar orice uşă era închisă pentru lucrarea sa. Vestirea Evanliei însemna moartea pe rug. Calvin se hotărî să meargă în Germania. Abia trecu peste hotarele patriei sale, şi o adevărată furtună se deslănţui împotriva protestanţilor din Paris. In urma unui gest necugetat, mulţi căzură pradă flacărilor iar alţii luară drumul pribegiei.

După mult umblet încoace şi încolo, întâmpinând greutăţi şi suferinţe de tot felul, dar răspândind neîncetat sămânţa adevărului, ajunse la porţile oraşului Geneva, care prin străduinţa unui alt reformator primise noua credinţă. Aci Calvin se dedică cu totul studiului şi vestirii Evangheliei fiind în siguranţă din partea celor cari doreau să-i curme vieaţa. Cu toate că fusese alungat din mijlocul alor săi, din patria sa, iubirea lui nu încetase pentru ei, ci prin scrisori şi tractate pe cari le trimetea din oraşul liber, îi îndruma pe căile adevărului.

Oraşul lui Calvin ajunsese un loc de refugiu pentru reformatorii prigoniţi ai întregei Europe apusene. Infometaţi, răniţi, despărţiţi de căminurile şi de rudele şi cunoscuţii lor, refugiindu-se din faţa furtunii îngrozitoare care se năpustise asupra lor cu toată furia, găsiră o primire ospitalieră în acest oraş.

După o activitate de treizeci de ani încheiaţi în Geneva, Calvin muri cu conştiinţa datoriei împlinite. Personalitatea sa dispăru din mijlocul celor vii, dar cuvintele şi scrierile sale continuară să lucreze mai departe pentru luminarea şi fericirea multora.

M. I.

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială. Anul IV. No. 5/936. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. şi Edit. „C. E." Bucureşti 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

TOAMNA

A verii patimă nebună,
Cu jocul ei sălbatic, cald,
A smuls, pe-o noapte de furtună,
Pădurii, haina de smarald.....

Şi totuşi lin, prin atmosferă,
Pluteşte-un dor discret şi vag,
Turburător ca o himeră.....
Şi ca un vis frumos, de drag.....

Imprăştiind melancolie
Stă gol copac lângă copac,
Şi nu-i o floare pe câmpie......
Şi crângul a rămas sărac.....

Tot astfel toamna suferinţii
Lăsatu-s'a şi'n pieptul meu,
Dar sfântul şopot al credinţii
Imi svântă lacrima mereu......

Şi mâne 'n zorii dimineţii
Ca dintr'un tainic sarcofag,
Vor reînvia bobocii vieţii......
Şi vom avea un nou toiag.

„Ancore“ *Ioan Al. Bran-Lemeny*

Biblioteca Universităţii Iaşi

Amicul Tinerimii

Phot. Boissonnas

Pd. 14 20 NOEM.

Paner de argint

Inima copilului, sub un conducător înțelept, se deschide în chip natural în fața virtuții ca și caliciul florilor în fața razelor binefăcătoare ale soarelui.

* * *

Vestitul predicator Roland Hill, predicând într'o seară despre textul din 2 Corinteni 2, 11, începu astfel predica sa:

„Intr'o zi am văzut pe stradă o turmă de porci cari urmau cu supunere pe un om. Am rămas foarte surprins, pentrucă știam că porcii sunt animale foarte anevoie de condus. Aci lucrurile erau tocmai pe dos. Omul acesta părea că nu depune nicio osteneală și porcii îl urmau înghesuindu-se și grohăind. Indată îl văzui intrând în abator, și poarta se închise în urma lor. După câteva minute omul care adusese porcii, ieși. Alergai spre el și îl întrebai care era taina că porcii îl urmau așa de ascultători și se lăsau așa de ușor conduși. El începu să râdă, și zise:

„Foarte simplu. Poate că n'ai observat sacul cu boabe pe care îl aveam subțioară. Niciodată n'aș fi putut duce acești porci la abator, dacă nu i-aș fi momit cu ceva; dar cum ei sunt foarte lacomi după grăunțe, lăsam să cadă câte puține pe drum, și ai văzut cum se întreceau să le adune. Habar n'aveau că merg la abator!

Se știe cum diavolul seamănă în calea omului grăunțele plăcerii, mândriei, bogăției, etc., și își duce victima, înfășurată de voința satanică, spre moarte, înapoia porților vieții veșnice. Diavolul știe cum să placă și cum să înșele. Dar Isus Hristos deschide ochii orbilor.

* * *

Doctorul James Simpson din Edimburg, devenit celebru prin descoperirea cloroformului, fu vizitat într'o zi de un reporter. După inevitabilele și indiscretele întrebări asupra originii, copilăriei, studiilor și gusturilor sale particulare, ziaristul îi puse câteva întrebări asupra cercetărilor sale științifice.

— Domnule doctor, care este cea mai importantă descoperire a dvs.?

James Simpson se gândi o clipă, apoi privi țintă în fața interlocutorului său, și răspunse cu o voce plină de convingere, dar tremurând de emoție:

— Descoperirea mea cea mai mare?! Poate n'ai să mă crezi, dar descoperirea mea cea mai mare este că în Isus am găsit un Mântuitor. Pentru mine ea va avea urmări veșnice. Toate celelalte descoperiri vor fi uitate; numai aceasta își va păstra valoarea chiar și dincolo de mormânt.

Care este pentru noi cea mai mare descoperire?

* * *

Era prin anul 1910. Intr'un șantier din Quirinal, doi carabinieri surprinseră pe un om stând pe o grămadă de scânduri. Un pachet voluminos era așezat alături de el.

— Cine ești tu?

— Eu sunt X. . . .

— Ce faci aci?

— Mă odihnesc.

— Ce ai în pachet?

— Dinamită.

Unul din carabinieri înhăță pe omul acesta, iar celălalt luă la spinare cu foarte mare precauțiune periculosul pachet.

Iată-i la poliție. Individul este identificat. Pachetul este deschis, dar, spre marea lor mirare, nu conținea decât Biblii.

— Unde e dinamita?

— Simplu de tot. Evanghelia, zice sfântul Pavel, este o putere a lui Dumnezeu, o dinamită (cuvântul acesta vine din grecescul DUNAMIS, care înseamnează forță, putere), care poate să producă o schimbare radicală în societate.

Cu astfel de dinamită trebue să civilizăm pe negri . . . . și pe albi! Cuvântul lui Dumnezeu mișcă inimile și dă vieață veșnică. Tunurile și puștile împietresc inimile și seamănă moartea.

* * *

Se știe că celebra cântăreață suedeză, Jenny Lind, renunță la teatru spre a asculta de îndemnurile sufletului său. O astfel de hotărîre era pentru ea un adevărat sacrificiu, căci își iubea foarte mult vocația.

Intr'o zi unul din tovarășii săi o găsi stând pe malul mării, cu Biblia deschisă pe genunchi, contemplând un măreț apus de soare. El o întrebă:

— Cum ai putut să părăsești scena când ajunseseși în culmea gloriei tale.

Jenny Lind răspunse:

— In fiecare zi cugetam mai puțin la Biblia mea și aveam să termin prin a uita măreața operă a lui Dumnezeu. Cum aș fi putut face altfel?

Niciodată nu i-a părut rău de hotărîrea sa. Adesea obișnuia să zică:

— Sufletul meu este ca o pasăre scăpată din lațul păsărarului; capcana a fost sfărâmată, și eu sunt liberă.

Sufletul expiră când nu mai aspiră.

CUNOAŞTEREA DE SINE

C. Alexe

Dacă s'a putut spune cândva că omenirea a ajuns la un stadiu superior de desvoltare intelectuală, cu siguranţă că aceasta se poate spune despre secolul nostru. Dela cea mai elementară problemă de ordin general, până la cercetările minuţioase ale micro- şi macrocosmului, totul este studiat cu râvnă inepuizabilă de cei doritori de a cunoaşte cât mai mult, din tainele naturii. O iuţeală nemaivăzută se desfăşoară azi sub ochii noştri în toate domeniile de activitate omenească. Se pare că orice colţişor de pe pământ a fost cercetat, orice ramură de ştiinţă înţeleasă, şi orice principiu legislativ desăvârşit prin practica vremurilor. Omenirea este gata să-şi sărbătorească apogeul progresului ei.

Dar să ne oprim odată în loc, să reflectăm la cele descoperite şi la rezultatul practic izvorît din acest amalgam de cunoştinţe asupra vieţii morale şi a desăvârşirii caracterului nostru pentru Impărăţia lui Dumnezeu.

E o chestiune de actualitate — recunoscută de întreaga falangă a educatorilor — că dacă ne-am ridicat la culmile înţelepciunii şi geniului omenesc, nu e mai puţin adevărat că o parte esenţială a fiinţei noastre a rămas cu totul ignorată şi neglijată de a fi cercetată cu pasiune. Căci e adevărată constatarea cugetătorului care a zis: **„A mai rămas un continent care n'a fost încă descoperit şi cercetat de omenire — este inima noastră“.**

Cunoaşte-te pe tine însuţi în adevărata lumină — iată domeniul cel mare ce se deschide perspectivei noastre mai mult chiar decât cunoştinţele intelectuale cari sunt piese secundare pentru formarea unui om cu însuşiri alese, gata oricând să întindă o mână de ajutor celor mai slabi decât el. A te desprinde de sgomotul preocupărilor zilnice, a lăsa pentru o clipă la o parte înălţimile gândirii meşteşugite ale filosofilor, a te reculege în tăcere, scoborîndu-te în propriul tău suflet şi a asculta glasul lui Dumnezeu exprimat printr'o conştiinţă curată — iată cea mai serioasă şi mai actuală iniţiativă ce trebue să luăm.

Dar vai! Din primul moment ne vom cutremura din toată fiinţa noastră, şi concluzia la care vom ajunge va fi departe de a ne surâde. De unde până acum ne credeam superiori, puternici şi a toate ştiutori, dispreţuind generaţiile trecute, vom constata, în cele mai multe cazuri, un desechilibru sufletesc, un haos formidabil. Idealurile nobile, energia tinerească, iubirea desinteresată, mila pentru cel slab şi curajul unei vieţuiri ca soarele în strălucirea lui, lipsesc la cea mai mare parte din tinerii de azi.

Şi în faţa acestor fapte pozitive să ne mai mirăm că mulţi tineri ce ar putea aduce onoare ţării şi familiilor lor pornesc pe căi rele spre durerea unei inimi de mamă şi a oamenilor cari poartă răspunderea formării tinerei generaţii? Să ne mai întrebăm pentru ce mulţi tineri părăsesc principiile bune pentru adoptarea altora îndoielnice?

Nu, ci să ne oprim în loc şi să descoperim mijlocul cel mai sigur pentru îndreptarea acestor stări şi unirea tuturor forţelor tinere pentru **muncă şi preocupări serioase.**

Acest rezultat bun se va obţine numai datorită unei schimbări fundamentale a fiinţei noastre. Şi transformarea necesară şi atât de mult dorită se va putea aduce la îndeplinire numai în cazul când privirea noastră va fi îndreptată spre Modelul desăvârşit, care ne poate acorda puterea necesară şi succes sigur. Către Acela care poate lua ce este pământesc şi rău din noi şi oferi ceva bun, dumnezeesc. Acela este Isus Hristos, către care trebue să se îndrepteze toate preocupările noastre şi care va transforma inima noastră din starea de plâns în care se află, într'un locaş sfânt în care Duhul lui Dumnezeu va simţi plăcere să locuiască.

Pentru ca să ajungem aci ne

(Urmare la pag. 5)

Carol Coulson,

Micul Toboşar

Partea III.

A doua zi de dimineaţă părinţii soţiei mele au convocat un consiliu de familie. Socoteau că lucrurile sunt prea grave spre a fi lăsate în voia lor. Soţiei mele i s'a pus în vedere că dacă mă va socoti de soţ, va fi desmoştenită, dată afară din sinagogă şi blestemată. Copiilor li s'a interzis să mă mai numească tată. Motivul? Rugându-mă lui Isus, „Amăgitorul", eram tot aşa de rău ca şi Acesta, socoteau ei.

După cinci zile dela această schimbare care a avut loc în fiinţa mea, am primit ordin dela superiorii mei să merg în vestul ţării pentru afacerile stăpânirii. Am încercat în toate chipurile să stau puţin de vorbă cu soţia mea şi să-mi iau rămas bun, dar a fost cu neputinţă. După toate insistenţele, mi-a trimes vorbă pe un vecin că atâta timp cât voiu rămâne în aceste convingeri, numind pe Isus Hristos Mântuitor al meu, nu vrea să mai audă de mine. Inima mea a fost greu încercată de aceste cuvinte din partea soţiei mele. O iubeam mult atât pe ea cât şi pe scumpii mei copilaşi, ca să pot pleca în felul acesta de acasă. Dar altceva nu mai aveam de făcut. A trebuit să-mi înnăbuş durerea şi să plec, încredinţând totul în mâna Celui Atotputernic.

Timp de cincizeci şi patru de zile soţia mea n'a răspuns la niciuna din scrisorile pe cari i le trimeteam. Cu fiecare scrisoare trimisă rugam pe bunul Dumnezeu să-i înduioşeze inima. Aveam convingerea că dacă ar ceti numai o scrisoare (în fiecare din ele vorbeam despre Hristos) şi-ar schimba părerile despre mine şi despre credinţa în Isus. Toate scrisorile pe cari le primea dela mine, aveau aceeaşi soartă: erau distruse şi aruncate. Dar Dumnezeu Işi face lucrarea Sa în chip minunat. El Se foloseşte de procedee pe cari noi nici nu le putem pricepe, dar al căror rezultat este minunat. Ceea ce a adus la creştinism pe soţia mea a fost neascultarea fiicei mele. Ea era cea mai mică, şi deci şi cea mai răsfăţată. Mă iubea foarte mult, şi după convertirea mea, iubirea faţă de mine pe deoparte, şi datoria faţă de mama sa pe de altă parte, o ţineau într'o continuă nelinişte. Intr'o noapte, după aproape două luni dela plecarea mea de acasă, a visat că eu aş fi murit. Se sculă de dimineaţă foarte turburată. Se hotărî să deschidă prima scrisoare pe care o va primi din partea mea. Fără ca cineva să cunoască intenţiile ei, se postă la poartă în aşteptarea agentului poştal. Nu peste mult timp acesta veni, aducând un plic din partea tatălui. Ea îl ascunse repede în buzunar, după ce mai înainte avu grijă să privească în juru-i dacă n'a observat-o cineva. Urcă repede scările în camera ei şi încue uşa spre a nu fi surprinsă de nimeni cetind această scrisoare. Trebue să spun că se luase dispoziţiuni ca nimeni să nu citească vreuna din scrisorile mele. Dar ea nu se mai gândea acum la nimic. O ceti de trei ori fără întrerupere. Dorea să ştie dacă tatăl său este în vieaţă. Apoi o puse din nou în buzunarul şorţului, şi cu ochii plini de lacrămi plecă să caute pe mama sa. O găsi într'o cameră.

„De ce plângi, copila mea?, întreabă ea.

„Mamă, dacă îmi promiţi că nu te vei supăra, am să-ţi spun, zise fetiţa printre suspine.

„Ce este?"

Scoţând scrisoarea din buzunarul şorţului, îi povesti visul pe care îl avusese în noaptea trecută, şi zise:

„Azi dimineaţă am deschis scrisoarea trimisă de tăticu. Tata mare şi mama mare spun că el este un om rău, dar eu nu mai pot crede aşa ceva. Un om rău n'ar scrie o aşa scrisoare pentru soţia şi pentru copiii săi. Eu te-aş ruga să citeşti şi tu scrisoarea, mamă!"

Soţia luă scrisoarea şi o duse în camera alăturată. După masă, fiind singură, luă scrisoarea şi începu s'o citească. Cu cât citea mai mult cu atât se simţea mai rău. Mi-a povestit mai târziu că a cetit-o de cinci ori înainte de a o lăsa din mână. După ce o ceti ultima dată, o puse în plic şi merse în camera de unde venise. Ochii îi erau plini de lacrămi şi acum era rândul fiicei mele s'o întrebe:

„Mamă, de ce plângi?"

„Scumpa mea copilă, mă doare inima. Aş dori să rămân în pat câtva timp". Servitoarea îi aduse

un ceaiu în camera de dormit. Credea că prin aceasta durerea ei ar putea fi potolită. Dar în zadar.

Intre timp veni şi mama ei, ca să-i dea unele îngrijiri. Nici doctorul care fu chemat la patul bolnavei nu fu de niciun folos. Seara târziu, până la ora 11, toţi s'au retras. Tocmai aceasta dorea şi soţia mea, deoarece, după cum îmi spunea mai târziu, ar fi dorit să îngenunche să se roage lui Isus aşa cum făcusem şi eu mai înainte. Aşa a şi făcut imediat ce a fost singură. Hristos, Marele Medic, i-a adus vindecarea şi i-a luminat mintea şi inima asupra adevărului mesianităţii Sale.

In dimineaţa următoarea am primit o telegramă cu următorul cuprins: „Iubitul meu soţ, vino acasă. Eu credeam că tu ai apucat pe o cale greşită, dar acum constat că eu sunt pe o cale greşită. Hristos al tău este Mesia al meu; Isus al tău este Mântuitorul meu. Aseară la ora 11 şi 19 minute am îngenunchiat pentru prima dată şi Isus mi-a luminat inima".

Bucuria mea a fost fără margini. Parcă nu mai trăiam pe lumea aceasta. Am lăsat lucrurile neterminate şi am luat primul tren rapid spre Washington. Mai înainte de aceasta am telegrafiat soţiei să nu mă aştepte la gară, pentru ca să nu se ştie nimic în oraş de sosirea mea.

Când am sosit în faţa casei noastre, am văzut pe soţia mea stând în faţa uşii. Mă aştepta. Faţa ei radia de bucurie. Ieşi repede în întâmpinarea mea, mă îmbrăţişă şi mă sărută. Din întâmplare şi părinţii săi erau la poartă în momentul acesta. Ei începură să strige şi să ne blesteme pe amândoi când ne văzură îmbrăţişaţi.

La câteva zile după convertirea la creştinism a soţiei mele, şi fiica mea a trecut de partea lui Hristos. Acum este soţia unui predicator al Evangheliei şi lucrează împreună cu soţul său în via Domnului. Fiul meu a primit făgăduinţa din partea bunicilor săi că dacă se va lepăda de părinţii săi, îi vor lăsa lui toată moştenirea. El a făcut astfel şi mulţi ani a rămas în atitudinea aceasta.

După doi ani dela întoarcerea ei la Hristos, soţia mea s'a îmbolnăvit greu şi a murit. Inainte de a închide ochii şi-a exprimat dorinţa de a vedea pe fiul său, care locuia numai la câteva minute depărtare de casă. Am trimes de mai multe ori la el să vină să vorbească cu mama sa care se găsea pe patul de moarte. Toate insistenţele au rămas zadarnice. „Blestemata! Las' să moară! Ea nu mai este mama mea". zicea el.

Joi de dimineaţă (ziua în care a şi murit) soţia mea m'a rugat să chem mai mulţi membri din adunarea la care urma, ca să fie lângă ea în ceasul morţii. La ora zece şi jumătate a cerut ca soţia predicatorului să-i dea mâna, iar celelalte doamne să se prindă, formând un cerc. Eu mă aflam în partea cealaltă, şi toţi bărbaţii s'au prins de asemenea în cerc împreună cu doamnele, numărând ca la treizeci şi opt de persoane. Apoi am cântat cântarea:

„Salvatorul meu cel mare,
Las' s'alerg la sânul Tău".

Era ceva foarte înduioşător! Când am început să cântăm:

„O, speranţa mea e'n Tine",

cu o voce slabă, dar clară, ea şopti: „Da, toată speranţa mea e în El. Aceasta este tot ce am. Vino, scumpe Isuse!" Şi . . . . a adormit.

Sfârşit Trad. **M. Manea**

(Urmare dela pag. 3)

trebue curajul de a recunoaşte adevărata stare în care ne găsim, să lăsăm la o parte toate prejudecăţile cari ne sunt o piedecă şi să venim în umilinţă la Isus. Desbrăcându-ne de noi înşine ne vom vedea — în lumina Crucii de pe Golgota — aşa cum suntem; aşa cum a recunoscut şi învăţatul Nicodem în seara memorabilă când **a oferit inima lui** „Invăţătorului trimes de Dumnezeu". Căci nevoia noastră cea mai mare este „nu de cunoştinţe teoretice, ci de renaştere spirituală. Nu e nevoie să-ţi satisfaci curiozitatea ci să ai o inimă nouă. . . . Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire. El transformă vieaţa. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilinţa şi pacea iau locul mâniei, invidiei şi certurilor. Bucuria vine în locul întristărilor şi faţa oglindeşte lumina cerească". **„Hristos Lumina lumii"** pag. 139.

Bune sunt cercetările întreprinse de oameni în toate domeniile; bune sunt toate cunoştinţele pe cari le adunăm pe băncile şcolii; dar dacă toate acestea nu sunt însuşite de noi în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, care ne face adevărata cultură şi pune bazele adevăratei educaţii, vom obţine un rezultat cu totul fără valoare. Isus Hristos şi Cuvântul exprimat prin Sfintele Scripturi — iată mijlocul de transformare a societăţii şi sădirea de avânturi nobile în inima tineretului. Atunci familia, şcoala şi societatea va urca cu siguranţă culmile desăvârşirii.

LACRĂMI DE MAMĂ

Era o zi de toamnă. Ceața deasă întuneca soarele dimineții și făcea ca drumul copiilor spre școală să fie nesigur și anevoios. Chiar și bolnava care zăcea într'o frumoasă încăpere a unei vile la țară, era îngrijorată de iubitul său copilaș, singurul pe care-l avea și care-i era mai scump ca ochii din cap. Slăbită și fără putere, zăcea între pernele albe, pe care îngrijitoarea le scutura din timp în timp. Gânduri negre îi chinuiau sufletul. Ce putea să mai fie ea pentru ai săi? Bolnavă și nenorocită, în ultima fază a unei boli ce nu iartă, cu inima plină de iubire, simțea că este numai o povară pentru ceilalți.

Soțul după ce o salută prietenos și o întrebă cum se simte, plecă la serviciu, de unde avea să se înapoieze seara târziu. Afacerile îi îngăduiau numai foarte rar să rămână acasă peste zi. Pe băiat, mama îl vedea pe la ora 11, de obiceiu sărind, cu obrajii îmbujorați, când se înapoia acasă, și privea spre fereastra ei. Era singura clipă când putea să aibă o ocazie fericită, căci dimineața avea de suferit când noaptea nu putuse dormi, iar seara era prea obosită pentru a gusta fericirea prezenței băiatului și soțului său. Singurul moment care făcea să înceteze suferințele unei zile întregi era acela când Nicușor, la amiază, intra în camera ei, și într'un mod copilăresc și drăgălaș, o întreba: „Mamă, te simți mai bine astăzi?" După această clipă un dor nemăsurat o cuprindea. Toată dimineața ceața o neliniștise. Deși sleită de puteri, totuși se ridică spre a putea vedea de departe pe copilul său venind. Clătinându-se pe picioare, ajunse la scaunul dela fereastră de unde privi afară după scumpul său odor.

O, scumpul meu copilaș, curând va trebui să te părăsesc! se gândea ea cu amărăciune, cercetând cu privirile calea pe care fiul său obișnuia să vină dela școală.

Ceața se risipise și soarele strălucea pe cerul albastru mai luminos parcă decât altădată, cu toate că era toamnă. Vântul împrăștia frunzele ruginii, pe cari le scutura din copaci, purtându-le pe livada ce-și mai păstra verdeața din timpul verii, și pe drumul din fața casei. In fața acestei priveliști triste, inima sa fu cuprinsă de neliniște. Cu ființa ei se petrecea aidoma ce vedea în fața ochilor.... Fața i se lumină de bucurie, când zări în depărtare pe băiatul său venind cu pași grăbiți cu ghiozdanul peste umeri. Alături de el mergeau doi colegi de școală. Pentru inima ei de mamă cuprinsă de dor, prea i se păru înceată despărțirea fiului de tovarășii săi de joacă, și de abia venea spre casă! Regula era ca de fiecare dată să-și ducă mai întâi cărțile și celelalte obiecte de școală în camera de studiu. Dar cât de bucuroasă ar fi fost mama ca azi, numai azi, să îngădue o excepție, căci dorul de copil creștea cu fiece clipă! Băiatul mergea însă prea încet! Trecu multă vreme până când, însfârșit, intră în camera mamei. Timpul de așteptare și neliniște accelerase pulsul și făcuse ca temperatura bolnavei să crească deodată. Respirația se îngreuiase, și când apăru Nicușor, sărmana mamă era aproape leșinată. Iși adună toate puterile și se ridică, dar numai spre a se prăbuși iarăși în fotoliu istovită. După un scurt salut, șopti cu glasul stins: „Nicușor, adu repede un pahar cu apă pentru mama".

Băiatul, care nu avea nici idee de starea mamei sale, și cum era cam indispus din cauza unei mustrări pe care i-o făcuse învățătorul pentru o greșeală, răspunse enervat:

„Pentru ce sunt servitori aici?"

In loc să aducă aceea ce ceruse mama, el sună îngrijitoarea. Mama nu mai spuse niciun cuvânt. Două lacrămi mari de cristal brăzdară fața palidă și căzură pe mâinile slăbănogite.

Această priveliște străpunse inima băiatului. Se aruncă la picioarele mamei, dar fârșeala luase proporții și sărmana bolnavă își pierdu cunoștința. La sunetul soneriei, îngrijitoarea veni în grabă.

„Un pahar de apă repede!" porunci Nicușor.

„Asta trebuia s'o faci tu imediat", răspunse ea enervată, când văzu pe bolnavă în starea aceasta.

„Acum du-te în sufragerie și mănâncă", porunci ea mai departe; „aici faci numai turburare".

Nicușor mâncă în grabă, și plecă repede spre camera mamei. Bătu la ușă. Ingrijitoarea întredeschise și îi zise în șoaptă:

„N'ai voie să mergi la mama. Medicul este aici".

„Cum se simte mama?", întrebă el cu teamă.

„Rău", răspunse ea, și ușa se închise.

Acum băiatul stătea cu inima strânsă de neliniște și nu știa ce să facă. Dorea din toată inima să stea lângă mama lui, dar nu putea

lipsi dela şcoală fără învoire. O! lipsa lui de amabilitate! . . . Nu, nu! De aci înainte n'o să mai supere deloc pe iubita lui mamă. Cât de tristă arăta când lacrămi mari alunecau pe obrajii săi uscăţivi, căzând apoi pe mâinile albe!

In cele din urmă merse în camera lui, luă ghiozdanul şi plecă.

Sărman copil! Niciun ochi de mamă nu mai priveşte după tine, căci mama din casa cea frumoasă îşi numără ultimele clipe ale vieţii!

O emoragie i-a epuizat toate puterile. Când băiatul împreună cu tatăl au venit acasă, ea dormea şi nu trebuia să fie deranjată.

Nicuşor a trebuit să meargă la culcare fără să-şi vadă mama. Somnul nu se lipea de ochii lui. El asculta şi iarăşi asculta. Deşi era o oră târzie din noapte, uşi se deschideau şi se închideau . . . . Din când în când auzea pe mama lui tuşind . . . Inima i se strângea de durere ..... In sus şi în jos pe trepte se auzeau paşi... Era tatăl... Il cunoşta după mers .... In faţa casei s'a oprit o trăsură. Cu siguranţă era medicul .... L-au adus încă odată .... Da, da .... merge la camera mamei .... Un timp îndelungat totul a fost liniştit. Tăcerea fu întreruptă de sgomotul unei uşi ce se deschidea. Doi bărbaţi coborau treptele. Se auzi vocea tatălui care întrebă:

„Nu mai este nicio speranţă?", după care medicul, cu o voce liniştită răspunse:

„La ce vă gândiţi Dvs?"

Noaptea îi păru că durează o veşnicie. Mai de dimineaţă ca de obiceiu, se sculă, se îmbrăcă şi plecă pe furiş spre camera bolnavei.... Puse mâna pe ivăr.... Uşa nu era încuiată..... Intră înlăuntru....

Tatăl sta lângă pat... Cu o mână îşi acoperise faţa, iar pe cealaltă o întinse spre copil, pe care îl auzise venind.

„Doarme mama?", întrebă Nicuşor, cuprins de presimţiri triste.

„Pentru totdeauna, fiul meu!" răspunse tatăl înnecat în lacrămi.

Copilul scoase un ţipăt de disperare şi se aruncă pe patul unde zăcea neînsufleţită scumpa lui mamă. Tatăl încercă să-l mângâie, dar în zadar. Suspinele nu se mai sfârşeau. Numai cu forţa a putut fi dus la pat şi făcut să adoarmă. Nişte friguri violente erau gata să-i curme firul vieţii, dar puterea tinereţii a biruit. El s'a însănătoşit, dar a rămas serios şi posomorît.

Incercarea cea grea prin care trecuse, făcu pe tatăl lui Nicuşor să slăbească din zi în zi. Nu trecură mulţi ani, şi un al doilea coşciug avea să fie purtat pe drumeagul spre cimitir, urmat de trăsurile în doliu, trase de cai în pas domol. Era tot o zi tristă de toamnă, cu frunze ruginii, purtate de vânt încoace şi încolo......

Tatăl lui Nicuşor fu înmormântat... Cei ce-l însoţise până la mormânt se retraseră.. Un tânăr, cu capul descoperit, cu faţa trasă de durere, cu privirile pierdute, rămase singur între crucile şi stâlpii de marmoră.... Se ruga pe mormântul părinţilor săi!....

Trecu mult de atunci. Tânărul acesta deveni mare bărbat de stat. Era iubit şi onorat de toţi cei ce-l cunoşteau. Dar toate acestea îl lăsau indiferent. In inima lui sângera o rană nevindecabilă. Era provocată de amintirea lacrămilor mamei sale pe patul de moarte....

Deşi vieaţa îi surâdea, deşi vedea lângă el o soţie iubitoare şi câţiva copii drăgălaşi, când venea anul Nou sau o zi de aniversare, în care toţi se adunau în camera plină de lumină, el se strecura afară din cercul celor fericiţi ai lui, şi soţia îl găsea într'o cameră întunecoasă, cu capul între mâini şi cu ochii umezi de lacrămi. Intrebându-l despre durerea lui, răspundea:

„Sărmana mea mamă! Atunci când pentru noi este o zi de bucurie, eu trebue să mă gândesc la ultimele clipe când ea şi-a văzut copilul, care i-a stors lacrămi"... Ochii i se umpleau de lacrămi şi glasul îi era înnăbuşit în plâns! Făcuse o greşeală ce nu mai putea fi îndreptată. Era prea târziu! Pentru totdeauna prea târziu!

Lebensbilder

In drum spre casă cu carul încărcat.

Vinovăţia face ca perina să fie tare ca o stâncă.

Tezeşte-te Egiptule, Palestina, Siria, Babilon! Ieşiţi din mormintele voastre milenare! Scuturaţi de pe voi pulberea pustiului şi povara veacurilor! Vremurile uitării au trecut. Zile noui de glorie vor străluci peste voi. Voi mai aveţi de jucat încă un rol în istoria omenirii. „Patruzeci de veacuri privesc la voi în contemplare!" spunea Napoleon soldaţilor săi în faţa piramidelor. Noi avem de admirat măreţia nesfârşită a trecutului vostru îndepărtat.

Lumea asistă plină de emoţie la învierea voastră şi tresaltă înaintea ruinelor voastre cari pare că primesc suflare de vieaţă. Extremele se întâlnesc; invenţiunile cele mari: telegraful, telefonul, radio-ul, sunt puse în slujba voastră ca să vestească lumii întregi surprizele pe cari ni le păstraţi. Veacul al douăzecilea, aşa de mândru de ştiinţa sa, se pleacă uimit în faţa mormintelor voastre păstrătoare de atâtea taine, şi şi vă dă locul de cinste în muzeele sale. Tot ceea ce lumea are mai înţelept, mai pătrunzător, mai perseverent, cercetează cu îndârjire urmele voastre spre a le întreba, a le descifra, a le interpreta şi a le reînvia.

Voi ne veţi vorbi despre măreţiile şi nimicniciile voastre, despre biruinţele şi decăderile voastre, despre ambiţiunile şi decepţiile voastre. Iar noi, mândri de cuceririle noastre, noi vom primi dela voi învăţături cărora veacurile trecute le vor atribui mai multă putere şi adevăr. Voi ne veţi învăţa că omenirea nu s'a schimbat, că ea rămâne aceeaşi, cu calităţile şi defectele sale, cu slăbiciunile şi nevoile sale; că progresul nu este adesea decât o închipuire; că „nu este nimic nou sub soare", după cum spunea şi Solomon, unul din contimporanii voştri; că eterne sunt numai marile principii de dreptate şi iubire; că toată slava lumii nu este decât un abur care piere; că „totul este deşărtăciune".

Marele Ramses, adorat şi slujit ca un zeu, venerat de către supuşii săi, temut şi respectat în toată lumea cunoscută în vremea sa, îşi închipuia oare că într'o zi, mumificat, înfăşurat într'o hârtie ordinară de jurnal, avea să fie transportat într'o trăsură simplă, declarat la vamă ca „peşte uscat", apoi expus într'un muzeu curiozităţii profanilor? Abia dacă s'au luat măsurile necesare pentru a asigura inviolabilitatea mormântului său! Oare se gândea Tut-Ank-Amon că locaşul său avea să fie deschis, prădat şi că el însuşi avea să slujească pentru potolirea setei de evenimente senzaţionale?

Sic transit gloria mundi.....!

Intre faptele extraordinare pe cari arheologia ni le prezintă — şi sunt destul de numeroase — este unul care le depăşeşte pe toate.

După ce a fost martoră naşterii, apogeului şi decăderii tuturor naţiunilor din antichitate, există una care le-a supravieţuit, cu toate că a fost de mai multe ori victima asupririi acestora. Ea şi-a păstrat individualitatea chiar în împrăştierea sa şi a ajuns până acolo încât să profetizeze în zilele lor de strălucire, dispariţia lor finală. Este vorba de naţiunea iudaică.

Să ascultăm, de pildă, pe profeţii ebrei anunţând nimicirea Babilonului, vasta metropolă care părea că poate să sfideze timpul şi pe oameni prin puterea şi ştiinţa sa: „Nu se vor mai scoate din tine (Babilon) nici pietre din capul unghiului clădirii, nici pietre pentru temelii; căci vei fi o dărâmătură veşnică, zice Domnul.... Babilonul va ajunge un morman de dărâmături, o vizuină de şacali, un pustiu şi o batjocoră, şi nu va mai avea locuitori.... Cum a fost nimicit Babilonul din mijlocul neamurilor!... Cetăţile lui au ajuns un pustiu; un pământ fără apă şi pustiu, o ţară unde nimeni nu locueşte, şi pe unde niciun om nu trece..... De aceea fiarele pustiei se vor aşeza acolo împreună cu şacalii, şi struţii vor locui acolo; nu va mai fi locuit niciodată, ci veşnic va rămânea nelocuit". Ier. 51, 26. 37. 41. 43; 50. 39.

„Şi astfel Babilonul, podoaba împăraţilor, falnica mândrie a Haldeilor, va fi ca Sodoma şi Gomora, pe cari le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-şi va mai întinde cortul acolo, şi păstorii nu-şi vor mai ţărcui vitele acolo, ci fiarele pustiei îşi vor face culcuşul acolo, şi stafiile se vor juca acolo. Şacalii vor urla în casele lui împărăteşti pustii, şi câinii sălbateci în casele lor de petrecere. Eu mă voiu ridica împotriva lor! — zice Domnul oştirilor — şi voiu şterge numele şi urma Babilonului pe fiu şi nepot, zice Domnul. Voiu face din el un culcuş de arici şi o mlaştină, şi îl voiu mătura cu mătura nimicirii". Isa. 13, 19—22; 14, 22. 23.

Dacă a existat în vechime vreun oraş mai puternic şi mai măreţ, apoi atunci a fost Babilonul. El întrecea în bogăţie, în lux, pe toate celelalte oraşe, şi exercita o adevărată hegemonie asupra întregii lumi cunoscute în vremea sa. Inapoia zidurilor sale de dimensiuni colosale, părea de neînvins: nu era el clădit să dureze veşnic?

Veacurile au trecut. După ultimele svârcoliri ale unei existenţe pline de frământare, nisipul deşertului a acoperit, ca şi un giulgiu, rămăşiţele unei civilizaţii bogate în fapte mari. După secole de vieaţă intensă, o singurătate apăsătoare s'a abătut asupra acestor întinderi pustii, şi liniştea lor este o mărturie elocventă de împlinirea prevestirilor ebraice. Nici nu ne putem închipui o împlinire mai literală a unei profeţii ca aceea a prezicerilor făcute asupra Babilonului.

Exploratorii au găsit cu mare greutate locul aşezării acestui oraş bogat. Iată descrierea pe care ne-o dă arheologul Layard: „Bucăţi de dărâmături acopăr suprafeţe întregi de teren.... Pretutindeni se văd bucăţi de sticlă de marmoră, de olărie şi de cărămidă, amestecate cu acest pământ nitros şi alburiu, provenind din zidurile vechilor locuinţe, ce opreşte sau împiedecă vegetaţia şi face din locul aşezării Babilonului un teren pustiu şi hidos. Bufniţele (de o specie mare şi de o coloare cenuşie ce pot fi văzute sburând în stoluri de câte cincizeci sau chiar de o sută) sboară din mărăcinişurile rare, în timp ce şacalii se pitulează prin văgăuni". *Discoveries*

among the *Ruins of Niniveh and Babylon*, cap. XXI, p. 413.

După o călătorie făcută în anul 1913 în aceste ţinuturi, misionarul W. Ising scria:

„Fără să vrei, gândul îţi sboară la profeţia din capitolul al 13-lea din Isaia, şi la atâtea altele cari s'au împlinit matematic. Cât vezi cu ochiul nu găseşti nicio singură locuinţă pe locul vechiului Babilon. Arabii folosiţi de exploratori şi-au construit cabanele lor de pământ în albia vechiului râu, care acum şi-a tras apele cam la un kilometru spre apus". *European Division Quarterly*, trimestrul IV, 1913.

Prezicerile ebraice nu se mărginiră numai la soarta Babilonului. Tot aşa de însemnate sunt şi cele rostite asupra oraşului Ninive: „Porţile dela râuri sunt deschise, şi palatul se prăbuşeşte.... Toţi cei ce te vor vedea vor fugi de tine, şi vor zice: ‚Ninive este nimicită! Cine o va plânge? Unde să-ţi caut mângâietori?'... Toate cetăţuile tale sunt nişte smochini cu cele dintâiu roade; când îi scuturi, smochinele cad în gura cui vrea să le mănânce.... Rana ta nu se alină prin nimic, rana ta este fără leac! Toţi cei ce vor auzi de tine vor bate din palme". Naum 2, 6; 3, 12. 19.

„El îşi va întinde mâna şi spre miazănoapte, va nimici Asiria, şi va preface Ninive într'o pustietate, într'un pământ fără apă ca pustia. In mijlocul cetăţii se vor culca turme de vite de tot felul; pelicanul şi ariciul vor rămânea noaptea pe acoperişul stâlpilor ei. La ferestre se vor auzi ţipetele lor, pustiirea va fi în prag, căci căptuşala de cedru va fi scoasă. Iată dar cetatea aceea veselă, care stătea plină de încredere, şi zicea în inima ei: ‚Eu şi niciuna afară de mine!' Vai! Cum s'a prefăcut în pustiu şi în culcuş de fiare! Toţi cei ce trec pe lângă ea flueră şi arată cu mâna!" Zef. 2, 13—15.

Aceste profeţii s'au împlinit până în cele mai mici amănunte. Tot atât se poate spune şi despre cele rostite asupra Tirului şi Egiptului. Asupra Tirului:

„Iată că am necaz pe tine, Tirule, şi voiu aduce împotriva ta multe neamuri, cum îşi ridică marea valurile! Ele vor dărâma zidurile Tirului, îi vor surpa turnurile, îi voiu răzui şi ţărâna, şi o voiu face o stâncă goală. Ea va rămânea în mare ca un loc unde se vor întinde mreji de prins peşte". Ezec. 26, 3—5.

Asupra Egiptului: „Apele mării vor seca, şi râul va seca şi se va usca, râurile se vor împuţi, canalele Egiptului vor fi goale şi uscate; pipirigul şi trestiile se vor veşteji". Isa. 19, 5. 6.

De asemenea a mai fost prezisă şi soarta finală a neamurilor din Palestina. Moabiţii, Amoreii, Edomiţii, Filistenii, popoare odinioară în plin progres, au dispărut de pe harta lumii, aducând astfel contribuţia lor la împlinirea profeţiilor biblice.

„Minuni!" auzi uneori strigându-se. „Vom crede dacă ne veţi arăta minuni!" Iată minuni: este acordul desăvârşit între aceste preziceri şi împlinirea lor. Răsfoiţi cărţile sfinte ale populaţiunilor contimporane profeţilor ebrei, ca să descoperiţi aceste declaraţii! Gândiţi-vă la netemeinicia prezicerilor omeneşti! Dacă este vreun domeniu în care omul n'a reuşit să pătrundă cu toată ştiinţa lui, apoi este acela al viitorului. El este tot aşa de ascuns astăzi privirilor noastre, ca şi altădată în trecut. Atunci cum se explică prin mijloace naturale şi obişnuite această concordanţă între fapte şi profeţie? Nimeni nu poate să facă altceva decât să admită că „nicio proorocie n'a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu mânaţi de Duhul Sfânt". 2 Petru 1, 21.

„Măreţia Scripturilor mă uimeşte", spunea Rousseau. Această măreţie străluceşte şi mai mult când Scripturile sunt puse în mediul lor. Oricine rămâne surprins de amănuntele cele mai mici ale datelor istorice, precum şi de realismul lor, de măreţia lor morală, de nobleţa şi înălţimea principiilor pe cari le conţin. Ele întrec cu mult pe cele mai bune producţiuni literare, morale şi religioase din epoca lor. Intre ele şi scrierile profane din vremea aceea există o diferenţă ca între zi şi noapte.

Biblioteca ...

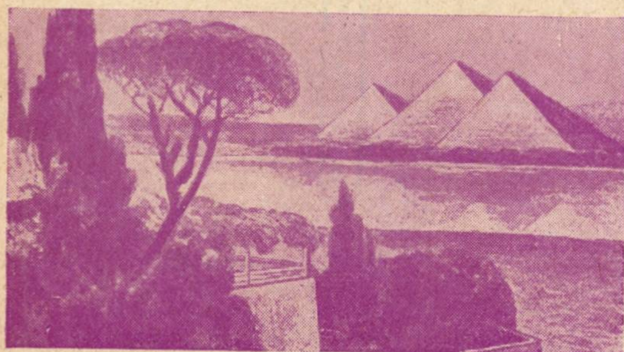
Descoperirile arheologice ne-au pus la dispoziţie tradiţiile babiloniene cu privire la creaţiune, potop, turnul Babel. Povestirea redată în Sfintele Scripturi suportă orice comparaţie fără putinţa de a fi tăgăduită. In amândouă se regăseşte ideea generală, dar în cea babiloniană este diformată, prin închipuirile minţii lor, în timp ce curăţenia povestirii mozaice te face să ghiceşti numaidecât inspiraţia sa.

Să comparăm, de pildă, legea mozaică şi codul lui Hamurabi. Acesta din urmă fu descoperit la începutul veacului al XX-lea. In general se socoteşte că datează din anul 2000 î. Hr. Este o coloană de bazalt negru care cupinde 28 de coloane de text. Cuprinde 282 de legi privitoare la diferite stări din vieaţă, şi cari sunt un rezumat al obiceiurilor vremii. Există trăsături comune între legislaţia mozaică şi aceea a lui Hamurabi. Totuşi superioritatea celei dintâi se vede dela început. Hamurabi caută să se impună; mândria şi vanitatea sa sunt neînchipuit de mari. Moise caută înainte de toate slava lui Dumnezeu. Ordonanţele lui Hamurabi nu exprimă niciun principiu înălţător şi permanent, nicio idee de demnitate omenească, niciun sentiment de milă pentru bătrâni şi sclavi, nicio noţiune despre un Dumnezeu drept.

Legea mozaică, pe de altă parte, este „ca o faclă în întunerec, ca o solie de sus. Aci nu se aude vocea omului, ci vocea lui Dumnezu......

„Codul lui Hamurabi este de inspiraţie păgânească; codul lui Moise e de inspiraţie divină. Unul este rodul tradiţiei; celălalt este rodul descoperirii. Numai câţiva cunoscători ştiu ce cuprinde coloana de bazalt din Louvre. Dar Decalogul este cunoscut dela o margine până la cealaltă a pământului, şi constitue o lege suverană peste milioane de oameni din diferite rase şi limbi. Aci este degetul lui Dumnezeu". *Le cri des pierres*, pp. 134. 137. W. H. Guiton.

Nu putem cita aci toate confirmările pe cari arheologia le aduce povestirilor

Aceste monumente antice sunt pentru noi o mărturie că istoria biblică este plină de adevăr.

biblice, şi de aceea suntem nevoiţi să facem o alegere.

Să ne oprim o clipă la câteva întâmplări din vieaţa lui Abraam. Ştim că patriarhul părăsi oraşul Ur din Caldeia, spre a merge în Palestina. Acum de curând s'au descoperit ruinele oraşului Ur, şi oricine poate să-şi facă o idee oarecare de importanţa acestei localităţi şi de întinderea sa. S'au găsit pe locul aşezării sale o mulţime de obiecte cari dau mărturie de o civilizaţie destul de înaintată. Aceste indicii sunt în perfectă armonie cu povestirea biblică, care ne prezintă pe Abraam ca fiind un om cult.

Capitolul al patrusprezecilea din Geneza ne raportează un fapt pe care nu oricine este gata să-l primească de adevărat. Cu o ocazie oarecare, Abraam se avântă în urmărirea regilor veniţi dinspre nord. Astăzi, tabletele descoperite la Tel-El-Amarna aruncă o vie lumină asupra acestei năvăliri, şi confirmă autenticitatea povestirii biblice. Din acestea aflăm că Siria şi Palestina erau în legături permanente cu Babilonia. Există o inscripţie a regelui Asur-Banipal, care face aluzie la puterea elamită (persană) din vremea aceea, când se disting trei regi. Printre aceştia figurează şi Kudor-Lagamar, care fu indentificat cu Kedorlaomer din Geneza. Amrafel n'ar fi altul decât Hamurabi, despre care vorbirăm mai sus când fu vorba de codul de legi care-i poartă numele.

Acelaş capitol ne prezintă un personagiu destul de enigmatic: Melhisedec, împăratul Salemului. Revenind din urmărirea năvălitorilor, Abraam îi aduse omagiu. Acestuia îi sunt atribuite unele însuşiri (epistola către Ebrei, capitolul 7). In aceste tablete s'a găsit numele unui împărat al Ierusalimului, Ebed-Tob. Acesta din urmă se laudă că deţine un loc unic în felul său. El pretinde că nu-şi datoreşte puterea nici lui Faraon, „nici tatălui sau mamei sale . . . ", ci, zice el, „braţul cel puternic al regelui însuşi m'a făcut domn al ţării şi al stăpânirii părintelui meu", adică Dumnezeu, de care depinde. El spune că este împărat al Ierusalimului pentrucă este şi preot al cetăţii. Ca şi Ebed-Tob, Melhisedec nu-şi datoreşte puterea nici genealogiei sale, nici celor mai puternici decât el, ci lui Dumnezeu căruia Ii serveşte. Astfel Abraam se grăbeşte să-i dea dovadă de respectul său.

Descoperirile dela Tel-El-Amarna ne informează precis asupra întregei perioade care se întinde până la Iosef. Acesta ne ajută să înţelegem cum putea Abraam să întreţină legături cu faraonul Egiptului şi cu regii Palestinei, căci legăturile foarte dese erau stabilite cu ajutorul unei limbi de origină caldeiană, folosită de toate popoarele acestea. Aceste tablete vorbesc şi de un fel de reformaţiune religioasă care avu loc în aceste vremuri, dar care nu atinse înălţimea religiunii descoperite.

Nu putem să intrăm în toate amănuntele cari sunt în perfectă armonie cu istoria Egiptului în timpul lui Iosef; să subliniem predilecţia pe care o aveau Semiţii pentru hainele pestriţe; să amintim despre caravanele de Ismailiţi cari făceau negoţ cu mirodeniile Palestinei; să descriem curtea lui faraon şi pe slujbaşii săi; să insistăm asupra însemnătăţii atribuite visurilor. Toate aceste fapte sunt o dovadă că autorul povestirilor biblice a fost un martor ocular.

Lucrările lui Eduard Naville luminează şi mai bine exodul Izrailiţilor, precum şi împrejurările cari-l însoţiră. Inţelegem şi mai bine apriga persecuţie care se abătu asupra lor, când acest împărat „care nu cunoscuse pe Iosef", ajunse la putere, şi strigă: „Cine este Domnul?". Putem să-i urmărim în construirea oraşelor Ramses şi Phiton, la facerea cărămizilor; îi vedem plecând în ţara Canaanului, îndreptându-se către marea Roşie, trecând-o, urmăriţi de Egipteni pe carele lor de luptă.

Am putea să însoţim pe Izrail în tot timpul istoriei sale, atât cât ne este raportată de Biblie, şi să găsim la fiecare pas fapte cari să-i confirme autenticitatea. De pildă legăturile cu Hetiţii, popor multă vreme necunoscut în istoria profană, cu Filistenii, Tirienii, Sirienii, Asirienii, etc.

Pentru aceştia din urmă avem acum la

Oamenii au lepădat şi defăimat scrierile sfinte, numindu-le poveşti, dar pietrele vin să confirme veracitatea lor.

Iubirea este magnetul vieţii.

îndemână date foarte importante. Profetul Isaia (20, 1. 2.) amintește numele unui rege Sargon. Multă vreme a fost cu totul neluată în seamă istoria lui. Dar a devenit foarte familiară de când s'a descoperit la Khorsabat memoriile sale. El le-a lăsat într'o mare inscripție numită „Descrieri memorabile". Aci vorbește despre cucerirea Samariei și de locuitorii cari fură duși în robie. Această povestire se potrivește în totul cu cea din Biblie.

S'a găsit de asemenea istoria lui Senacherib, care purtă războiu cu regatul lui Iuda și asedie Ierusalimul. Știm că povestirea biblică ne arată pe acest rege ridicând asediul în chip neașteptat după nimicirea armatei sale care a avut loc în chip miraculos. Se poate ceti o povestire asemănătoare pe un rulou așezat în muzeul Britanic din Londra, care a fost găsit în Asiria.

Ar trebui să amintim de asemenea toate apropierile cari se pot face asupra captivității Babiloniene, asupra lui Nebucadnețar, asupra lui Belșațar, asupra căderii Babilonului, asupra stabilirii Mezilor și Perșilor, asupra întoarcerii Iudeilor în Palestina. Totdeauna este o potrivire între cele două izvoare de informații pe cari le avem la îndemână. „Orice făptură este ca iarba... dar Cuvântul lui Dumnezeului nostru rămâne în veac". Isa. 40, 6—8.

Grădinile edenice, locurile încântătoare, unde toate darurile naturii erau din abundență; un cer scânteietor care revărsa căldură și lumină peste o natură îmbelșugată; văi bogate în recolte îmbelșugate, adevărate grânare ale pământului; aci putea să trăiască omul sub vița sa și sub smochinul său, la umbra palmierului său sau a ricinului său, contemplând și meditând cu plăcere la mărețiile naturii. Aceste regiuni erau făcute cu scopul de a asigura omenirii fericirea și prosperitatea veșnică. Dar, vai! nu s'a întâmplat astfel. Timpul și-a făcut lucrarea sa. Astăzi nu sunt decât pustiuri arzătoare, singurătăți nesfârșite, gropi întredeschise și violate, grămezi de ruine. Dacă în mijlocul atâtor pustiiri se ridică vreun glas, apoi acesta n'are ce face altceva decât să vestească cu putere autenticitatea, măreția morală, caracterul veșnic al cestuilalt monument antic care este Scriptura. Veacurile trec, dar cuvântul lui Dumnezeu rămâne. Intr'adevăr, timpul care nu respectă nimic, a respectat paginile sfinte, cari astăzi sunt mai adevărate, mai vii, decât oricând. Aceasta este încă o minune a timpurilor moderne. Biblia, o carte așa de străveche, să fie lucrarea cea mai populară, cea mai răspândită, cea mai cetită, cea mai iubită! Trebue să recunoaștem că ea nu este o carte ca toate celelalte. Este o carte care vorbește inimii omului despre starea sa pierdută, despre răscumpărarea sa, despre soarta sa viitoare, o carte a credinței, a nădejdii și a iubirii. Este cartea inspirată prin care Dumnezeu Se adresează omului. Tocmai pentru motivul acesta Sfintele Scripturi triumfează în chip glorios când sunt confruntate cu mărturiile nepărtinitoare cum sunt aceste monumente ale antichității. Fără îndoială că cel mai frumos titlu al arheologiei este confirmarea pe care o aduce scrierilor sfinte; așa dar și aceasta merită recunoștința noastră.

H. E.

„LOGOS"-ului

Am vrea, Eterne, multe'n vieață
Să cucerim cu'a noastră minte;
Ce-a fost și ce va fi 'nainte,
Pe timp cu soare, sau cu ceață!

Am vrea'n nemernicia noastră
Să scormonim misterul sfânt,
Și s'asvârlim de pe pământ
A noastră parte: „ignoranță".

Am încercat, pe cât se poate,
In lumea mică să privim,
Crezând acolo să găsim
Comoara științei îngropate.

Și-am răscolit bolta cerească
Cu lumile-i nenumărate,
Dorind să învățăm din toate
Ce-a fost și ce va fi să nască.

„Am immulțit necunoscutul
„Cu tot ce'n juru-ne-am aflat,
„Și-am obținut ca rezultat:
„Microbu 'nghite infinitul.

Sărmane ființe efemere!....
„Ce suntem și de und'venim?
„Dece trăim, — dece murim?!
Atât e tot ce ni se cere!

Dacă vieața ne-a fost dată
Ca'n ea noi doar să suferim,
Și-apoi, ca ultimă răsplată,
Să fie doar: „să nu mai fim!"

Am fi pierduți pentru vecie
De n'am pricepe scopul vieții,
(Acum în vremea tinereții)
Căci e legat de veșnicie.

Spre Tine, Cel din veșnicie,
Ne 'ntoarcem iar cu umilință,
Având o singură dorință:
O, iartă-a noastră pribegie!

Paucus

Tainele biruinței

O! de-ar voi oamenii sfioşi să recunoască ce putere este în fiecare din noi ca indivizi! Oamenii au în sine ambiţiuni şi imbold spre activitate. Dar de multe ori ei sunt descurajaţi şi nu se preţuesc pe ei înşişi. Mereu, mereu îi auzi plângându-se: „Eu sunt un biet om", sau „sunt o biată femeie! Ce-aş putea face?"

Nici Florence Nihtingale n'a fost mai mult decât o simplă femeie. Şi totuşi lucrarea ei a condus la înfiinţarea Crucii Roşii, marea şi apreciata asociaţie internaţională. Unde ar fi progresul omenirii în ce priveşte vindecarea şi ocrotirea celor răniţi şi nenorociţi din toată lumea pe urma războaielor, dacă această femeie s'ar fi scuzat că este o simplă femeie?

Ce-ar fi rămas astăzi din importanta descoperire a acţiunii radiului dacă d-na Curie, după ce moartea i-a răpit soţul, şi-ar fi încrucişat braţele spunând: „Apoi, eu sunt o simplă femeie!"

„Da, va zice cineva, acestea sunt femei excepţionale". Dimpotrivă. Ele n'au fost mai mult decât altele. „Eu am avut credinţă; aceasta a fost totul", a zis Florence Nihtingale. „Eu am avut încredere; altceva nimic!", spunea d-na Curie, şi amândouă s'au consacrat cu cea mai mare abnegaţie şi încredere activităţii lor. Iată tainele biruinţii lor.

Intr'o zi un băiat în vârstă de vreo şase ani veni dela şcoală cu o notă din partea învăţătorului către mama sa, în care i se aducea la cunoştinţă acesteia că băiatul ei este „prea prost", şi deci nu merită să mai fie dat la învăţătură. Trebue să fie retras dela şcoală. „Fiul meu nu este prost", zise mama. „Il voiu instrui eu personal". Şi tânărul acesta „prea prost", deveni, sub mâna măiastră a mamei sale, vestitul inventator de mai târziu, Thomas A. Edison.

De multe ori auzi pe femei zicând: „Eu sunt o simplă gospodină, şi e destul dacă-mi fac datoria mea zilnică". Dar aceasta însemnează să se mulţumească cu prea puţin. Şi mama vitregă a lui Lincoln a fost doar o simplă gospodină. Dar ea a instruit şi a educat pe fiul soţului său, punându-i în mână o făclie, cu care el a condus un popor spre sferele înalte ale civilizaţiei.

Da, dar aceştia sunt oameni mari, ar răspunde cineva. Cel care spune lucrul acesta nu are dreptate. Emerson zice: „Nu există mari şi mici. Noi considerăm pe alţii mai mari decât noi, fiindcă ei aprind scânteia dată lor, iar noi nu facem nimic. Noi nu realizăm nimic, fiindcă ne credem neputincioşi. Aceasta este greşeala cea mare. Sau nu avem credinţă, sau suntem puţin credincioşi. Ce cuvânt mare a rostit Hristos: „Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, nimic nu v'ar fi cu neputinţă". Numai personalitatea şi credinţa în biruinţa finală a creat lucrările pe cari le admirăm astăzi. Această credinţă a însoţit continuu vieaţa bărbaţilor şi femeilor mari, cari au fost o binecuvântare pentru omenire, socotind ca o datorie a lucra pentru binele şi fericirea altora.

De multe ori rămânem îmmărmuriţi în faţa unor tineri cari, îndreptând privirile spre ei înşişi, sunt plini de îndoială dacă vor putea face faţă răspunderilor cari au fost puse asupră-le. Ei îşi pierd timpul în felul acesta, în loc să spună: Dumnezeu m'a pus aci cu un scop bine determinat. Vreau să cunosc scopul acesta. Dacă suntem convinşi că înaintea noastră se află o ţintă anumită, că sămânţa puterii divine este sădită în noi şi că depinde de noi ca să contribuim la desvoltarea ei până la înflorirea deplină, atunci calea ne va fi arătată. Datoria noastră este de a porni cu toată puterea la lucru.

Trd. **B. Bartha**

Apus de soare pe Dunăre.

Dumnezeu nu uită pe cel ce se uită pe sine.

Din vieaţa oamenilor mari

Newton

Vremile actuale — cu precipitarea evenimentelor zilnice — reclamă tot mai mult dela tânăra generaţie, însuşiri şi avânturi sufleteşti din cele mai alese. Posedându-le, vom putea întâmpina aceste evenimente cu calmul necesar, scoţând din ele doar partea cea bună. Insuşirile bune se capătă însă printr'o educaţie urmărită zi de zi după principii stabilite mai dinainte, având în faţă exemple, pe cari să le poţi imita şi cari să te conducă în mod efectiv spre ţelul dorit.

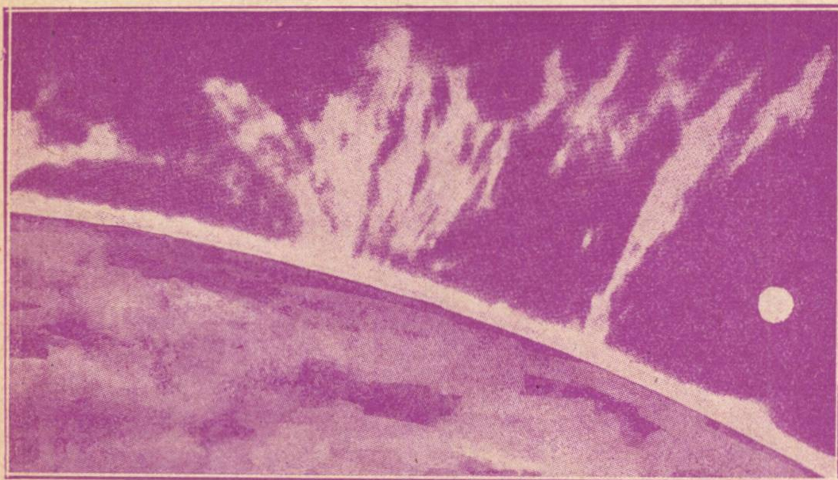
Veacurile trecute ne pot fi de folos prin faptul că ne prezintă bărbaţi şi femei, cari s'au caracterizat printr'un spirit superior şi o activitate închinată pe deplin binelui obştesc. Studiaţi în lumina operelor realizate, se descoperă în cutele sufletului lor calităţi vrednice să fie menţionate — dar mai mult decât atât, urmate cu toată seriozitatea. Ei au dispărut de mult, dar exemplul lor este ca un toiag sprijinitor pentru generaţiile viitoare. Cei cari doresc să urce deasupra norilor ce acopăr razele binefăcătoare ale soarelui, să aibă curajul de a sfărîma zidurile prejudecăţii şi ale superstiţiei contimporanilor lor şi să păşească mai departe într'o lume necunoscută.

Una dintre figurile celebre, care a tras o brazdă adâncă pe ogorul veacului al 17-lea, şi care a ştiut să smulgă Naturii câteva legi de mare însemnătate, a fost Isaac Newton. El se născu în anul 1642 la Woolsthope-Anglia, la ferma tatălui său. Aci putu să facă cunoştinţă dela început cu liniştea Naturii, ce te îmbie la curăţenie morală şi avântarea spiritului în contemplarea frumosului. In faţa peisagiilor înfăşurate în giulgiul razelor de lună plină; în mijlocul luncilor, crângurilor şi izvoarelor line ce şipoteau pe nisipul fin din fundul albiei; în cântecul păsărelelor, cu glasul lor îngeresc, şi a unui cer albastru în luptă veşnică cu norii şi ceaţa — iată cadrul natural în care îşi petrecu Newton primii ani ai copilăriei. In locul tatălui său, care muri puţin înainte de naşterea fiului său, Newton asculta în tăcere glasul Tatălui ceresc care îi conducea paşii drumului său spre orizonturi întinse, acolo unde numai credinţa şi încrederea în Dumnezeu poate conduce pe acela care are încredinţarea că vieaţa lui depinde de o putere superioară. A avut privilegiul să priceapă, atât cât mintea mărginită poate, ceva din înălţimile înţelepciunii Lui, descoperite nouă prin Natură şi Cuvântul revelat. Dar glasul duios şi plin de iubire ce numai mama ştie să ofere copilului ei, amuţi când Isaac împlini doi ani, căci ea se remărită şi dete copilul în grija unor rude. Pământul cu murmurul lin al mişcării sale în jurul soarelui pare să-i fi fost de aci înainte cântecul de seară, când scăldat în lumina pală şi rece a razelor de lună, stătea în grădină sau în pătucul de lângă fereastră.

După ce termină cursul primar, părinţii adoptivi îl deteră la un colegiu din Grantham, unde nu excela în studii, fiind notat mai totdeauna slab în comparaţie cu colegii lui. Nu se datora faptul acesta lipsei de capacitate, ci mai mult din cauza preocupărilor lui în alte direcţii.

Se povesteşte despre el că într'una din zile pe când se afla în curtea gazdei sale îi veni în minte întrebarea: „Cât de repede bate vântul şi cum aş putea eu măsura iuţeala lui?" Gândindu-se mereu, în timp ce lecţiile erau date la o parte, ajunse la formula pe care o credea cea mai bună. Cu spatele întors în direcţia din care bătea vântul, el începu să alerge înainte cât putu mai iute ca să ajungă odată cu vântul la o anumită distanţă. Insemnă locul, apoi se întoarse cu faţa spre vânt şi fugi contra lui. Făcu scăderea şi micul savant putea să vorbească în chip grav despre adierea cu o iuţeală de cinci picioare sau despre un vânt cu o iuţeală de opt picioare. Lecţiile aveau prin urmare aşa de mult de suferit din cauza preocupărilor sale, încât Isaac, din acest motiv, se trezea de multe ori aproape la coadă, decât în fruntea clasei.

Imboldul de a deveni un bun şcolar se produse în urma unui picior în pântece pe care i-l dete un camarad de clasă. Newton îl provocă la luptă şi lucrul

Protuberanțele solare, ce pot fi văzute numai în timpul unei eclipse totale, în comparație cu pământul

căpătase o însemnătate deosebită datorită faptului că era prezent acolo și profesorul.

„Copilul care făcuse provocarea, zice unul din biografi, era slăbuț și palid și avea puține șanse să câștige. Insă, încurajat de privitori și mai ales excitat de ambiție și de sentimentul dreptății, și-a înfrânt adversarul cu mult mai puternic decât el și l-a silit să se declare învins".

„Profesorul încântat și surprins, a prins ocazia ca să vorbească micului viteaz despre utilitatea de a ieși înaintea colegilor și la studiu; lucrul a fost înțeles de micul Newton, căci el care era copilul slăbuț și palid, a devenit în scurtă vreme unul dintre elevii cei mai buni ai școlii".

Gazda, un farmacist, avea o bibliotecă bine îngrijită și cu cărți valoroase. Aci se rătrăgea de multe ori băiatul și cerceta fiecare carte ca o albină ce culege de pe fiecare floare numai nectarul fin și îl transformă în miere. Și el studia tot ce-i cădea în mână, dar mai ales matematicile și fizico-chimia.

Intervine însă un eveniment în familie care îi schimbă pentru un timp ocupația. Al doilea soț al mamei sale muri și Newton trebui să se reîntoarcă înapoi la vieața de țară și să se ocupe cu agricultura. Cei ai casei doreau să ajungă un bun fermier, continuând munca tatălui său. Avea atunci 15 ani și zilnic mergea la Grantham să facă diferite cumpărături și să distribue produsele fermei. Aci Newton lăsa marfa în grija servitorului și se mai abatea pe la vechea lui gazdă unde avea plăcere să stea în tovărășia cărților, sorbind din slova lor plină de farmec și înțelepciune. Intorcându-se acasă, în loc să-și vadă de treburile fermei, construia diferite obiecte curioase pentru cei din jurul lui. Văzând că morile sunt la discreția vântului și nu pot merge decât când el bate, se gândi să facă una mecanică. După o muncă oarecare, construi o moară-jucărie, al cărei morar era un șoarec ce învârtea roata morii și tot el mânca și făina măcinată...

Doamna Newton văzu în cele din urmă că fiul ei nu avea gust de agricultură. Lui îi plăcea să stea în livadă și să ciocărtească cu briceagul în lemn. Răzorul de legume era lângă un gard ia umbra căruia cineva putea să stea și să rezolve probleme de matematici, iar piața aproape de farmacist, care avea cărți interesante. Urmarea a fost că buruienile năpădeau bruma de legume ce creșteau, vitele pășteau grâul semănat, iar clienții cumpărau din altă parte. Mama trimise pe fermier înapoi la școală unde poate o să aibă mai mult succes.

Il găsim mai târziu înscris ca student la universitatea din Cambridge unde lucrările lui Galilei ocupau locul de cinste în mintea oamenilor de știință. El murise, dar geniul lui pare-se că urma legile de mișcare, găsind în Newton continuatorul cercetărilor lui. Mulți se întrebau de ce se mișcă planetele descriind drumuri eliptice în jurul soarelui și dece nu merg în linie dreaptă? Dar întrebarea lor rămânea fără de răspuns. Newton, alungat din Londra de o ciumă, locui un timp la țară, cu mintea tot mereu preocupată de problema mișcării universale. Atunci văzu căderea unui măr care îi întări și mai mult gândul că așa trebue să fie atrase și planetele în jurul soarelui. Intors la Universitate începu în mod serios cercetările în această direcție.

Sub influența lui Wellis, cel mai mare matematician englez de atunci, ajunge să facă studii proprii până când stabili teorii foarte folositoare și necesare în matemateci. Așa este teoria desvoltării trinomului și teoria fluxiunilor. Intre timp termină Facultatea și fu invitat să ocupe o catedră la Universitate.

Dar întrebarea de căpetenie care îi suna mereu în urechi era: „De ce se mișcă planetele întrun cerc în jurul soarelui?" O întrebare care il făcea să uite de multe ori să mănânce la prânz sau să plece în oraș fără a-și fi luat cămașa. Dece pământul, în învârtirea lui, nu se rupe în bucăți și dece mărul cădea pe pământ și nu în sus, erau iarăși chestiuni arzătoare care erau puse pe seama gravitației. Dar ce este gravitația? Luna se învârtește în jurul pământului, iar mărul cade pe el, deci pământul atrage și luna și mărul. Dar dece nu cade și luna pe pământ? Oare pentru motivul că e prea departe? De fapt, pământul ar atrage luna drept în jos spre el și s'ar isbi așa cum face și mărul, dacă din fericire n'ar fi prea departe de noi. Forța de atracție a pământului devine din ce în ce mai slabă pe măsură ce corpul este mai departe. Astfel stabili că forța de atracție este invers proporțională cu pătratul distanței ce o separă, și că toate corpurile se atrag între ele în raport cu mărimea lor. Voi să dovedească cele spuse pe cale matematică dar din cauza unor greșite măsurători ale pământului nu reuși.

Timp de 16 ani se tot gândi la aceeași problemă până când află că un savant francez descoperise adevărata cifră — deci adevărata măsură a pământului, de care avea nevoie Newton. Făcu imediat calculele și când fură gata dovedeau precis că teoria lui, făcută cu 16 ani în urmă era bună, și că el descoperise adevărata lege a atracției universale. Din cauza modestiei prea mari, nu publică descoperirea. Când le destăinui, după un timp, astronomului Haley, acesta îi zise uimit: „Sunt cele mai mari descoperiri făcute vreodată". Nu degeaba savantul și filosoful Barow, cedă catedra și insistă ca Newton s'o ocupe când, cu mulți ani în urmă, văzu calitățile excepționale ale elevului său.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

...ezentă Societății Regale te- ...reflexie, iar în anul 1703 ...ca președinte pe vieață al ...ăți. Academia de științe din ...e ca membru al ei, onoare ...cordă multora. Tot atunci ...rea descoperirii spectrului ...albă trecută printr'o prismă ... în șapte colori distincte, ...rismă și bine precizate. Nu ...mult entuziasm căci mulți ... încăpățînare să experi- ... descoperiri, spre marea ... lui Newton. Insăși Aca- ...aris a respins mult timp ...iei universale. S'a bucurat ... stimă, ceea ce a făcut din ...apărător al drepturilor civile ...ilor religioase în Parlament, ... reprezentantul Universității.

...toate preocupările sale științ- ...plinirea îndatoririlor sale ca ...al monetăriei statului, Isaac ...a întrebuințat o mare parte ...tru studierea Sfintelor Scrip- ...sfârșitul vieții sale a scris o ...mare valoare, care a fost ...ia după moartea lui. In ea ...cu cartea lui Daniel și cu diferitele profeții din Apocalips și cărțile lui Moise, punându-le în legătură și căutând să dovedească veracitatea celor scrise. Simțea că evenimente importante sunt în curs de împlinire ca rezultat al apropierii sfârșitului. Deși nu a înțeles lucrurile în măsura în care noi le pricepem azi, totuși Isac Newton se poate socoti ca un crainic al explicării profețiilor.

Deși a fost numit cel mai mare geniu, în modestia lui, știind că toate i-au fost date de Dumnezeu a declarat:

„Eu nu știu cum mă va judeca lumea, dar am părerea despre mine că aș fi un copil care se joacă pe malul mării, culegând ici o piatră mai vărgagtă, colo o scoică mai strălucitoare ca altele, pe când oceanul adevărului i se întinde nemărginit în față".

Acestui englez sobru și cu adânci sentimente religioase, Patria i-a fost recunoscătoare. In timpul vieții a ocupat pe rând catedra de profesor la Universitatea din Cambridge, funcționar la monetăria statului și chiar guvernatorul ei. A fost reprezentantul Universității în parlamentul țării și președintele Societății Regale, ales pe viață. Astfel își împărțea timpul între catedră, interesele de stat și cercetărilor minuțioase, cari l-au condus pe aripile necunoscutului, un pas mai departe în cunoașterea legilor de cari e guvernat marele Imperiu al lui Dumnezeu. Dându-și seama că într'o astfel de situație nu poate să-și îndeplinească perfect îndatoririle față de monetărie, renunță la catedră și puse la lucru tot sufletul său, fapt care aduse această instituție la o mare înflorire. După moartea sa a fost îmmormântat la Westminster, panteonul oamenilor de seamă, cari prin munca și descoperirile lor au condus Anglia spre un destin fericit, ca să ajungă una din puterile cele mai mari ale lumii..

In anul 1727, în vârstă de aproape 80 ani, Isaac Newton moare din cauza unei pneumonii și a unui atac de gută. Astfel se stinse din vieață omul care prin răbdare, observație și stăruință a putut să facă descoperiri cari au adus o nouă orientare lumii întregi. Să învățăm dela acești oameni să muncim și să fim modești — și atunci vom fi tineri cu însușiri alese și conduși de aspirațiuni nobile.

C. A.

CAD ȘI MOR

Și bate vântul prin răzor....
E toamnă. Frunze cad, și mor.

...i vântul spune lumii 'ntregi
...ovestea tristă-a vieții lor.

...ivighetori drăguțe, mici
...desea se opreau din sbor

... creanga unde ele-au stat,
...au cântat cu-atâta dor!

... le vor mai vedea în veci,
... fi călcate sub picior.

... fi uitate, și nu știu
...ceasta este soarta lor:
Cad și mor!

A. Voina

A. Voina. Celelalte poezii sunt nepublicabile, iar aceasta nu se putea publica decât când frunzele „Cad și mor". Ai mai mult succes când te inspiri din natură. Mai trimete-ne ceva.

* * *

Cu numărul acesta se termină anul 1936. Mulțumim tuturor cari au dat concursul prin procurarea și răspândirea acestei reviste, și suntem convinși că și în viitor „Amicul Tinerimii" se va bucura de aceeași bună primire ca și până acum.

Aducem la cunoștința stimaților noștri cetitori că acei cari vor face patru abonamente la revista „Amicul Tinerimii", trimețând costul întreg prin mandat poștal pe adresa editurii, vor primi un abonament gratis.

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
...ția și Administrația, București 4. Str. ...p. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială. Anul IV. No. 6/936. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E." București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

